

ЖИВОТ НА ВЪРХА

Флашък

АНА ГОДБЪРСЪН

enthusiast

АНА ГОДБЪРСЪН

БЛЯСЪК

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Лято в Манхатън... Елизабет все още се вълнува от ролята си на младоженка, а сестра ѝ Даяна пътешества и търси приключения в чужбина. На бял свят излизат изненадващи детайли за минали събития и сестрите Холанд започват да се чудят каква цена ще трябва да платят за блескавия си живот.

В живота на Каролина Брод, най-новата любимка на Манхатън, също нахлуват сенки от миналото, които заплашват бъдещето ѝ.

Пенелопи Скунмейкър отново е обсебена от манията да стане кралица на Манхатън. Дали това няма да засенчи семейния живот с така жадувания мъж? В стремежа си пък да избяга от своя брак без любов, Хенри Скунмейкър отива на война, за да открие, че понякога да се бориш за любовта си може да се окаже изгубена кауза.

В драматичната развръзка на хитовата поредица „Живот на върха“ най-ярките представители на блескавото нюйоркско общество продължават да преследват мечтите си и да предизвикват съдбата. И докато всички с интерес наблюдават какво се случва с богатите и известните в Манхатън, един въпрос продължава да търси отговор: дали звездата им ще угасне, или ще засвети още по-ярко?

На Сара

В знак на благодарност

Искрено благодаря на всички, които работиха упорито, за да превърнат поредицата „Живот на върха“ в истински книги. Благодаря ви, много ви благодаря, Сара Шандлър, Фарин Джейкъбс, Джош Банк, Лес Моргънстийн, Андрия С. Ува, Лейни Дейвис, Джоуел Хобейка, Алисън Хайнзи, Кристин Маранг, Кристина Гилбърт, Мелиса Бруно, Кари Съдърланд, Барб Фицсимънс, Алисън Доналти, Рей Шапел, Елиз Хауърд, Сюзън Кац и Кейт Джаксън. Благодаря и на Джеймс Маклауд, задето винаги питаше какво ще направи Хем.

ПРОЛОГ

Преди петдесет години всяко американско момиче мечтаеше да стане европейска принцеса. Личеше по роклите, издаваха го жестовете, понеже всички се опитваха да се обличат като европейските дами и да имитират маниерите в Парижките салони. Напоследък обаче жителките на Стария континент започнаха да прииждат, за да видят как се държим ние и как се обличаме в Съединените щати. Заставаха на палубите на пароходите, скритите им в ръкавици ръце стискаха релинга, тръпнещи в очакване да зърнат Манхатън, островът с извисяващи се сгради и потулени тайни на милиони, някои напълно забравени, към други вперени любопитни погледи. Каква тясна ивица земя, отбелязваха изненадано пътешествениците, докато оглеждаха Новия свят, насытен със събития.

Колкото кораби влизаха в пристанището, толкова и отплаваха. Дори на онези, чиито имена редовно се появяваха в клюкарските рубрики, а жадните за новини читатели попиваха всички подробности от живота им, се налагаше понякога да отпътуват. Съдбите на колко от тези видни личности бяха поверени на фирма „Кюнард“, чийто пароход за Франция се отдели решително от сушата точно в дванайсет? Тълпата, струпала се на износения дървен кей, оредяваше, както и извисилият се зад тях град. Господин и дама, облегнали се на парапета, вече не различаваха кърпичките, които пътниците размахваха от борда, макар да знаеха, че някой продължава да се сбогува и задължителният аксесоар с фина бродерия все още потрепва в натежалия от горещината летен въздух. Дали наблюдаваха родния си град с обич, или носталгия, а може би с презрение? Радваха ли се, докато го гледаха как се смалява в далечината, как изчезва сграда след сграда, или вече усещаха липсата на приемни и клубове за богати, зеления парк в центъра и прелестните къщи покрай него?

Ето, мислеха изисканите нюйоркчани, докато се вглеждаха в отдалечаващия се град, ако вървях по тази улица, щях да стигна до ресторант „Мамис Фиш“. Можех да поема и по онази, на която живее

семейството на Уилям Скунмейкър, или до къщата на семейство Бък, или до някой от имотите на семейство Астър. Докато мислеха за тези забележителни места, може би щеше да им хрумне, че светът невинаги е приласкал чедата до гърдите си или пък ги е изпращал на дълги пътешествия като изгнаници. Какви ли обиди или недоразумения, задушаващите окови на какви ли бракове и непростими деяния, какви ли социални прегрешения бяха извършили пътниците, та се опитваха да избягат под безоблачното юлско небе?

Всички, отправили взор за последен път към родния си остров, бяха завладени от копнеж по онова, което оставяха. Болката от заминаването щеше да намалява с всяка изминалата секунда, докато ги завладяваше въодушевление, че им предстои да видят много. Така поне беше при момичето, което съвсем насърко беше разбрало на какво са способни човешките сърца и къде може да я отведе любовта и непреодолимото любопитство; или при господина, който току-що беше изпитал тръпката от прекъсването на старите връзки, за да стане самостоятелен мъж. Необходими са няколко сезона, за да се научиш, че всичко се променя, при това бързо, за да осъзнаеш, че великолепният живот, същевременно живот на гротески, който водеха обитателите на модерните тогава постройки, в най-скоро време щеше да ти се стори необяснима отживелица. Ню Йорк щеше винаги да съществува, но щеше да ти става все по-чужд, а фактът, че мястото ти нямаше да се промени, не означаваше, че ще остане същият.

Накрая нямаше да има значение, защото градът щеше да се скрие от погледите, а разстоянието да стане твърде голямо, за да се опита някой да го преплува. Сега вече нямаше връщане назад.

ПЪРВА ГЛАВА

„По-младата госпожица Холанд, Даяна, замина за Париж за края на сезона и социалната сцена опустя, затова се налага да се примирим с присъствието на други красавици. Някои от нас добре помнят шоколадовите ѹ очи и лъскавите къдици и очакват с тръпнешо нетърпение завръщането ѹ.“

Из колонката „Игривият галант“, в. „Ню Йорк Импариъл“, петък, 6 юли 1900 г.

Сутрин обичаше да се разхожда край дигата на морето. Излизаше сама и обикновено се разминаваше с един или двама господа, чиито бастуни потрепваха по каменната настилка, защото местните предпочитаха да идват за разходка по-късно, след като се наспяха следобед. Напоследък времето беше станало непоносимо и имаше случаи, когато вълните се разбиваха върху пътеката. Отначало се страхуваше, но във влажния и непоносим горещ петък през юли тя възприемаше морските пръски като кръщение. Мощта на морето — както написа снощи в тетрадката си, малко преди да заспи — я вълнуваше, успокояваше, помагаше ѹ да се почувства преродена.

Веднъж пресече Пасео дел Прадо и се насочи към стария град със сенчестите аркади и вътрешните дворове с плочи и много зеленина, скрити зад криволичещите улици. Тук имаше повече хора, приседнали под арковидните врати или около маси по площадите. Беше нахлупила широкопола сламена шапка с увисната периферия, прихванала късите кестеняви къдици отзад, за да не личи дължината. Не че имаше значение — беше чужденка и това бе достатъчно, за да се

простят всичките ѝ странности. Тук не я познаваше абсолютно никой; за жителите на Хавана нямаше никакво значение, че е Даяна Холанд.

Така се казваше и в други части на света, но там това име беше значимо. Например още от съвсем малка ѝ бяха втълпявали да не се показва с голи ръце никъде другаде, освен вкъщи, не ѝ беше позволено да обикаля улиците на града сама, без придружител. Е, случвало се бе да нарушава правилата, но докато не пристигна в Куба, не беше вкусвала истинската свобода. Облечена в светла, свободна рокля, се разхождаше по улиците на чуждата столица и хората хем я забелязваха, хем оставаше невидима. Беше анонимна, също като морето, и това ѝ позволяваше да погледне на света с нови, бистри очи.

Океанът остана зад нея, също и оловносивите облаци, струпали се над залива, готови да забулят синьото небе. Зелените палми изпъркваша на контрастния фон. Въздухът бе натежал, изглежда щеше да вали, времето очевидно се разваляше, но пейзажът ѝ доставяше истинско удоволствие. Тъмните нюанси, надвисналото небе, всичко това отразяваше чувствата, които бушуваха в душата ѝ. Рано или късно щеше да се излее проливен дъжд, отначало щяха да дойдат едрите капки, после пороят щеше да измокри раираниите тенти и да наводни отточните канали. Пристигна в Хавана неотдавна — преди няколко седмици, макар понякога да ѝ се струваше, че е изминала цяла вечност — но бързо опозна атмосферните промени. Тези облаци носеха цвета на страданието, което тя добре познаваше.

Беше сама, на хиляди километри от дома, но не всичко бе непосилно трудно. Ако някой настояваше да разбере, Даяна трябваше да признае, че иска едно-единствено нещо. Дори това, че се лиши от къдравата си грива, не ѝ донесе горчивина. Отряза я заради Хенри Скунмейкър — постъпи като пълна глупачка и се опита да се запише в армията, за да го последва, макар той да беше бившият годеник на сестра ѝ Елизабет, а сега беше женен за противно същество, което преди сватбата се подвизаваше с името Пенелопи Хейс. На Даяна тепърва ѝ предстоеше нещо, което мислеше, че не би направила, докато преследваше Хенри. За да дойде тук, стана барманка на луксозен параход, а пък преди това се добра до Чикаго, като се прехвърляше от влак на влак. Тогава мислеше, че полкът на Хенри ще замине за Тихия океан през Сан Франциско.

Вече свикна с късата коса, която беше само нанесена рана, а и късите къдрици съвсем не прикриваха нежната женственост на дребното момиче. През изминалите месеци откри умения, които дори не подозираше, че притежава, докато посещаваше уютните приемни в стария Ню Йорк. По време на приключенията си нито веднъж не ѝ се наложи да гладува или да няма подслон за през нощта. Липсата на Хенри обаче разкъсваше нежното ѝ сърце.

Даяна посети какви ли не места, откакто през март по момчешки късата ѝ коса не успя да убеди мъжете от американската армия, че е готова за основно обучение, ала нито едно не приличаше на това. Вървеше и не можеше да се отърси от чувството, че е попаднала в много стар град — известно ѝ бе, че Ню Йорк не беше особено по-млад, но незнайно как многогодишната история не му личеше. Беше ѝ приятно да си мисли, че катедралите, покрай които минаваше, фасадите с детайли от ковано желязо и червените покриви над тях, все още приютяват престарели конквистадори.

Официалната версия беше, че е заминала за Париж. Поне така писаха във вестниците, за което помогна приятелят ѝ Дейвис Барнард, автор на колонката „Игривият галант“ в „Ню Йорк Импариъл“. Благодарение на него беше разбрала, че Хенри не е заминал, където се предполагаше — очевидно старият Уилям Скунмейкър притежаваше необходимите връзки и влияние и не само беше осигурил на сина си по-спокойно назначение в Куба, ами беше уредил нюйоркските вестници да мълчат. На Даяна ѝ беше приятно, че нито тя, нито той бяха там, където се предполагаше. И двамата се бяха скрили от света, за да успеят междувременно да скъсят разстоянието помежду си.

Навлезе в площад, където в сенките се бяха изтегнали кучета, а мъжете лениво отпиваха кафе в заведения на открито. Никога не беше ходила в Европа и нямаше как да твърди със сигурност, но ѝ се струваше, че този град притежава качества, характерни за Стария континент, с дълга памет и оронени фасади, уличките, населени с призраци, екот на католически камбани, приятни традиции. Във въздуха се носеше ароматът, който възвестяващ буря, когато сухотата на града се надигаше за последно, преди да бъде отмита, и Даяна усили крачка, за да избегне пороя. Искаше да се приbere в стаичката си, взета под наем, без да се измокри до кости.

Беше на самия край на площада, забързана, притисната шапката с ръка, за да не я изгуби. Пред нея вървяха двама американски войници във вталени тъмносини сака и сиви панталони. Погледът на Даяна беше привлечен от небрежната походка и накривена шапка на единия. Познатата походка ѝ подейства като магнит и за момент бе готова да се закълне, че слънцето надникна иззад облаците и заблестя по кожата със златистия оттенък, който тя добре познаваше.

— Хенри! — ахна силно.

Една от характерните черти на Даяна беше, че първо говори, после мисли.

Високият войник се обърна пръв, обърна се бавно. За миг дробовете ѝ застинаха, почувства краката си като тежки копита, които така и не успя да помръдне. Насили се да си поеме въздух през носа, но тогава видя лицето му и я заля разочарование, защото чертите му бяха по момчешки нежни, брадичката засенчена от червеникава брада. Не беше Хенри. По лицето му се изписа объркане, не я позна, въпреки това не откъсна очи от нея. За няколко секунди войникът остана с отворена уста, сетне се ухили.

— Не съм Хенри — изрече провлачен, — но вие, млада госпожице, можете да ме наричате, с което име пожелаете.

Очите му не се откъсваха от нея и накрая тя не издържа и се поусмихна. Беше ѝ приятно, че я харесват, макар да не искаше да се бави. Беше допусната грешката да се откъсне от Хенри преди, когато ѝ се беше сторило, че не е неин, и споменът продължаваше да я измъчва. Американските войници бяха плъзнали из целия град и все някой ден щеше да се натъкне на онзи, когото търсеше. Беше убедена, че ще се случи, писано е да стане.

Междувременно намигна на високия войник — не вложи нищо — после забърза към улица „Обрапиа“, за да се пригответи за вечерта. Беше още рано, градът беше великолепен, а Хенри бе някъде наблизо, и държеше да се подгответи за деня, когато звездите щяха да се подредят благоприятно и отдавна разделените влюбени най-сетне да се срещнат.

ВТОРА ГЛАВА

„Никой, разбира се, не е виждал напоследък и по-голямата сестра на госпожица Даяна, Елизабет Холанд. Тя е щастливо омъжена за съдружника на покойния си баща, Сноудън Трап Кеърнс, и ако слуховете са верни, през есента очакват нов член на семейството. Поздравяваме семейство Кеърнс; прелестната госпожа заслужава най-доброто след мъчителните преживявания миналата зима, когато бе отвлечена от полуidelbergия от любов по нея бивш прислужник на семейство Холанд и едва успя да избяга, след като на Централна гара пред очите й се разигра сцена на ужасно насилие...“

Из колонката
„Игривият галант“, в. „Ню Йорк Импариъл“, петък, 6 юли 1900 г.

Клоните на дърветата изглеждаха толкова гъсти и потънали в зеленина над алеите в Сентръл парк, че Елизабет Холанд Кеърнс — отпуснала се на кадифената седалка на файтона, под частично сваления кожен гюрук — имаше чувството, че е попаднала в сенчеста пещера. Беше лято и въздухът беше наситен с влага, та никой не винеше конете за бавния им ход. Не излизаше почти никъде от онзи ден в края на зимата, когато без много шум промени фамилното си име — дама в нейното състояние не беше редно да се показва навън. Напоследък жегата неистово я притискаше и ѝ се струваше, че дори стените на апартамента се потят. Накрая съпругът ѝ я убеди как една разходка в парка ще ѝ се отрази чудесно. Загледа се в шарената сянка на прашната алея и отпусна ръка на закръгления си корем.

Приятното чаткане на копита бе прекъснато от гласа на съпруга й, Сноудън:

— Не бива да оставаш *твърде* дълго навън в тази жега — рече той, преди да добави нежно, — мила моя.

Хората открай време знаеха, че Елизабет е от младите дами, които не просто се съобразяват с правилата за приличие, а държат на традициите. Някой пристъпеше ли правилата, я завладяваше срам, но сега бе предпазена от очите на любопитни и клюкачи не само от сгъваемия кожен гюрук, но и от широкопола сламена шапка. Доброто ѝ настроение започна да се топи, когато чу предложението му, защото се наслаждаваше на мириза на зеленина и на шумоленето на дълга пола, когато се разминаваха с някое момиче, излязло на разходка с придружител.

Елизабет прикри разочарованието си с покорна усмивка и обърна сърцевидното си лице и кафяви очи към Сноудън. Той не беше красавец, но пък беше приятен и се поддържаше спретнат, русата му коса беше винаги късо подстригана, не си оставяше брада.

— Ти знаеш най-добре — отвърна тя, може би като утеха, в знак на уважение, за да компенсира нежеланието, с което всеки път изричаше думата *съпруг*.

За нея съпруг беше покойният Уил Келър, докато мъжът, за когото всички предполагаха, че е баща на детето ѝ, бе просто щитът, който я предпазваше от неблагоприятното обществено мнение. Любовта и романтиката не бяха водещи във втория ѝ брак, както бе известно на шепата посветени.

Файтонът се заклати, когато Сноудън се приведе напред, за да даде инструкции на кочияша, но Елизабет почти не го чу. Каретата обръщаща, конете поемаха в нова посока, но изобщо не я интересуваше. Затвореше ли очи, пак беше с Уил, вървеше до него по кафявите хълмове на Калифорния и двамата планираха живота си. Беше обикнала Уил още когато той постъпи на работа в семейството ѝ. По онова време беше още дете, останал сирак след пожар, погълнал бедните обитатели на стария му дом. Никой от двамата не помнеше кога приятелството им прерасна в любов, но след като откриха чувствата си, те определиха целия им бъдещ живот. Опитваха да се върнат в Калифорния, където бяха щастливи — почти бяха успели да се качат на влака, когато полицайтите ги забелязаха и застреляха Уил.

Неочаквано Елизабет отвори очи, стресната от посоката, в която бяха поели мислите ѝ. Смесицата от горчиви спомени, от обзелото я напоследък задоволство, както и чувството за вина, което не спираше да я притиска, кипеше в гърдите на бившата госпожица Холанд, докато каретата излизаше от парка, за да поеме по неочаквана улица. Бяха в южния край на града, минаваха покрай хотелите „Плаза“, „Ню Недърланд“ и по Пето Авеню. Домът им, скромен апартамент с осем стаи в сградата „Доувър“, беше край парка, но забеляза, че кочияшът излиза от центъра. Разтвори устни и извърна поглед към съпруга си. Той обаче не се обърна към нея, а тя не бе от жените, които задават въпроси.

Минаха по Мадисън и Елизабет въздъхна облекчено. Тук бе по-малко вероятно да я разпознаят, а дори да я познаеха, щеше да е достатъчно възпитан човек, който едва ли щеше да спомене, че е видял бившата непорочна принцеса на манхатънския елит на обществено място с огромен корем. Пето беше мястото, където надутите и надменни люде строяха подобните си на паметници домове, за да са сигурни, че всички ще оценят постиженията им и за да могат както да шпионират всички, така и да дадат възможност на всички да ги наблюдават. Там бе домът на хора като семейство Хейс, чиято единствена дъщеря, Пенелопи — някога ѝ беше приятелка — ако имаше как, щеше да избира рокли, които да привлекат цялото внимание към нея. Сега се говореше, че Пенелопи била първа приятелка с Каролина Брод, наследницата, която в предишния си живот бе личната прислужница на Елизабет. Тази вечер организираше прием, на който се натискаха да присъстват всички, сякаш родословното ѝ дърво не беше измислено. Сигурно вече течеше трескава подготовка в домовете по изисканото авеню, а и навсякъде другаде. Участниците в играта бяха съвсем същите както преди година и половина, когато Елизабет беше дебютантката, която всеки искаше да опознае. Спомни си опиянението при бързата и неочаквана смяна на сцената. Сега обаче беше на Мадисън, където старите семейства живееха в по-красиви, тихи къщи, почитаха традициите и не проявяваха чак такъв апетит за показност. Елизабет бе облекчена, че не ѝ се налагаше да ходи на партита тази вечер и усети спокойствие, когато си помисли какво означават семплите фасади на къщите.

— Тук не живее ли Харман Ливингстън — попита Сноудън след дълго мълчание и посочи каменна къща на ъгъла.

Тя се усмихна и кимна, макар да беше сигурна, че на съпруга ѝ е известен отговорът, разбираше, че ѝ предоставяше възможност да го ръководи в родния си град и тя с удоволствие обясни.

— А това е „Уайтхол“ на семейство Вандербилт, нали?

Елизабет пак кимна и продължи да отговаря на подобни въпроси и дори посочи няколко интересни сгради. Доставяше ѝ удоволствие да даде нещичко на Сноудън, макар то да бе ненужно късче информация, ала радостта ѝ секна, когато чу следващите му думи.

— А ето и домът на семейство Кътинг.

— Точно така — прошепна Елизабет и се обръна да погледне толкова рязко, че за пръв път този следобед светлината падна по нежните черти, които минувачите познаваха.

Единственият наследник от мъжки пол на богатството на семейство Кътинг, натрупано в корабостроенето, беше Теди, предлагал ѝ брак два пъти, още докато Уил беше жив, но нито тя, нито някой друг прие предложението му сериозно. Та той беше Теди, приятелят, който бе до нея на погребението на баща ѝ, толкова тих и деликатен, че го приемаше почти като невидим по времето, когато всичките ѝ мисли бяха насочени към едрото момче в навеса за карети на семейството ѝ. Миналата зима, когато замина за Флорида с някогашната си приятелка Пенелопи, Теди ѝ намекна за чувствата си, затова, в краткия промеждутък, след като разбра, че е бременна и преди той да се запише в армията, тя се надяваше да ѝ предложи отново. Ако трябваше да бъде честна, копнееше за целувката му, надяваше се той да прояви нежност, но после дълбоко погреба това желание и сега гледаше право напред. Все пак подобен копнеж означаваше да предаде не само един, ами двама съпрузи. Още повече частта на Теди беше изпратена във Филипините, а се говореше, че Джема Нюболд очаквала той да ѝ предложи, щом се върне.

— А тази къща...

Елизабет примигна и се опита да се отърси от обзелото я чувство за вина. Къщата, която Сноудън сочеше, беше добре поддържана, с три високи прозореца, на четири етажа. Беше изискана, ненатрапчива, по средата между две кръстовища, от западната страна на улицата. Над входа се виждаше полуокръгло прозорче с витраж в бяло и златисто.

Номерата тук бяха около трийсет и няколко, недалече от къщата в Грамърси Парк, където беше израснала, и семейството ѝ все още живееше. Би трябвало да познава къщата, но не я помнеше.

— Не си спомням... — смиръщи чело и се обърна към него.

— Тази къща — започна Сноудън и по лицето му се разля усмивка, а погледът му задържа нейния — е домът на семейство Сноудън Кеърнс.

— Моля?

Елизабет притисна ръка към сърцето си. Усети да я обзema благодарност, която граничи с ужас, какъвто рядко беше изпитвала. Би избрала подобна къща за себе си — просторна, но ненатрапчива, сграда с тежест, с яка конструкция, представата на старите нюйоркчани за изисканост.

— Бебето скоро ще се роди — рече простишко Сноудън, — затова помислих, че е крайно време съпругата ми да получи истински дом.

Елизабет погледна къщата, в която щеше да отглежда детето си, и с всяка секунда се убеждаваше, че това е съвършеното място.

— Много ви благодаря, господин Кеърнс, много благодаря — изрече, когато намери сили.

Примигна към него, все още замаяна, неспособна да повярва. Беше невероятна късметлийка, напомни си и в никакъв случай не биваше да забравя факта. Шумът от трафика ставаше все по-силен в късния следобед, а къщите около тях придобиваха златист оттенък от високото слънце. Искрената усмивка, появила се на устните на Елизабет, когато видя къщата, продължаваше да блести. Тогава Сноудън се наведе напред и направи нещо нечувано. Притисна устни към устните на Елизабет. Целуна я.

Между двамата никога не бе имало романтика и шокът от постыпката му я накара да пламне. Може би беше точно толкова скандализирана, колкото изглеждаше, защото Сноудън я погали по коляното, също като дядо, сякаш бе момиченце, чието време за лягане беше минало.

— Можем да се пренесем веднага щом прецениш — рече той официално, наведе се напред и нареди на кочияша да ги откара в „Доувър“, за да започнат да си събират багажа.

Докато пътуваха към центъра, той не я погледна нито веднъж, а когато пристигнаха, младата съпруга беше убедена, че дори да имаше

страст в целувката, тя беше продукт на въображението й.

ТРЕТА ГЛАВА

„Положението в Тихия океан е напрегнато и макар испанците да бяха пометени, преди американските командващи да се опитат да задържат провинции с по двеста и триста хиляди враждебно настроени обитатели, нямаха почти никаква представа за размера на Филипините. Според някои експерти американското присъствие е двойно по-малко от необходимото за района. Във връзка с това трябва да подчертаем геройството, проявено от видни личности като господин Теди Кътинг и господин Хенри Скунмейкър, чието местоположение не можем да разкрием от съображения за сигурност...“

От първа страница
на „Ню Йорк Импариъл“,
петък, 6 юли 1900 г.

— Разправят, че скоро щeli да отзоват войските — рече полковник Копър и се наведе напред, за да си долее ром от бутилка в кошница, пълна с алкохол, ментови листа и захар. Кошницата беше оставена върху лъскавите светли греди на широката яхта, която Хенри Скунмейкър управляваше през залива Хавана. Хенри беше облечен в бяла ленена риза, разкопчана на гърдите, и светъл армейски панталон, кожата му бе обсипана с капчици пот. Аристократична му челюст тъмнееше от поникналата брада, а черната коса беше зализана с помада. Когато се записа доброволец, се стараеше да е гладко обръснат, но вече не виждаше смисъл. — Първо си отиваме вкъщи, после заминаваме на Филипините, където наистина имат нужда от нас.

Думата вкъщи събуди интереса му, но черните очи на Хенри се преместиха от купестите облаци над сиво-сините води, където се виждаха най-различни плавателни съдове, носени от следобедния вятър, а сепак към униформените мъже, всички с по-висок ранг от неговия, които не спираха да шепнат на местни момичета, отегчени до смърт. Платното в цвят слонова кост беше издудо, времето още не се беше развиляло, макар слънцето да се беше скрило и да наближаваше буря, която щеше да се разрази или довечера, или утре. Яхтата, задигната от испански военноморски офицер, който се опитваше да се спаси с бягство, беше добре оборудвана, както яхтите на семейство Скуунмейкър, и макар Хенри да се чувстваше като господар на руля, този ден плаването не му достави никакво удоволствие. Яхтата открай време му осигуряваше чудесно развлечение, ала Ню Йорк и човекът, който беше тогава, му се струваха твърде далечни.

— Значи ще ни изпратят на Филипините? — попита той и задържа едната си ръка на полирания дървен румпел, докато с другата стискаше напитката.

Старият му приятел Теди Кътинг беше изпратен на Филипините — записаха се едновременно, но войнишката им съдба се оказа коренно различна. Хенри си беше представял, че един ден ще умре на далечните тихоокеански острови, а ако не умреше, щеше да преживее истински опасности и щеше да разбере какво е да си мъж.

Полковникът вдига поглед и увисналите му мустаци щръкнаха, когато ъгълчетата на устата му се вдигнаха.

— Някои части ще заминат, но ти не се притеснявай, твоята няма да е сред тях — намести се на възглавниците, разхвърляни по палубата, и кожения фласк^[1] на колана му се измести на една страна, и той, както всички останали глезотии на полковника, издаваше скъп вкус. Веднъж Хенри обвини Теди, че е твърде сериозен, въпреки това в момента най-голямото му желание беше да е с него, за да избяга от идиотската компания, в която се беше озовал. — Твърде важен си за мен. Трябваш ми тук.

Думите не бяха изречени шаговито или като подигравка, но Хенри ги възприе зле. Наистина беше изключително важен, защото умееше да управлява малки плавателни съдове в залива, по време на любимите регати на полковника, които организираше след изборите през юни и последвалия мирен период. Знаеше, че се държи глупаво,

задето се чувства разочарован от думите на полковника, но вече трудно понасяше човека, както и живота под неговото командване, понеже възприемаше всичко като лоша шега. Хенри надигна чашата и отпи, преди да погледне напред, към протока, през който корабите влизаха в пристанището. Крепостта Ел Моро блестеше на хълма, страховита, войнствено изпъчена на отсрещната страна на залива, срещу керемидените покриви и площадите в стария град, обградени от аркади.

— Не, не позволявам да заминеш от Хавана точно сега. До регатата срещу подполковник Харви остават броени дни! — засмя се полковник Копър.

Подполковник Харви откликна подобаващо. Хенри ги погледна и видя единствено червените кръвоносни съдове по широките им носове, сетне извърна очи. Казваха, че разстоянието между Куба и Флорида било нищо и никакви деветдесет морски мили и понякога си представяше как преплува разстоянието. Веднъж беше ходил във Флорида, като цивилен. Случи се миналата зима. Там допусна ужасна грешка и се предаде на желанието на хитрата си съпруга, но също така помнеше и топлите дни преди грешката, когато все още имаше шанс за нещо истинско.

— Госпожици, вие знаете ли, че Хенри е от много старо и изключително престижно семейство? Семейство Скуунмейкър са сред десетте най-богати...

Хенри примигна на вятъра и почти изпита съжаление към полковник Копър. Все пак и той беше заблуден, както и повечето хора — убеден, че иска да е като семейство Скуунмейкър, да притежава яхти и къщи на Пето Авеню, да пишат за него във вестниците и не разбираше, че Хенри беше започнал да се оствързва едва напоследък, как положението му го ограничаваше и не му позволяваше да направи онова, което желаеше, да обича жената, в която беше влюбен. За бога, та той дори не успя да постъпи в истинската армия, както възнамеряваше. Полковник Копър беше преценил Хенри, беше решил, че е виден представител на семейство Скуунмейкър и с облекчение го беше изтеглил от активна служба. Така, още през април, бе сложен край на намерението на Хенри да служи като патриот. Повечето от дните му оттогава бяха отдадени на плаване и завършваха в задушната

казарма, където шептеше името на Даяна Холанд, докато напразно се опитваше да заспи.

За съвсем кратко му се струваше, че е възможно да се порадва на любовта на Даяна и тази химерна, но чистосърдечна цел придае значение на годините, прекарани в леност. Последва непростимата му постъпка и беляза живота на милото момиче с неописуем цинизъм. Ако имаше късмет, мечтите му, свързани с нея, се връщаха към периода, когато тя все още имаше основание да му вярва, но твърде често те се превръщаха в кошмар, когато влизаше в стая и я заварваше в прегръдките на брата на съпругата си. Тя беше там, в сенките, облегната на стената, притисната до заклетия комарджа. При спомена за тази сцена му прилошаваше, но много добре съзнаваше, че напълно заслужава онова, което му се беше случило. Същият този спомен будеше желанието му да умре, по всянакъв друг начин, но не и от напиване, а беше започнал да пие дори повече, отколкото в Ню Йорк. Единствената промяна у него беше цветът на кожата, загоряла под слънчевите лъчи.

— Дамите тук са прелестни и благосклонни, нали? — чу зад себе си гласа на полковника и макар да не се обърна, беше сигурен, че офицерът се хили похотливо на момичетата, които прегръщаше. — Нито едно момиче у нас не намига и флиртува по този начин.

Хенри бе обзет от огромно желание или да се хвърли през борда, или да се напие безпаметно. Първото му се стори по-героична постъпка, но като се замисли, си даде сметка, че така няма да се убие, а само ще се намокри, а и вече беше потен от раздразнение заради дрънканиците на полковника.

— Хайде бе, Скуунмейкър, стига си зяпал морето! Дай да ти намерим едно момиче.

Гневна светлина заблестя в черните очи на Хенри и пръстите му стиснаха румпела. Разбра, че полковникът е станал, защото палубата се беше наклонила. Не се обърна назад. Неочаквано го обзе необяснима ярост. Знаеше, че Куба му е дошла до гуша, че му е омръзнало от него самия, от местата, на които е ходил, от всичко, което е вършил, освен от едно.

— За бога, Скуунмейкър, съпругата ти няма да разбере! Поживей си, докато можеш! Не е възможно тя да е чак толкова прекрасна.

— Не се притеснявам за съпругата си. — Хенри се завъртя и застана пред командащия офицер, яхтата отново се килна на една страна и дамите извикаха уплашено. Спомни си, че една от тях, преди да се качи от кея, беше признала, че не може да плува, и макар да изпита смътна тревога за нея, мислите му бяха другаде. — Но да, жената, на която съм верен, е наистина прекрасна.

— Хенри — продължи полковник Копър, този път сериозно, — аз съм висшестоящ офицер и заповедта ми е да се забавляваш.

Двамата мъже се бяха изправили един срещу друг на кърмата. Скоро облакът щеше да отмине и положението щеше да им се стори нелепо. Само дето през този мързелив, слънчев следобед полковникът беше пийнал повечко, а възмущението на Хенри беше напълно справедливо. Той погледна по-възрастния мъж, без да крие гнева и объркането, които изпитваше към живота, изпълнен със следобедни коктейли и безцелни разходки с яхти. И двамата мълчаха и може би само след миг щяха да се разсмеят, но минаващ наблизо товарен кораб вдигна вълна, която разлюля яхтата им, и момичето, което не умееше да плува, протегна ръце към едно въже, за да се задържи. При уплашения й замах утлегарът се отплесна, профуча над палубата и едва не удари Хенри, а той въздъхна облекчен, че не се е озовал във водата. В следващия момент чу как нещо цопна, водата се разплиска и разбра, че той може и да се беше спасил, но полковникът беше паднал зад борда.

За пръв път този следобед по устните на Хенри затрепка усмивка. Гледката беше невероятно смешна и той не се въздържа. Момичетата се разписаха и се наведоха да зяпат глупавия американец в претенциозна униформа, който едва се държеше над водата в залива. Писнаха отново, когато Хенри разкопча и останалите копчета на ризата, смъкна я, метна я на палубата и се хвърли във водата. Гмурна се в хладната тишина и в първия момент реши, че Флорида не е чак толкова далече и ще успее да доплува. Водата, макар и тъмна, го преобрази. Докато прихване полковника, който си поемаше жадно дъх на повърхността, и го изтласка до яхтата, гневът му се беше стопил.

— Добре ли сте, господине? — попита, след като изтегли полковника на палубата. Летаргията, която го притискаше, беше изчезнала.

— Да, моето момче — отвърна той и перна Хенри по мокрия гръб. В изражението му се забелязваше учудване, но иначе му нямаше нищо. — Това е то забавление. Повече няма да те притискам за момичетата, стига да си налееш нещичко и да се престориш, че се забавляваш.

— Слушам, господине.

Беше захладило и Хенри нахлузи ризата на още влажното си тяло. Закопча се и прие чашата ром, която му наля момичето на Харви. И останалите напълниха чашите си.

— За Куба — рече момичето и вдигна чаша. — *Y Los Estados Unidos*.^[2]

Пиха за крепкото приятелство между двете държави, а Хенри вдигна безмълвно друг тост — за Даяна, където и да се намираше в момента, за зрънцето надежда, което го крепеше, че тя ще му прости.

[1] Фласк — плоска джобна бутилка. — Б.пр. ↑

[2] *Y Los Estados Unidos* (исп.) — И Съединените щати. — Б.пр.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Партито тази вечер, на което всички искат да присъстват, е организирано от госпожица Каролина Брод в новата ѝ къща на Източна шейсет и трета, край парка. Ще присъстват видни личности като: принца на Бавария, господин Реджиналд Нюболд и съпругата му, Аделейд, както и госпожа Хенри Скунмейкър, бившата госпожица Пенелопи Хейс, която доскоро се възстановява след семейната трагедия от началото на пролетта, когато предизвика скандал, задето е приела предложение да се повесели толкова скоро след заминаването на съпруга ѝ в чужбина, за да служи на страната. Приемът няма да бъде удостоен от новия съсед на госпожица Брод, Лиланд Бушар, който на няколко пъти удължи пътуването си из Европа, а лошото време е забавило завръщането му в Ню Йорк през Атлантика...“

Из светските страници на „Ню Йорк Нюзъв дъ Урлд Газет“, петък, 6 юли 1900 г.

В задушливата жега всеки сантиметър от пода — от лъскавия гранит във фоайето до лакирания дъб на спираловидното стълбище и подредения във формата на рибена кост паркет в хола — беше покрит от черни официални обувки и обемни поли. Ухание на парфюми и намеци се носеха във въздуха, макар никой да не успяваше да чуе гласа на събеседника си, ако дамата или господинът се опитваха да говорят с

прилично тих глас. Свирише музика, но единствено най-добрите танцьори бяха на дансинга, понеже мястото беше малко и никой не би погледнал с добро око, ако някоя недостатъчно талантлива двойка започнеше да размахва крака в подобен момент. Множеството гости се бяха отдръпнали край стените с тапети в слонова кост и розово на първите три етажа и макар прозорците да бяха оставени отворени, вътре беше задушно. Никой обаче нямаше намерение да си тръгва. Във въпросната петък вечер това бе единственото място, на което желаеха да бъдат.

Домакинята, Каролина Брод, се промъкваше сред тълпата и непрекъснато слизаше и се качваше по стълбите. Предизвикваше вълнение, където и да се появише не само заради копринената рокля в лавандулов цвят, която откриваше раменете ѝ, подчертаваше бедрата ѝ и се стелеше зад нея като дълъг воал. Мънистата, с които беше обсипано бюстието ѝ, бяха толкова ситни, че гостите едва ли щяха да ги забележат, ако не блестяха изкуително на отблясъците на полилея. Едно време щеше да скрие раменете си — бяха широки, кокалести, а през лятото се покриваха със същите лунички, каквито избиваха по носа ѝ, но беше научила много, откакто наследи огромното богатство на благодетеля си, господин Кари Луис Лонгхорн, а едно от нещата бе, че ако момичето е достатъчно умно, трябва да подчертава онова, което притежава. Произхождаше от семейство на Запад, което се занимавало с медодобив, доста скромно занятие в сравнение със сегашните ѝ възможности. Това, разбира се, беше официалната версия и широките голи рамене, бледа кожа и кафеникави лунички, зъбите, твърде едри за устата ѝ, потвърждаваха факта. Сега дори на моменти да изглеждаше малко по-едра или грубовата, това просто подчертаваше характерния ѝ чар.

Вечерта беше невероятен триумф, но тя така и не ѝ се наслаждаваше. Единственият човек, на когото държеше, беше някъде в Атлантическия океан. За да забрави разочарованието, се движеше забързано, разместваше или се провираше сред гостите, изпълнили коридорите и галериите на новата ѝ къща — номер 15, с фасада от червени тухли, висока, тясна. Настояваше за една от помпозните монолитни сгради на Пето Авеню, но подчerta, че иска дом в точно този район и номер 15 беше единствената, която се продаваше. С огромна изненада установи, че изборът бе в нейна полза. Всички

знаеха, че може да си позволи нещо много по-внушително, но в пресата я поздравиха, както и на декадентски приеми, задето беше избрала нещо изискано и напълно подходящо за млада наследница без семейство.

Напоследък, особено тази вечер, всички си бяха наумили да шепнат на ухото ѝ. Каролина се усмихваше, позираше, а когато бузите ѝ поруменяха от жегата, зелените ѝ очи изпъкнаха още повече. Размени комплименти за прическата с госпожа Реджиналд Нюболд, с моминско име Аделейд Уетмор, разположила се заедно със съпруга си под портрет на Каролина в цял ръст като ездачка, закачен над камината в библиотеката на третия етаж. Беше най-големият от портретите на красавици от висшето общество в колекцията на покойния Лонгхорн и последната картина, която беше поръчал. Докато слизаше надолу по стълбите, поздрави сърдечно Агнес Джоунс, която по едно време беше под крилото на Елизабет Холанд, нейна приятелка от детството. Агнес не беше интересен човек, но пък — Каролина нас скоро откри този факт — продаваше сочни клюки на репортер от „Ню Йорк Нюз ъв дъ Уърлд Газет“, който списваше светската колонка, та ако се държеше мило с нея, можеше да разчита, че същото мило отношение ще се пренесе и във вестника. Каролина пофлиртува небрежно с Еймос Вриуолд на прага на хола на втория етаж, с ламперия от палисандрово дърво, и се оказа, че славата му на щедър на комплименти кавалер съвсем не е преувеличена.

Домакинята усети, че повече не издържа, изостави тълпата и тръгна към прозорците от южната страна. Летният град лъхаше на жега и листа, долавяше се и лека, ненатрапчива миризма на животни. Конете долу дремеха край кочиящите и им предстоеше да чакат още, може би чак до малките часове, когато за огромно разочарование на всички партито щеше да приключи. Каролина си пое дъх за пръв път от доста време, сетне стори онова, което си позволяваше почти всеки ден, а в някои дни всеки час. Позволи на очите си да се плъзнат надолу по улицата, към къщата от варовик, на чиято внушителна фасада беше изписан номер 18. Там живееше Лиланд Бушар — когато беше в града, но не се беше мяркал в Ню Йорк през последните няколко месеца.

За момент си позволи да се зарадва, че най-сетне се е върнал, но едва сега забеляза, че прозорците бяха тъмни и неотзвчиви както месеци наред. Преглътна разочаровано и отпусна рамене. Лиланд

трябваше да се е върнал от Европа преди два дни — Каролина знаеше, защото за заминаването му от Париж съобщиха в светската рубрика. Тъкмо затова реши да организира партито си *тази* вечер, заради него избра *тази* къща, в *тази* част на улицата. Само че бурното море беше забавило кораба му и той така и не успя да пристигне навреме, за да присъства на първото тържество в дома ѝ.

Двамата бяха прекарали няколко съвършени дни във Флорида — в ухажване и танци — но това беше през отдавна отминалия февруари. Веднъж или два пъти си представи, че се кани да изрече заветните думи „Омъжи се за мен“, макар че подобна стъпка щеше да е твърде прибързана. За последен път го видя в Ню Йорк и зимата бе все още лята, а тя знаеше, че е разорена. След това стана богата, наистина много богата — бяха я сполетели най-големите ѝ страхове. Сега, всяка нощ мечтаеше за момента, когато той най-сетне щеше да прекрачи прага ѝ и да я види в целия ѝ блясък. Чакането бе истинска болка, но единственото, което ѝ оставаше, беше да се вглежда тъжно от южните прозорци към неговия дом и да си представя как лампите вътре ще светнат.

— Кажете, госпожице Брод, какво гледате?

Каролина се обърна твърде бързо и не успя да скрие руменината. Пенелопи Скуунмейкър пристъпваше към нея, висока, блестяща, облечена както едно време, в пищно яркочервено, което разкриваше пътта ѝ за пръв път след кратката „болест“, прекарана през пролетта. Госпожица Брод примирила и целуна госпожа Скуунмейкър и по двете бузи. Присъствието на Каролина на сватбата на Пенелопи на Нова година я беше утвърдило като важна млада дама, но двете момичета не бяха от приятелките, които издават слабостите си една пред друга. Единственият човек, който знаеше за дълбоките чувства на Каролина към Лиланд, беше по-голямата ѝ сестра, Клер, която продължаваше да работи като прислужница в дома на семейство Холанд и се радваше на онова, което научаваше за живота на по-малката си сестра сред видните личности. Жivotът обаче беше напрегнат, поне за една богата наследница, и сестрите така и не бяха успели да се видят тайно през последните няколко седмици. Дали не бяха месеци?

— Къщата ти е изключително добра — отбеляза след малко госпожа Скуунмейкър.

Двете се наблюдаваха предпазливо, като съюзници, изпълнени с подозрения. Каролина беше доволна, че на алабастровото деколте на Пенелопи искряха най-хубавите ѝ диаманти, а гримът на овалното ѝ лице е положен с огромно внимание. За домакинята беше очевидно, както и за останалите гости, че не приема събитието пренебрежително.

— Трябва да дойдеш, за да я разгледаш, когато е по-тихо и можем да си поговорим насаме — отвърна любезно Каролина, — след като отново започна да излизаш.

— С удоволствие — усмихна се напрегнато Пенелопи. Погледът ѝ се изостри и когато пак заговори, пролича загриженост. — Кажи ми обаче — какво гледаше? Не можеш да си позволиш да се разсейваш по време на първото си голямо парти.

— Така е — отвърна тя иронично, макар на пръв поглед да изглеждаше, че е съгласна. Копнееше да извърне поглед към празната къща на Лиланд. — Не мога.

— На твоето място нямаше да поканя Агнес Джоунс — продължи Пенелопи и се обърна, за да оглежда богатите нюйоркчани в ъглите на стаите или плъзнали из цялата къща. — С облекчение забелязах, че разведената Луси Кар не е тук. Жалко, че Лиланд Бушар не се върна навреме... — Последва неловко мълчание. — Погледни, у тях светна.

Каролина усети как езикът ѝ пресъхна и устните ѝ се разтвориха. За момент си наложи да не се издава, затова продължи да наблюдава любопитно извитите вежди на приятелката си. Желанието ѝ обаче надделя. Обърна се и погледна към другата страна на улицата. Гледката, която беше виждала безброй пъти, откакто се премести на номер 15, най-неочеквано се беше преобразила. Лампите светеха, прозорците бяха отворени. От един автомобил пренасяха багаж в очевидно задушната къща.

— Извинявай — прошепна тя.

Дори не остана, за да прецени реакцията на Пенелопи. Не я интересуваше какво ще си помисли другата жена. Веднага трябваше да открие иконома си и да го изпрати да повика Лиланд.

Забърза и с всяка крачка се чувствува по-лека. Не забелязваше нито влажния въздух, нито тежестта на роклята. Спря един-единствен път, докато отиваше към площадката на втория етаж, защото мерна лице, гримирано в безвкусно ярки цветове и едва след няколко секунди се сети, че е госпожа Порша Тилт. Беше се докарала в много метри

зелен сатен и изпъкваше сред представителите на най-добрите манхатънски семейства като муха, лепнала се върху фондан; миналата зима, в продължение на няколко дни, беше работодателка на домакинята и я уволни от поста секретарка след непростимо неподчинение. След това Каролина получи повече пари, отколкото семейство Тилт бяха сънували, и започна да излиза с всички, с които госпожа Тилт се надяваше да се сближи. Каролина остана загледана в нея за момент, после се усмихна с безразличие и не особено гостоприемно — поканата си беше свършила работата и госпожа Тилт вече бе наясно коя от двете е истинската дама.

Усмивките и на двете бяха предпазливи, а Каролина я подмина, преди госпожа Тилт да успее да обърне глава. Разтревожи се, че няма да успее да открие иконома тъкмо когато имаше най-голяма нужда от него. Шумът й се стори оглушителен и нямаше смисъл да го вика, а и той сигурно изпълняваше нечия безсмислена задача, опитващ се да смени леда под стридите дълго след като гостите бяха изгубили интерес към храната. След няколко секунди й стана ясно, че няма да има никаква нужда от него. На прага на къщата бе застанал самият Лиланд Бушар, оглеждаше шумните веселяци, запалените им цигари, празните чаши шампанско. Беше очарователен и леко притеснен.

— Господин Бушар! — провикна се тя и се опита да се промъкне покрай гостите, скучили се на стълбището. Нито едно от качествата на изкусителка, които овладя предишния сезон, не се прояви в гласа ѝ.

Роклята от лавандулова коприна и шифон я пристягаше на места, караше я да пристъпва властно изправена, на други места подчертаваше налятата пъlt, сякаш цялата бе ароматен, неповторим букет. Тя примигна и го огледа — светлокестенявшата му коса, пораснала доста, прибрана зад ушите, обикновеното светлосиньо на очите му, великолепните широки рамене — всичко ѝ нашепваше, че самообладанието ѝ в най-скоро време ще се пропука.

Около нея все още имаше мъже в черни костюми и жени в копринени рокли, но вече нямаха никакво значение. Усмивката на Каролина завладя лицето ѝ, преди да успее да се спре, а след това и Лиланд се усмихна и гърдите ѝ се напълниха с уханен въздух. Направи последна крачка и се приближи до него по лъскавия гранит. Често си представяше как се срещат отново и му предлагаше да го разведе из къщата или пък му поднасяше чаша скоч, но нито едната, нито другата

фантазия не бяха толкова приятни, колкото настоящият момент. Сега беше достатъчно близо до него, за да стисне ръката му вместо поздрав. Онова, което имаше желание да направи, бе напълно непристойно за една дама, но пък тя беше от западните щати, така че хората щяха да решат, че там разбиранията са други.

Заговори, а гласът й вече звучеше приглушено.

— Хареса ли ви Париж?

— О... изключително много. Видях най-различни нови автомобили, пътувах доста... — Той замълча и поклати глава, сякаш пътешествията му бяха изгубили значение. — Често мислех за вас... което доста ме изненада.

За момент елегантните жители на Манхатън, облегнали се на парапета на втория етаж или сбутали се до вратата на гардеробната, някои запалили цигари на площадката, престанаха да съществуват. И без това беше станало късно и вече бяха изпiti доста каси шампанско. Тя повдигна приканващо лице към Лиланд и откри, че той не се поколеба, преди дискретно да притисне устните ѝ със своите. Когато се отдръпна, очите му блестяха като посребрени, а гласът му беше станал по-дълбок.

— Каролина... ти не си като останалите.

Всички на втория и третия етаж бяха единодушни, още преди няколко часа, че домакинята е постигнала забележителен успех. Сега вече сама разбираше, че е постигнала успех в антрето, по време на кратката сцена, която дори тя нямаше да успее да съчини по-съвършено. Всеки сантиметър от кожата ѝ тръпнеше от удоволствие, след като чу думите на Лиланд. Нещо я подтикна да му признае истината, да разкрие на красивия си съсед защо не е като останалите. Все пак не искаше да съсипе всичко, затова продължи да му се усмихва лъчезарно в дългата нощ, докато партито се вихреще на горните етажи без тях.

ПЕТА ГЛАВА

„Приеме ли една дама под крилото си по-семпло момиче, рискува един ден да бъде надмината, затова рядко трябва да поема подобна отговорност и да бъде особено внимателна.“

Мейв де Джонг,
„Любовта и други лудории
на известните фамилии от
стария Ню Йорк“

— Невзрачни са — заяви Пенелопи Скуунмейкър няколко часа след като пристигна на партито, защото все още никой не я беше поканил да танцува. Открай време се твърдеше, че имала драматични черти, но сега бе ококорена, неспособна да повярва. Чувстваше се неловко, мразеше всички, понеже самотно стоеше настрани, а не бе от момичетата, които биха понесли никой да не ги забележи. Трите месеца, през които се беше възстановява, вече отминаха и копнееше за малко забавление, но се оказа, че не беше лесно както преди. — Кажи, Бък, не са ли невзрачни? — повтори настойчиво тя.

— Аз поне не съм — отвърна притеснено през смях приятелят ѝ Айзак Филипс Бък.

Тонът му издаваше, че се шегува, макар думите му да бяха самата истина, понеже стърчеше с цяла глава над Пенелопи и бе поне няколко пъти по-дебел от нея. Айзак обичаше да намеква, че е от прочутия клан Бък, но произходът му беше доста съмнителен, а славата му се градеше на факта, че е незаменим, когато някой решеше да организира парти. Същата тази слава бе добре раздухана от бившата госпожица Хейс. Истина беше, че той съвсем не бе дребен мъж, макар това да бе само една от причините, поради които в момента бившата му покровителка го намираше за нетърпим.

— И са изпростели, след като наистина вярват, че Каролина Брод е толкова изискана, колкото си въобразяват — сопна се Пенелопи.

Модата беше безжалостна, младата госпожа Скуунмейкър отлично знаеше, че се движи с нечувана скорост, а тя, макар да не се беше наспала, пак изглеждаше по-добре от останалите. Припомни си времето, когато Каролина беше поредната недоволна слугиня, уволнена от семейство Холанд, но това беше преди да се сприятели с вечния ерген Кари Луис Лонгхорн и незнайно как да го принуди да ѝ остави огромното си богатство. Първоначално се представяше за наследница, а сега наистина се беше превърнала в такава и доказателствата бяха в гипсовите тавани над тях, красивата фасада на новата ѝ къща. Не беше за вярване колко официално се държа с Пенелопи, която беше направила толкова много за нея, и как побърза да се извини, за да хукне след Лиланд Бушар.

За Пенелопи бе истинска агония да остане затворена в една стая, без да ѝ се обръща достатъчно внимание, почти равносилно на физически удар. Беше облечена във впечатляващо алено, което я обгръщаше като втора кожа, дантелата скриваше ръцете ѝ, кадифето подчертаваше кръста ѝ и разкриваше колко фина е станала, откакто не беше излизала. Тъмната ѝ коса беше вдигната над лицето като среднощен облак, а сините ѝ очи, очертани с черен молив, бяха като две звезди.

— До днес не предполагах, че Ню Йорк може да прояви подобна грубост — изрече тя с горчивина.

Подобни клюки не се изнасяха в светските колонки, но причината, поради която Пенелопи беше затворена толкова дълго в стаята си, бе, че изгуби първото им дете с Хенри Скуунмейкър. А най-трагичното беше, че това се случи, след като смелият ѝ съпруг замина на война. Не че воюваше, защото бащата на Хенри, Уилям, уреди синчето да бъде изпратено в Куба, където опасността беше почти преминала. Всъщност, тя не изгуби никакво бебе, защото не беше бременна. Измисли си лъжата, за да задържи Хенри до себе си и да накаже противното момиче, в което той продължаваше да си въобразява, че е влюбен. Нямаше начин да е бременно, защото на практика с Хенри никога не се държаха като истински съпрузи, освен онзи единствен път във Флорида, когато той се напи до козирката. За момент мускулите по лицето на Пенелопи се отпуснаха и кръвта ѝ се

затопли при мисълта за лятото, когато с Хенри се радваха на интимност във всяко ъгълче на семейните домове, до което успеаха да се доберат... Насили се да престане да мисли за това. Намираше се в стая с хора, неспособни да проявят съчувствие, затова пък напълно в състояние да се радват и забавляват с падението й, а тя не можеше да си позволи да размишлява чак толкова много.

— Виж! — посочи весело Бък.

След като изчака известно време на инат, тя обръна поглед в посоката, в която сочеше приятелят й. Сред тълпата поруменели хора, които пищяха възторжено заради някаква глупост и се подмятаха неумело по дансинга — или нещо, което изглежда беше започнало да минава за финес и грация в отсъствието на госпожа Скунмейкър — беше застанал висок, едър господин, в лъскави черни одежди, с наситено сини очи, почти като нейните. Имаше нещо забележително у него, но и екзотично в кестеневата коса и трепкащата усмивка.

— Какво точно? — попита го с добре отработен глас, който подчертаваше, че не е никак впечатлена.

— Принцът на Бавария. — Бък се наведе към старата си приятелка и продължи заговорнически: — От известно време обикаля Новия свят. Разправят, че в най-скоро време щял да се ожени за дребната плюнка до него — французойка, едва ли е на повече от шестнайсет — но майка й, графинята, се притеснявала от забежките му и затова го следвала неотльчно.

Пенелопи се повдигна на пръсти в сатенените пантофки, бродирани с перли, и проточи врат, за да види въпросното същество. Сред пищните тоалети и потни лица забеляза не една, ами две французойки, нито една от двете достатъчно висока. По-възрастната си вееше с безразличие, а младата, с колие от перли и диаманти, наблюдаваше придружителя си с неприкрито обожание. Имаше нещо в безупречната й кожа и големи тъмни очи, което напомни на Пенелопи за Даяна Холанд, и усети как я сграбчува ярост.

— Бил е във Флорида, докато бяхме и ние, но така и не го видях.

— Веднага личи колко красива е била навремето графинята.

— Да — съгласи се Пенелопи, но едва след като добре огледа хълтналите бузи на госпожата и тежкия й грим.

Принцът се усмиваше на някакъв блюдолизец с откритото презрение, което Пенелопи добре познаваше от собствения си

репертоар. Изпита известно съчувствие към него, понеже отдалече му личеше, че е нещо повече от заобикалящите го плебеи, както беше и при нея. В този момент той вдигна поглед и светлината заблестя в очите му. Младата госпожа Скунмейкър беше станала по-жилава през изминалите месеци, но омекна, щом съзря мъж, очевидно от нейния калибрър.

— А... госпожо Скунмейкър.

Пенелопи се обърна разсено по посока на гласа и съгледа Аделейд Нюболд, с моминско име Уетмор. Новоизлюпената госпожа ѝ отправи тънка усмивка, докато минаваше, и продължи напред в облак от тъмнолилаво.

— Това пък какво беше?

Пенелопи успя да изрече думите тихо, но така и не прикри обзелата я ярост. Какъв срам, да я подмине момиче, омъжило се, след като е попрехвърлило необходимата възраст, при това за някой си с по-ограничени средства от съпруга на Пенелопи! Та това беше невероятно!

— Истинско извращение е да си въобразяват, че госпожица Брод е толкова префинена, а мен да поглеждат изпод вежди. Каква е тази работа?

Бък мълча, докато тя не се обърна към него.

— Кажи!

— Може би... — Бък стисна устни. Пухкавите му бузи заплашваха да скрият очите. — Може би мислят — допускат, разбира се, голяма грешка — че си позволяваш да излизаш твърде скоро след... болестта, а и съпругът ти го няма, за да те приджурява.

Едва ли някой бе подбирал по- внимателно думите си, въпреки това на Пенелопи ѝ прозвучаха недодялано, глупаво, некомпетентно.

— Жадна съм — сопна се тя. — Донеси ми нещо за пиене.

Не остана да гледа след Бък. Тръгна през просторния хол на втория етаж на новия дом на Каролина Брод с гордо вирната глава. Светлината на полилея блестеше по алената коприна, а дантелата на фустата се стелеше около краката ѝ. На елегантните хора около нея най-сетне им дойде умът в главите, защото се отдръпнаха от пътя ѝ. Тя тръгна към средата на стаята, където беше застанало дребното девойче с личице като на онази Холанд, и бързо отмести поглед от нея.

— Ще повярвате ли, че никой не ме е поканил на танц тази вечер? — заговори тя на принца на Бавария и позволи учузването от нелепото твърдение да проличи в гласа ѝ, както и изразеното американското произношение.

Принцът — оказа се необичайно висок, разбра тя, когато застана пред него, с кожа, която притежаваше блясък, характерен за всички скъпи неща — я огледа развеселен.

— Не — отвърна ѝ след малко.

Пенелопи изви едната си вежда и вирна едва забележимо брадичка, за да разкрие съвършената симетрия на врата си. Графинята и дъщеря ѝ наблюдаваха американското момиче с неприлично червената рокля, което се държеше по европейски надменно, но в момента израженията им нямаха абсолютно никакво значение. Докато чакаше, самоувереността ѝ, както и въодушевлението, че е в средата на стаята, че е направила нещо не съвсем редно, започнаха да се топят. Тогава принцът поsegна към ръката ѝ и докосна с пръсти кожата до натруфения годежен пръстен, който се наложи сама да си купи.

— Позволете ми да се насладя на удоволствието да съм пръв — отвърна той на английски със съвсем лек чуждестранен акцент.

Нито тя, нито принцът погледнаха към французойките, когато той вдигна ръка, за да задържи нейната, докато я водеше в съседната стая. Неколцина от гостите на госпожица Брод продължаваха да танцуват, но им направиха място, обзети от почтителен интерес.

Двойките се умълчаха. Ето че всички вече гледаха към нея, усети Пенелопи и се подсмихна, когато си помисли колко е лесно, независимо от всичко, да привлече вниманието им.

Очите на принца се стрелнаха към нея още веднъж, преди да я прегърне и да я поведе с валсова стъпка.

— Колко жалко, че сте омъжена — рече той с глас, който намекваше за по-голяма фамилиарност, отколкото предполагаха няколкото минути на запознанството им. Танцуваше съвсем близо до нея, по-близо дори от американско момче — но тя не се свенеше да задържи погледа му.

— Съпругът ми е на войната — отвърна тя с широка усмивка. — В подобни случаи не се знае кой се връща и кой остава завинаги на бойното поле, а погледът на една дама винаги трябва да е насочен към бъдещето.

За момент ѝ се стори, че е прекалила, че принцът ще приеме дръзкото ѝ изказване за Хенри и войниците за неприлично и ще я остави сама на дансинга. Той обаче отметна глава назад и се разсмя сърдечно, а гласът му се понесе към гипсовия таван. Приближи се още по-плътно до нея и продължи да танцува по такъв начин, че хората, които допреди малко я пренебрегваха, вече я зяпаха с отворени уста. Принцът на Бавария продължаваше да се смее, вече малко самодоволно и това разкри на Пенелопи, че има доста необикновено чувство за хумор и двамата ще си прекарат великолепно.

Полите на жените около тях се докосваха, завихряха се и образуваха пътна стена от пастелни цветове, а собственичките им не спираха, както обикновено, да шушукат, скрити зад ветрилата си. Накитите по китките, врата, кръста и косата на Пенелопи блестяха. Страховитата госпожа Скунмейкър може и да отсъстваше от социалната сцена месеци наред, но ѝ отне няколко часа и немного търпение, за да привлече отново погледите на присъстващите.

ШЕСТА ГЛАВА

„Джентълменът пътува, за да натрупа опит, а дамата пътува, за да допълни колекцията си, и трябва да внимава да не се сближава твърде много със света.“

Госпожа Л. А. М.
Брекинридж, „Законите в
изтънчените кръгове“

— До дъно, момчета! — извика дръзко Даяна Холанд по начин, който би накарал майка й да потръпне, а пък мястото би я накарало да заплаче. — Утре може да ни помете ураган...

Поривите на вятъра бяха шумни, мощни, но поне все още не валеше. В „Сеньора Конрад“ беше горещо, задушно и весело, а барманката с къса, къдрава коса, прибрана назад, почти не виждаше прозореца през стената войници, наредили се пред дългия дървен бар. Бялата й блуза, с копчета отпред, падаше свободно. Ръкавите бяха вдигнати до лактите, а дългата семпла черна пола беше пристегната с широк, кафяв кожен колан. Прекрасната й кожа беше поруменяла от усилие, а миглите й обрамчваха лъскавите очи като черни, извити корони. Някой дрънкаше лудешка мелодия на пианото в ъгъла и ентузиазираше войниците да пият по-бързо и да се смеят по-гръмко, а те се подчиняваха безропотно, с готовност.

— Скоро ще плисне — отбеляза сеньора Конрад, настанила се на обичайното си място в края на бара.

— Важното е — отвърна весело Даяна, докато наливаше чист ром на господата, които я наблюдаваха от другия край, — че все още не вали.

Заведението на сеньора Конрад се намираше на Плаза де Армас. Пламъчетата на свещите, подредени по богато гравираните рафтове, се отразяваха по бутилките. Повечето посетители бяха мъже — кубински

бизнесмени и цели орди американски военнослужещи, изпратени на острова още преди края на войната. Собственичката беше съпруга на американец, чийто интереси в Куба бяха пресъхнали. Тя обличаше пищното си тяло в черно, сякаш беше вдовица, въпреки че господин Конрад просто се беше върнал в Чикаго, за да се заеме с търговия, и свил ново семайно гнездо с третата си братовчедка. Той обаче беше обичал своята Гъртрудис и ѝ беше оставил собствен бизнес, с който да си изкарва прехраната. Заведението си имаше доста примамливи страни, както и всеки друг бар в Ню Йорк, въпреки че тук те не се забелязваха чак толкова, защото бяха съсипани от мрачната испанска атмосфера. В петък вечер около всички кръгли масички бяха насядали униформени, протегнали дългите си крака на стария каменен под, и вдигаха тост след тост, че са далече от дома.

Разнесе се гръм, който разлюля бутилките и накара прозорците да издрънчат. Клиентите веднага утихнаха и насочиха вниманието си към улицата. Влагата се усещаше, но все още не валеше. Сеньората тихо подсвирна и след малко шумът отново започна. Тогава всички се отправиха към бара и поискаха още. Покрай гръмките викове на тълпата старият барман пред овалното огледало от дясната страна на Даяна свали папионката си, сякаш искаше да покаже, че най-сетне е готов сериозно да се заеме с работата си. По челото му бяха избили капчици пот — мързеливи, защото не се стичаха — и макар на Даяна да ѝ беше интересно да го наблюдава, гласовете около нея искаха още пиеене. Тя се наведе напред, сложи лед в чашите и приготви нови напитки.

От работата ръцете я заболяваха, но беше свикнала с умората. Не че имаше кой знае каква нужда от пари — беше спестила всичко, което изкара на луксозния параход, освен това продаваше на Барнард в Ню Йорк клюките, които научаваше за известните личности, а също и малки рисунки, на които скицираше местни забележителности, които той хареса. Вече разбираше, че може да се добере до сочните клюки не само когато е поканена на гости, но и на различни други места, където хората се събираха вечер.

— Какво прави красива американка като теб на подобно място?
— провикна се мъж с пищни мустаци, когато тя бутна пълна чаша към него.

Даяна, вече свикнала с подобни въпроси и открытия ласкателства, които следваха, пое парите му с полуусмивка. Отначало остана изненадана колко различно се държаха с нея мъжете тук, говореха неща и искаха услуги, за които дори не биха посмели да помислят в Ню Йорк. Тя обаче бързо разбра, че когато са далече от дома, съпругите и децата си, разстоянието и алкохолът бързо премахваха задръжките им.

Младолик войник се показва зад мустакатия, който продължаваше похотливо да наблюдава Даяна с присвирти очи, и срамежливо помоли за чаша бира. Стори ѝ се, че е на нейната възраст, очевидно възпитанието му все още не бе заличено от колегите, защото дори не смееше да я погледне в очите. Тя му намигна и посегна към бутилка от изстудителя. Намигането се беше превърнало в нещо като флиртаджийско отношение и докато се пресягаше за бутилката, си каза, че трябва да се отучи, преди да открие Хенри. Обърна се, а момчето го нямаше — не че имаше значение. Беше се превърнал в поредния незабележим клиент, също както и останалите на бара.

Неочаквано Даяна отвори уста и в гърдите ѝ се надигна вълна. Забрави задълженията си, не знаеше как да ги изпълнява. Единственият мъж в целия свят, когото виждаше, беше много по-загорял в сравнение с последния път, когато го видя, и лицето му изпъкваше над бялата ленена риза. Носът му беше порозовял и издаваше, че днес следобед е бил на слънце, а изражението му ясно казваше, че допреди малко не е имал никакви грижи и здраво се е забавлявал.

— Здрави, войниче — успя да изрече най-сетне тя, след като си пое въздух.

— Даяна? — отвърна Хенри, сякаш името ѝ щеше да потвърди необяснимото ѝ присъствие. — Как... — заекна той — ти как попадна тук?

— Търсех те. — Всичко, което си беше намислила да му каже още от онзи ден в края на февруари, когато се появи на прага на стаята, в която тя беше в прегръдките на друг мъж, беше забравено. Изрече единственото, което ѝ хрумна, но то бе най-важното.

— Наистина ли?

— Да.

— Значи... получила си писмото ми.

Даяна кимна. Беше го получила. Страниците бяха прибрани в куфара ѝ и досега ги беше прочела поне сто пъти.

— Значи не ме мразиш?

Нямаше как да му покаже колко далече от омраза са чувствата, които изпитваше, но поклати глава. Каквото и да чувстваше — срамежлива, дори плаха — беше ново и остана изненадана от себе си, задето е толкова несигурна пред Хенри след всичко, което им се беше случило, и онова, което бе направила, за да се стигне до сегашния момент. Той я наблюдаваше с нетрепващи черни очи. Сърцето ѝ се сви от страх, че срещата им е към края си, че пътешествието ѝ ще завърши и двамата няма да успеят да си кажат нищо. Все пак той беше по-стар от нея, по-опитен и може би сега, след като вече беше станал войник и животът на богат плейбой беше останал зад гърба му, нямаше време за момиченца като нея.

Сеньора Конрад отпусна дебелите си пръсти на рамото ѝ и я върна към действителността. Заведението бе все така пълно с клиенти, които бъбреха на висок глас с работещите момичета или се тълпяха пред бара и удряха с чаши по изтъркания плот. Тя ги погледна, спря очи на зачервените от радост лица, сетне пак изгледа Даяна. В очите на сеньора Конрад блестеше разбиране и след кратка пауза тя стисна служителката си за лакътя и я дръпна настрани.

— Ела — даде тя знак на Хенри и ги поведе към задната част на бара, отвори вратата към склада и побутна първо единия, после и другия вътре.

Помещението беше пълно с щайги и затворената врата скри Даяна и Хенри, макар и недостатъчно от шума на веселящите. И двамата бяха облени в медната светлина на единствената крушка, скрита под страница от вестник. Даяна се завъртя към Хенри в очакване на целувка, но известно време той единствено я гледаше, неспособен да повярва. Облекчение, граничещо с еуфория, започна да се надира в гърдите ѝ, макар все още да ѝ се струваше, че присъствието на Хенри е химера. Той пристъпи напред и тя разтвори устни, но той не ги докосна. Вместо това я прегърна, повдигна я и я притисна с всички сили до себе си. Дълбок инстинкт я накара да отпусне лице на рамото му.

По едно време, преди разпукването на зората, двамата започнаха да говорят и не можаха да спрат. В момента обаче единственото ѝ

желание беше да остане така, стъпалата ѝ висяха малко над пода, докато вдъхваше неповторимия мириз на Хенри. Дори в моментите, когато въображението ѝ се развихряше, не си бе представяла подобно удоволствие.

СЕДМА ГЛАВА

„Онези от нас, които си мислеха, че Елизабет Холанд — момиче, специално възпитано за съпруга — е направила крачка назад в брака си с бившия бизнес партньор на баща си, Сноудън Трап Кеърнс, трябва да признаят, че вече е значително по-богата, отколкото преди, а през уикенда е била забелязана да поръчва нови мебели за красива къща на Мадисън Авеню...“

Из светските страници на „Ню Йорк Нюз ъв дъ Уърлд Газет“, събота, 7 юли 1900 г.

Към четири Елизабет се почувства доста уморена, защото беше станала в зори, за да наглежда къде точно поставят античните канапета в хола, паленето на пещта в кухнята, за да сервира приличен чай на дамите, които щяха да се отбият, за да я поздравят за новото жилище. Сред гостенките бяха Агнес Джоунс, която обърна всички чашки и чинийки, за да провери дали печатите са автентични, и Пенелопи Скунмейкър, с която поддържаше приятелски отношения за пред обществото, решила да се отбие, преди да обиколи магазините. Следобедът беше прекрасен, но Елизабет се зарадва, когато си тръгнаха. Бебето беше неспокойно, а я чакаше и много работа.

Къщата бе подредена подобно на „Грамърси Парк“ 17, където беше живяла през първите осемнайсет години от живота си. От едната страна на входа имаше просторен хол с прозорци от пода до тавана, с изглед към улицата, а от другата се намираше просторна трапезария. В задната част на къщата бе разположен по-закътан хол, кухня и помещения за прислугата. Фоайето беше достатъчно широко, за да посреща без притеснение гости, но съвсем не приличаше на приемната

в кралски двор, както в някои от натруфените нови домове. Красиво стълбище се издигаше покрай северната стена и излизаше на площадка, от която се виждаха спалните и двете приемни нания етаж, когато пълзгащите се врати бяха отворени. Къщата й доставяше огромно удоволствие; достатъчно бе да я обиколи, за да почувства, че ще е подходяща за детето й. Уил също би я харесал.

Тъкмо този факт — нито за миг не забравяше, че Уил е истинският баща на бебето — я възпираше да се отпусне на някое от креслата в хола или в богато обзаведената спалня. Пенелопи се държа безупречно, докато пиеша чай, но Елизабет усещаше, че не е забравила как й прилошаваше, докато бяха във Флорида през зимата, когато Елизабет започваше да храни подозрения, че носи дете под сърцето си. Тя беше почти сигурна, че госпожа Скуунмейкър има съмнения кой е бащата на бебето, което бе неприятно за всеки мъж, особено за някой, който полагаше такива изключителни грижи за съпругата си. А Сноудън *наистина* безупречно се грижеше за Елизабет. Доказателствата бяха навсякъде около нея — и по дебелите стени, и по ламперията в кожа и лакирана бреза.

Чувството за вина, в съчетание с навика й да поддържа ред и чистота, я накараха да се качи в стаята, определена за кабинет на съпруга й. Намираше се в задната част на къщата, където уличните шумове нямаше да го притесняват, а също и плачът на бебето, което съвсем скоро щеше да се роди. Влезе притеснена, защото усещаше, че стаята ще се превърне в негово убежище. Бе облякла дантелена блуза с висока яка и черна ленена пола, русата й коса бе вдигната над изящното чело. Бе отгледана и възпитана безупречно — мъжът, чието предложение за брак беше спасило нея и детето, заслужаваше най-доброто й отношение.

— Мога ли да ви помогна с нещо, госпожо Кеърнс?

Икономката, госпожа Шмит, изпълнителна вдовица на средна възраст, чийто покоен съпруг бе работил като служител на Сноудън, влезе след нея и чакаше на прага. Пролича, че не й е особено приятно, задето господарката на дома си позволява да обикаля.

— С господин Кеърнс ще се погрижим да не се претоварвате. Нуждите ви ще бъдат посрещнати подобаващо, докато той е по работа...

Елизабет отпусна ръка на едрия си корем и се опита да придаде мило изражение на сърцевидното си лице. С изключение на Лина Брод — последната ѝ прислужница по времето, когато беше дебютантка и с която имаха неприятни пререкания — отношенията ѝ с прислугата бяха безупречни, но на двете жени им предстоеше да постигнат непринуденост в общуването си.

— Добре съм, благодаря. — По-възрастната жена обаче не помръдна от мястото си и Елизабет добави почти като извинение: — Искам лично да подредя кабинета на господин Кеърнс.

— Разбира се — отвърна госпожа Шмит, макар да продължаваше да се колебае, докато Елизабет не ѝ даде знак, че е свободна.

Икономката излезе и Елизабет се зае да подреди писалките и хартията върху широкото бюро на съпруга си, красиво да разположи предметите на изкуството. Замисли се кои от препарираните глави на стената ще успее да го убеди да изхвърли. Сноудън обичаше живота на открито, а тя не искаше той да тръгне против себе си, но като негова съпруга чувстваше, че му дължи помощ с безупречния си вкус: животинските трофеи нямаха място в изисканите домове. Кабинетът най-сетне започна да придобива приличен вид благодарение на женския ѝ усет и тя се зае да приведе в ред документите от кашона.

Подреждането на дома донесе спокойствие на Елизабет. Чувството обаче изчезна, след като разпредели няколко банкови извлечения и бизнес документи в чекмеджетата на огромното бюро от орех и забеляза името си, каквото беше през първите осемнайсет години. Не беше само нейното, а и името, което изричаше всяка вечер, преди да заспи — името, което възприемаше за свое. Кафявите ѝ очи се ококориха.

Писмо до Станли Бренан, бившият счетоводител на семейството, беше написано на лист, прикрепен към документ, привлече вниманието ѝ.

„Моля ви, прехвърлете нотариалния акт за собствеността в Калифорния — незабавно — на Елизабет Адора Холанд и Уилям Келър.“

Писмото беше подписано от покойния ѝ баща с дата седмица преди да почине и беше пуснато от Юкон. Сърцето ѝ забълска, погледът ѝ се премрежи от сълзи. Въпреки това не можеше да откъсне очи. Щом видя името на Уил, си го спомни в кафявия костюм в деня на сватбата им, последния път, когато беше изпитала неподправена радост. След още няколко минути се овладя, продължи да чете и разбра, че държи нотариалния акт за земята, която добре познаваше. Не разбираше защо баща ѝ е записал имената на двамата с Уил на общ документ, още повече във връзка със земята, на която двамата бяха живели щастливо в далечната Калифорния. Знаеше, че баща ѝ е казал на Уил колко е доходносно мястото, но остана изумена, че той е бил собственикът и е искал да прехвърли имота на по-голямата си дъщеря и бившия си прислужник.

Изправи се с усилие, слезе бързо по стълбите и извика госпожа Шмит.

— Господин Кеърнс кога каза, че ще се върне? — попита, когато едрото безизразно лице на икономката се показа във фоайето.

Погледнат отдолу, заобленият ѝ корем сигурно изглеждаше огромен.

— Очаквам го всеки момент... — Жената бършеше ръцете си в кърпа. — С какво мога да ви помогна, госпожо?

— Бихте ли му казали, когато се върне, че го чакам в хола на втория етаж? — Тя покри устата си с ръка и се опита да се стегне. — Кажете му, че искам да говоря с него час по-скоро.

Нямаше представа колко дълго е чакала. Може и да бяха изминали няколко часа или минути, откакто се отпусна в широкото кремаво кресло в малката приемна пред спалнята си и усети как сърцето ѝ се свива при прииждащите спомени, които не успяваше да спре. Те бяха като мощната вълна, която отначало я понесе високо към сушата, а после я върна обратно сред бушуващите води. За малко се озова отново там — приготвяше вечеря за Уил, докато той търсеше нефта, който бе уверен, че ще ги направи богати, кожата ѝ беше загоряла на слънцето, беше ѝ топло — а в следващия се оказа на перона на централната гара и чу изстрелите, подуши мириса на кръв.

— Какво има, мила моя?

Сноудън влетя в стаята, сякаш тя наистина му беше съпруга и носеше неговото дете, което той очакваше с нетърпение. Светлите ѝ

мigli затрепкаха. Разбира се, че му беше съпруга, напомни си, когато той коленичи до нея и стисна ръката ѝ. Тя чак сега обърна внимание, че след целувката в каретата и идването им в новия дом той почти не я беше докосвал.

— Би ли ми обяснил това? — Гласът ѝ потрепна, когато му подаде документа.

Малката уста на Сноудън потръпна и бавно се разтегна в усмивка. Господинът беше с жилетка от кафява коприна на райе, каквато навремето не харесваше. Той взе документа, прегледа го, сгъна го и го пъхна в джоба си.

— Това е нотариален акт — започна той. — Документ за собствеността на земя, която баща ти е купил в Калифорния, близо до градчето Сан Педро...

— Да — прошепна Елизабет. Погледна съпруга си в очите, сякаш го молеше да ѝ обясни всичко. — Познавам това парче земя.

— Да. — Сноудън сведе очи от корема ѝ към пода, после ги премести обратно. Продължи по-бързо. — С майка ти обсъдихме въпроса, разбира се, когато ти се върна от Калифорния с... с първия си съпруг. Той спомена, че там имало нефт и тъй като съм близък приятел на семейството, майка ти ми се довери. Обясних ѝ, че нефтодобивът е сложен бизнес, че трудно се изкарва печалба, но тъй като Уил ми се стори способно момче и ако не успееше там, щеше да успее по друг начин...

Залязващото слънце обливаше с лъчи цялата стая, но лицето на Сноудън се размаза в угасващата светлина. Имаше чувството, че е забравила дадиша. Кимна му да продължи.

— След... трагедията, след смъртта на Уил, започнах да си обяснявам наличието на странини документи, които открих сред книжата на баща ти, когато миналата зима дойдох да помогна на семейството ти. Тогава, разбира се, не знаех кой е Уилям Келър.

Очите на Елизабет се напълниха със сълзи и розовите ѝ устни се разтвориха.

— Той е знаел — прошепна тя.

— Че има нефт ли? Предполагал е, защо иначе човек като Едуард Холанд би се заинтересувал от това парче земя?

— Не... — Тя прехапа долната си устна и прегълътна с усилие, защото вече знаеше, че баща ѝ е одобрявал любовта на Уил, ала го

разбираше дълго след като и двамата мъже бяха мъртви. — Татко е знаел, че Уил ме обича. Знаел е, че и аз го обичам.

Сноудън извърна поглед.

Ако в този момент Елизабет се владееше, щеше да се извини, но сега дори не ѝ мина през ума.

— Защо не си ми казал? — попита го настоятелно.

— Скъпа моя госпожо Кеърнс, не беше в състояние да научиш подобна новина. Не бива обаче да се притесняваш. Аз се грижа за интересите ти. На няколко пъти пътувах до Калифорния да огледам парцела и там наистина има нефт. Добивът вече е започнал и получаваме приходи. Откъде според теб, мила моя, имах пари за тази къща? — Той замахна с ръка и тя проследи дъгата, която той описа, все едно беше доказателство за прозорливостта на баща ѝ. — Богатството на земята няма да бъде добито просто така, за нула време, но много скоро ще започне да ни се отплаща на всички — на цялото семейство Холанд — при това с огромни суми.

— О! — Елизабет си пое дъх. Никога преди не беше дишала толкова дълбоко. Притисна дългите си фини пръсти към гърдите и се опита да си наложи да не плаче отново. Значи Уил все пак се беше погрижил за тях.

Умората, която я притискаше цял следобед, най-сетне я покори. Тя впи поглед в наболата по челюстта на Сноудън брада — макар и светла, улавяща последните лъчи на слънцето — и се опита да се усмихне, за да му покаже признателността си.

— Благодаря. — Затвори очи, после прошепна отново думата и се замисли за баща си и за бащата на нероденото си дете, които в този момент бяха над нея от небето. — Благодаря.

ОСМА ГЛАВА

„Каролина Брод показа на цялото общество великолепното си ново жилище и ценните вещи, с които го е напълнила, и няма съмнение, че най-сетне се превърна в една от нас. Гардеробът, който си поръча за първия си летен сезон, е достатъчно доказателство, както и фактът, че запази известната ложа на благодетеля си Кари Луис Лонгхорн в операта, а когато посещава представленията, често кани гости.“

От „Сите Чатър“,
събота, 7 юли 1900 г.

Елитът на Ню Йорк се настаняваше в ложи, получени в юерархичен ред и подредени във формата на подкова, високо над пищното и мелодраматично изпълнение на сцената, на което малцина, по-скоро никой от публиката, не обръщаше внимание. Светлината на гигантския полилей хвърляше отблясъци по вдигнатите лорнети, обсипани, както и ръцете, които ги държаха, с най-различни скъпоценни камъни. Тук, сред облечените в рокли на „Дусе“^[1] дами и господата, които ги приджаваха, се разиграваха драми. Госпожа Хенри Скунмейкър беше сред обществото за втора поредна вечер, но никой не смееше да посети ложата ѝ от страх да не разгневи свекър ѝ; Елинор Уетмор, за която говореха, че отчаяно се надявала да получи предложение, откакто през юни стана шаферка на сватбата на по-малката си сестра, пърхаше около всеизвестния бонвиван Еймос Вриулд. Преди по-малко от година Каролина влезе тук, в същата тази ложа, за пръв път, впечатлена, ококорена. Тази вечер не се вълнуваше какво ще види или дочуе от съседните ложи, защото седеше до първата си голяма любов, или по-точно единствената си истинска любов. Той

бе един от любимите синове на племето, чиито представители се бяха настанили в ложите на партера, затова бе наясно, че тази вечер, докато е до него, ще е момичето, към което ще бъдат отправени всички погледи.

Преди това вечеряха в просторната къща на Лиланд, огромно разочарование за нея, тъй като отчаяно й се искаше да я видят с новия й любим, но по-късно й стана приятно. „Така беше много по-интимно“, щеше да каже тя на прислужницата си, докато жената развързваше корсета й, и бе самата истина. Получи се значително по-естествено — седяха един срещу друг и пламъчетата на свещите трепкаха в тъмната стая, хвърляха сенки по бялата покривка — защото Лиланд не откъсваше очи от тъмнолилавите волани около деколтето й и очите с цвят на лишай. Той се отпусна и развълнувано заразказва за различните места в Париж, на които беше изричал името й и беше мислил за качествата, които я различаваха от останалите момичета, които някога е познавал. Сега, докато седеше в ложата на Лонгхорн, не спираше да си припомня казаното от него и гледаше унесено напред, със стъклен поглед, поруменяла и вероятно глупаво усмихната. Нямаше смисъл дори да опитва да заличи тази усмивка. От време на време Лиланд дръзко протягаше ръка и стискаше облечените й в ръкавица пръсти, отпуснати под шала.

Наведе към нея и зашепна толкова тихо, че тя трябваше да сведе глава към него. Грубата му кожа погъделичка врата й, при което ъгълчетата на устата й щяха да се извият доволно, ала вече бяха извити.

— Много по-прекрасна си на живо — рече той.

Трепетът, който премина по голите ръце и рамене на Каролина, й подсказа колко внимателно я наблюдават, но искаше да сподели енергията, която бликаше от Лиланд и пъlnата му незаинтересованост към биноклите на любопитните, насочени към тях. Отдръпна се и му се усмихна с поглед, изпълnen с обожание. Изминаха няколко секунди, може да беше дори час, нямаше представа, докато той заговори отново. Мизансценът беше коренно различен.

— Какъв невероятен късмет, че живеем толкова близо! — установи той учудено.

— Нали! — Каролина закима доволно. — Какъв късмет.

В очите ѝ искряха звезди. Присъствието на Лиланд до нея, в нейната ложа, бе нещо, което можеше да проглътне в малки дози. Височината му, едрото му тяло и порасналата прекалено дълга коса с цвят на житни стръкове, пъхната зад ушите, дългите му крака в черен панталон, сега кръстосани, едва се побираха в тясното пространство и всеки път, когато коляното му я докоснеше, тя усещаше как се разтапя.

Продължаваше да го стрелка скришом с погледи, но той често се обръщаше към нея с широко отворени очи, сякаш изпитваше същото прекрасно, невероятно чувство. Всеки поглед, насочен към Лиланд, заплашваше да сломи съпротивата ѝ. Накрая се насилише да откъсне очи от него.

Заоглежда просторния салон. Видя приятелката си Пенелопи, чиито сини очи блестяха предизвикателно, Реджиналд Нюболд и новата му съпруга, Аделейд, с перлена огърлица, семейство Вандербилт от Уайтхол, за които се шушукаше, че не си говорели след последното пътуване до Монте Карло, а позите, в които седяха в ложата, потвърждаваха клюките. После загледа госпожа Порша Тилт и придружителя ѝ, значително по-млад и slab от съпруга ѝ. Имаше чудесни изваяни черти и хипнотични очи, но съвсем не беше типът на Каролина. За нея не беше привлекателен, а и нямаше никакво намерение да издава, че го познава. Тристан Ригли работеше като продавач в магазин „Лорд енд Тейлър“, но упражняваше и много други дейности — беше мошеник, както и първият мъж, целувал Каролина, човекът, който ѝ подхвърли още в самото начало, че може да получи много от приятелството си с Лонгхорн. Той се изправи и тя усети, че е забелязал как го зяпа. Възможността да влезе в ложата ѝ и цялото нюйоркско общество да я види как разговаря с един никаквец, я смрази. Бавно и нежно пусна дланта на Лиланд и се изправи.

За щастие на Каролина, в този момент Еймос Вриуолд влезе в частната стая зад ложата. Тя веднага разбра колко лесно може да се измъкне и да избегне посещението на изискано облечения компаньон на госпожа Порша Тилт.

— Господин Вриуолд — започна и се стегна. — Моля да ме извините, тъкмо тръгвах към дамската тоалетна да се освежа. Сигурна съм, че имате много въпроси, които трябва да обсъдите с господин Бушар.

— Вриулд... — обърна се Лиланд и веднага заговори мъжа — не си се променил ни най-малко!

Тя стисна гънките на полата, за да я вдигне отпред, и си напомни, че през втория си сезон в обществото вече притежаваше най-желаната ложа в операта. Беше последвала примера на приятелката си Пенелопи Скуунмейкър и се беше спряла на свой цвят, който щеше да се превърне в нейната запазена марка — цвят в императорски нюанс — Пенелопи се обличаше в червено, докато нейният беше пурпурно. Нямаше да позволи никой да й се изпречи на пътя. Щом излезе в извития коридор, се сблъска с Тристан Ригли.

— Желаеш ли нищо? — попита тя тихо, с изискан глас.

Мъжът срещна студения й поглед с усмивка, която запълзя срамежливо по лицето му и подсили очарованието му. Той имаше великолепна, типично американска челюст и скули, които лесно можеха да убедят някое неопитно момиче, че е от добро семейство. Също като изисканите господа беше във фрак, с бяла папийонка, която наистина му отиваше. Тя щеше да го познае навсякъде, въпреки това продължи да го наблюдава със студено безразличие. Под панделките и воланите, под корсета усети по ребрата й да се стичат капки пот — нямаше начин да забрави как точно бе влязъл в живота й през онзи див, невероятен период, когато бе най-обикновена прислужница на дама, при това насъкоро изритана от дома на семейство Холанд, и се проявяваше като глупачка в най-хубавите хотели на Манхатън.

Златистите му очи се плъзнаха по тялото й, забелязаха перлите на деколтето, пластовете шифон, които я обгръщаха като патладжанени листа. След пауза, която се проточи твърде дълго, той подсвирна възхитено.

— Определено.

Карolina изпъна гръб. Гневът, който бе неотделима част от личността й, пропълзяваше бавно в дробовете й.

— Моля?

Той облегна небрежно рамо на извитата стена на коридора. Музиката от оркестъра звучеше приглушено, някак отдалече. Досега никой не беше минал покрай тях, но колко ли време щяха да останат сами?

— Виждам, че моята Карolina се оправя добре.

Думите „моята Каролина“ бяха изречени нарочно, все едно искаше да ѝ напомни за вечерта, когато я изненада с целувка по устата в асансьора, или за краткия период — след смъртта на господин Лонгхорн, още преди да разбере колко щедър е бил към нея старият господин — когато се беше почувствала напълно безпомощна и зависеща от Тристан за подслон и други неща, които бе най-добре за момента да забрави, фактът, че той се опитваше да натяква за тези събития, я изпълни с ярост и затопли нежните крайчета на ушите ѝ. Все пак се опомни и обърна към ложата. Между двете половини на завесата се виждаше тесен процеп, през който зърна силуетите на Лиланд и Еймос, приведени един към друг, потънали в разговор.

— Не съм *ничия* Каролина — сопна се тя.

Тристан сви рамене, направи крачка към нея и се облегна толкова близо, че тя усети дъх на лук.

— Не настоявам, че дължиш всичко на мен, но много добре знаеш, че нямаше да стигнеш дотук, ако не бях аз. — Сега вече в гласа му се процеждаше злоба. Усмивката му се беше превърнала в гримаса. — Лонгхорн беше моя идея, да не би да си забравила? Дължиш ми известна благодарност... госпожице *Лина Брод*.

Каролина усети как пулсът ѝ се ускорява, щом чу истинското си име. Прииска ѝ се всичко да свърши, да не е истина. Отдръпна се от него, сякаш крачката щеше да заличи общото им минало. Той веднага повтори движението ѝ, без да откъсва очи от нейните.

— Кой е този?

Сърцето на Каролина се сви. Ококори се. Обърна се и видя Еймос и Лиланд да излизат от ложата в коридора. Веселите им изражения се стопиха, когато съзряха красивия, чудесно облечен мъж, който със сигурност не беше един от тях. Момчето, за което беше мечтала месеци наред, се оказа не по-малко красив, когато е намръщен, забеляза тя. Желанието му да опази територията си сгърчи чертите му и тя откри, че това също ѝ харесва. След няколко секунди вече знаеше, че е готова на всичко, за да не му позволи да разбере коя е в действителност и да го задържи до себе си.

— Нямам представа — отговори самоуверено, спокойно и за момент се запита дали не е родена актриса. Когато се обърна към Тристан, по лицето ѝ се четеше пълно недоумение. — Господинът мислеше, че ме познава, но очевидно греши.

— Да тръгваме тогава — предложи Еймос.

Гневна сянка премина по лицето на Тристан, но тя вече се беше поуспокоила. Веднага разбра, че го е накарала да мълкне. Или може би, когато видя двама господа от стари семейства с бели вратовръзки и черни фракове, го накара да осъзнае, че мисията му се е провалила. През времето, което бяха прекарали заедно, Каролина не беше виждала Тристан да се плаши или смути от нещо. Сега се зарадва, че го вижда така стъписан. Той се поклони и отдръпна.

Тя се обърна отново към Лиланд и забеляза, че красивото му лице все още е разкривено от гняв и ревност и остана доволна.

— Горкият човек — рече той, докато се опитваше да се отърси от чувството. — Прочел е за госпожица Брод във вестниците и е решил да се опита да ѝ шепне красиви думи.

— Може да се е надявал тя да го покани на следващото си парти — разсмя се Еймос.

— Престанете, господа, не е нужно да се подигравате на когото и да било. — Отметна глава и се засмя небрежно. В този момент ѝ се прииска да остане насаме с Лиланд, да гледа единствено него. — Много ми беше приятно, че се отбихте, господин Вриуолд — обърна се тя към другия мъж с надеждата да го подсети да си тръгне. — Лека нощ.

После с Лиланд се върнаха в ложата със замечтани изражения и блеснали очи, които едва откъсваха един от друг. Тя се усмихна ведро, сякаш искаше ясно да покаже, че случилото се току-що не означава нищо. По-точно казано, абсолютно нищичко. Междувременно долавяше в позата и погледите му, в начина, по който ръцете му докосваха полата и пръстите ѝ, че малката вълна на ревност е усилила чувствата му. Знаеше, че няколко ложи по-надясно Тристан се връща на мястото си, но не посмя да погледне натам.

Двамата останаха в престижната ложа още няколко часа, хората надничаха към тях, следяха всяко тяхно движение и шушукаха. Лицето на Каролина грееше от щастие, не влагаше никакво усилие в движенията, все едно не се беше натъкнала на опасност. Един-единствен път, докато пътуваха в каретата по Шейсет и трета улица, спокойствието ѝ изневери и за момент потръпна, когато осъзна каква унизителна сцена е била избегната. Лиланд забеляза и я попита какво не е наред.

— Всеки път в тази ложа усещам колко много ми липсва старият Лонгхорн — изльга тя и стисна очи, сякаш я бе пронизала болка. — Беше добър приятел на татко и му беше обещал да ме закриля, а ето че сега вече го няма, аз си оставам сираче, сам-самичка на света...

— Горкичката ми госпожица Брод! — възклика той и протегна ръка към нея. — Сега вече можете да разчитате на две силни ръце, които да ви прегръщат, аз няма да позволя да се чувствате сама!

Докато каретата трополеше и се поклащаше по пътя към къщи, тя отпусна глава на рамото на Лиланд и бе завладяна от чувство, тъкмо обратното на самота.

Хрумна й, че намесата на Тристан беше за добро, защото сега Лиланд щеше да я закриля и да се старае да не се отделя от нея. В по-голямата част от живота си Каролина беше изпитвала неизказано разочарование, че никога нищо не се случва, както тя би искала, а сетне, най-ненадейно, късметът ѝ се беше обърнал и сега всяка вълшебна минута течеше в нейна полза.

[1] Жак Дусе (1853–1929) е френски дизайнер, прочут с елегантните си рокли, ушити от тънки прозрачни материи в пастелни цветове. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

„Междувременно започнах да се питам дали Даяна Холанд има намерение да се върне от Париж и да накара нюйоркските дами да полудеят по новата, модерна къса коса.“

Из колонката „Игривият галант“, в. „Ню Йорк Импариъл“, неделя, 8 юли 1900 г.

— Какъв късмет, че те открих точно сега, защото нямах търпение да видя къщата на поета, а никак не ми се ходеше сама!

Даяна спря да крачи бързо и по момчешки и се обърна към Хенри, доволен, че тя е бъбрила толкова дълго. Беше я наблюдавал в гръб, докато се отдалечаваше от него, обзета от гняв и тъга, но никога не се движеше както останалите момичета, както Пенелопи или сестра му — отработена походка, горда, сякаш скелетите им бяха създадени от платина, все едно токчетата им не стъпваха на земята. Истина е, че мястото, което търсеха в момента, беше на много километри от холовете и приемните, в които се влизаше с официална стъпка. Тук нямаше нито натруфени рокли, нито изразителни статуи, нито пък хора, за които походката на една дама би се превърнала в тема на разговор. Фигурата на Даяна, облечена в рокля от небоядисана материя, се открояваше на зеленината и стоманеносивото небе.

— Искам да кажа — уточни тя малко по-тихо, докато притискаше широкополата сламена шапка, която криеше отрязаните къдици, — че се радвам изключително много да бъда с теб.

Поетът беше някакъв стар испанец, отдавна избягал или отдавна починал. Хенри така и не запомни името му — в него имаше поне осем срички, а изречено с прекрасното произношение на Даяна, прозвуча като възхитителни глупости. Освен това му беше все едно кой е поетът

(Хенри притежаваше много книги, но малко от тях бяха с разрязани страници), защото се интересуваше от жизнеността на Даяна, която крачеше нагоре по хълма, далече над града, а храмът на нечии литературни постижения изобщо не го вълнуваше.

— И аз се радвам — отвърна простишко той.

След това тя направи няколко крачки назад, към него, погледна го с граниали очи и го целуна поне за двайсети път този ден. Това не бяха целувки като на градинско парти, спечелени след няколко часа преследване и постепенната ерозия на чувството за прилиchie на дебютантката. Не бяха нито откраднати, нито скрити, а непринудени, изпълнени с радост. Даяна открай време беше великолепна, безотговорна и невинна, все качества, които той обожаваше; тя беше дори по-смела от него и той можеше да го каже със сигурност, след като научи колко път е изминал, при това съвсем сама. Одеве подхвърли нещо по въпроса, а тя отвърна щастливо: „Вече съм на седемнайсет“ и се изпъчи гордо, а той се разсмя. Сякаш животът му беше започнал отново късно в петък вечерта и всеки час оттогава бе вълшебен, изпълnen със събития и прозрения също като библейската книга „Битие“.

— Ето я, мисля, че я виждам! — Даяна отдръпна устни от неговите — спря целувка, която заплашваше да продължи безкрайно дълго, да премине от единия час в другия, с кратки прекъсвания за някоя и друга дума или хапка — и продължи нагоре по хълма, където Хенри различи издадените ъгли на вила с бяла ограда.

Градът беше под тях, протегнал се към морето, там беше и площадчето, на което днес сутринта хапнаха кроасани и пиха *cafe con leche*^[1], край спокойни господи, които пушеха пури. Казармата се намираше между тях и криволичещите улици на стария град. Хенри се обърна веднъж назад, замисли се за задълженията си, след това забърза да настигне Даяна, когато тя се втурна към къщата.

След още няколко крачки се озоваха на върха на хълма. Пътеката се спускаше, следваше ново изкачване до вилата — едноетажна постройка, навремето бяла, опасана от впечатляваща тераса. Районът беше ограден от палми, клюмнали унило, пътеките, които свързваха пръснатите из имота постройки, бяха задушени от бурени, а сред гъстия листак прелихаха тюркоазни птички. Хенри последва Даяна през ливадата и се заизкачва по стълби, някога водели към главната

къща, където се натъкнаха на внушителна дървена врата, богато гравирана, износена, но с огромна желязна заключалка.

— Няма как да влезем — заяви Даяна, намръщи се и натисна дръжката, сякаш искаше да потвърди думите си.

— Можем да счупим някой прозорец — предложи Хенри и посочи стъклените прозорци от двете страни на входа.

— Не! В никакъв случай — опули се възмутено Даяна, когато чу предложението му. Стисна ръката му и го поведе по терасата, облицована в плочки, навремето изрисувани в сини и бели шарки. — Не бива да пипаме абсолютно нищо — заяви нежно тя. — Чувала съм от разни хора, клиенти на сеньора Конрад, че тук всичко е запазено както той го е оставил, книгите му са по местата си и изглежда Господ пази имота, защото не е влизал нито един крадец. Разправят — сниши тя глас до шепот и изви врат, а Хенри веднага позна заговорническото изражение по грейналото ѝ лице, — че тук е създад най-красивите си стихове, а след като си заминал, не написал и ред повече.

Обиколиха къщата, огледаха износените кожени фотьойли и рафтове в паяжини, натъпкани с книги. Прасковена следобедна светлина струеше от небето, досега скрито зад страховито сиво, лъчите осветиха стари свещници и картини, маски по стените, сред които някой бе водил заседнал живот. Това бе разрухата, останала след живот, напълно различен от техния, и те обикаляха имота, сякаш бяха попаднали в притихналите зали на музей. Даяна беше погълната от вълшебството на мястото, а той бе погълнат от нея, наблюдаваше я и не смееше да откъсне очи от любимата си. Тя погледна назад към него, отворила широко очи, все едно искаше да каже: „Можеш ли да повярваш, че дойдохме на това място?“.

Може би си повтаряше стиховете, писани тук в далечни вечери, докато Хенри не откъсваше поглед от прелестното лице, по което хвърляха сенки палми, докоснати от бриза, затова и не забеляза как рязко падна температурата, нито пък влагата във въздуха. Отново бяха пред къщата, стиснали ръце, докато тя го водеше от един прозорец към следващия, когато дъждовни капки, едри като зърна грозде, изплюяща на терасата.

— Олеле! — ахна изненадано тя и вдигна поглед към ненадейно плисналия дъжд.

Затичаха заедно по дългата тераса, която бързо стана хълзгава, и надолу по стълбите. Хенри много скоро осъзна, че инстинктът им да избягат от дъжд е бил глупав. Докато пресекат ливадата, едрите капки се бяха превърнали в порой. Ризата му подгизна и не успяха да се доберат достатъчно бързо до градинския навес, който, за щастие, имаше широк метален покрив. Той опита да отвори вратата и разбра, че е заключена отвътре. Страхът и изненадата бяха изчезнали от лицето на Даяна и тя очарована наблюдаваше пороя, от който се образуваха тънки ручейчета надолу по склона.

— Ще се удавим, ако тръгнем към града... — Хенри избърса лицето си с ръка.

От мястото, на което бяха застанали, той виждаше чак до залива, където децата със сигурност тичаха, за да намерят подслон под някоя аркада, а каналите в най-скоро време щяха да прелеят.

— Да — съгласи се Даяна. — Виж обаче колко е величествено!

— Наистина е величествено — потвърди той, осъзнал колко е права. Забеляза пищната природа около себе си, наситените цветове и двамата вдъхнаха дълбоко свежия въздух. Всичко незначително и чуждо щеше да бъде отмито. — Виж... какъв късмет!

От лявата му страна се намираше малка, бяла, кръгла метална масичка и два стола, покрити със същата олющена боя. Перлените зъби на Даяна прехапаха пълните ѝ устни, когато се усмихна от удоволствие. Тя си свали шапката и двамата седнаха на столовете. Хенри отвори плетената кошница, която носеше. Не бяха гладни, затова отвори двете бутилки кола, които Даяна беше сложила сутринта, когато бе все още сухо и слънчево, и запали по една цигара и за двамата.

— Не е ли невероятно как слънцето пробива дори в пороя?

Даяна се отпусна на стола. Розовата ѝ кожа блестеше от влагата, косата ѝ беше провиснала, влажна, тъмна, около меките уши. Той не желаеше да откъсне очи от нея, но се извърна леко, за да улови златните лъчи, които прозираха през силния дъжд, въпреки че сивите и черни облаци се опитваха да им попречат. Разнесе се мирис на пръст и се смеси с капките, които се сипеха по металния покрив и създаваха какофония от звуци. Той отпи гълтка от сладкото безалкохолно и дръпна от цигарата. Вече дишаше по-спокойно и след дългата разходка и тичането през поляната започваше да се успокоява. Беше се записал

като доброволец в американската армия, но през двайсетте си и една години никога не бе живял без удобства. Сега се намираха далече от града, а той имаше чувството, че разполага с всичко, от което се нуждаеше. Обърна тъмните си очи към момичето, за което не бе спрял да мечтае през изминалите месеци. Точно в този момент, в сърцето на тропическия дъжд, тя беше истинска и доволна, че е с него. Изпусна дима от цигарата във влажния въздух и посегна към ръката му.

* * *

Хенри се събуди обзет от приятно чувство. Някъде отдалече, зад вратата, чу тропота на ботуши, далечните гласове на мъже, които се събуждаха. Беше отново в казармата — най-близкото място, до което успяха да изтичат предишната вечер, когато дъждът не плющеше чак толкова. Колкото и да бе необяснимо, част от него копнееше да остане на това място завинаги, да пие кола и да пуши цигари, да наблюдава какво става във всички посоки, на които плющи дъждът по зелената морава, но се разбраха да се върнат в града още преди падането на мрака. На него обаче му беше приятно да е с Даяна, сънена, нежна, лицето ѝ отчасти скрито от непокорните къдици, прасковената извивка на рамото ѝ, надникнала изпод одеялото. Тя измърмори и се размърда в съня си, сгущи се до него като новородено коте.

С пристигането в Хавана Хенри трудно доказа, че е като останалите войници, разпределени тук, затова ставаше рано и тренираше с тях. Полковникът обаче беше пословично толерантен и господинчото започна да мързелува. Стараеше се сутрин да става рано, но се оказа нелека задача, след като цяла нощ се беше наливал с ром. Сега Даяна беше отново до него и подобно нещо дори не му мина през ум и тази сутрин, докато слушаше как останалите се мъчат във влажното утро, той не изпита дори чувство за вина.

— Скунмейкър!

Грубият глас беше последван от ярка утринна светлина, която плисна по пода на казармата, а на вратата се появи ухиленият до уши полковник Копър. Щом зърна мустасите му, Хенри дръпна одеялото да завие Даяна и без да иска я събуди. Усети как пръстите ѝ пълзят по гърдите му и се опита безмълвно да ѝ каже да мълчи, да не гъква.

До момента определено не харесваше полковник Копър, но чувствата му бяха едно нищо в сравнение с омразата, която изпита, когато забеляза как се разкриви лицето му. Объркването, че под одеялото има още някой, изненадата, че Хенри не е сам, не останаха скрити и щом усети какво става, направи издайническа гримаса.

Хенри беше готов да го убие заради наглото намигване.

— Има ли нещо? — попита след малко, защото полковникът продължаваше да мълчи, очевидно без изобщо да се притеснява, дори напротив, въпреки че очите му бяха станали като варени яйца.

— А-ха... Скуунмейкър! — избоботи полковникът. Мекото тяло до него се напрегна, когато чу непознатия глас. — Притеснявах се, че от петък не си се мяркал, но сега виждам, че си послушал съвета ми!

— Имате ли нужда от мен? — попита Хенри.

— Пропусна сутрешната тръба — отвърна полковникът с престорено строг глас.

— Мислех...

— Ха! Не се тревожи, момчето ми... — Полковникът се облегна на касата на вратата. Светлината зад него падаше върху сакото с диагонална сплитка, закачено на кукичка на стената, както и върху втория му чифт панталони и ризата. Дрехите на Даяна, кални и мокри след дългия път на връщане от къщата на поета, бяха оставени на купчина върху дървения стол. — Почувствах се самотен без теб. Нямаше с кого да си поприказвам, освен с неуките селяни. То е ясно, че заради бурята днес следобед няма да има регата, но си мислех, че поне можем да обсьдим...

Хенри го наблюдаваше уморено и се опита да направи физиономията, която да накара полковника да се махне възможно най-бързо. Изглежда успя, тъй като полковникът намигна отново, сбогува се и провлачи ботуши по пода. Ако Хенри обаче си въобразяваше, че човекът ще се разкара, преди да разбере какво представлява Даяна, много се лъжеше, защото в момента тя се отдръпна от прегръдката му, показва се и по-голямата част от гърба ѝ остана гола, за негов ужас.

— Hola^[2] — поздрави с доста дървено произношение полковникът.

— Здравейте — отвърна сухо Даяна.

— Я... че ти си американка. — Той престана да се подхилва по противния си начин и следващата му физиономия накара Хенри да го

намрази още повече.

— И какво от това?

Даяна се пъхна под завивката и отново се притисна до гърдите на Хенри. Покри се инстинктивно с ръце, но това съвсем не отказа полковник Копър, който шумно изтрополи с кафявите си кожени ботуши — украсени с шпори, които имитираха сребро — докато пристъпаше напред. Беше изпънал гръб, като истински офицер, и когато застана пред тясната метална рамка на леглото в далечния край на стаята, изпъчи гърди, сякаш току-що беше участвал в салют с двайсет и една пушки.

— И не си кое да е американско момиче.

Хенри наблюдаваше като парализиран как Даяна бавно отмята завивките и пропъжда сънливостта, за да вирне глава към полковника. Беше напълно обяснимо, ако се чувстваше шокирана, защото нямаше значение колко правила на приличието бе нарушила, за да попадне в това легло, в този час, толкова далече от дома, едва ли беше виждала толкова нагъл мъж като офицера, застанал до нея. Доколкото Хенри знаеше, той беше единственият мъж, който някога бе влизал в спалнята й и ококорените ѝ очи издаваха, че онази част от нея, възпитана от майка, която неизменно е съблюдавала принципите на приличието, е все още жива.

— Какво значение има? — попита тя, като се постара да говори наперено.

— Господи, боже мой... — Полковникът отстъпи крачка назад. Погледна Хенри. — Та аз я познавам.

— А, не. — Хенри остана доволен, че полковникът е престанал да я оглежда похотливо, но се притесни от причината за промяната. — Не я познавате.

— Напротив, познавам я. Много ясно си я спомням. — Полковникът клатеше пръст. Започна да заеква с изтънял, натрапчив глас, все едно повтаряще научена наизуст информация от дневника си. — През септември тя беше на бала в чест на адмирал Дюи в „Уолдорф-Астория“. Беше облечена в лавандулова рокля и танцуваше с господин Едуард Кътинг. Сигурен съм, защото си го записах. Двойно по-сигурен съм, защото тази сутрин, докато четях новините от социалната сцена — само така можеш да разбереш къде по света са се дянали приятелите ти — видях кратък параграф, че косата ѝ била къса,

колкото и да е странно, а вие, госпожице, сте първото момиче, което виждам с подобна прическа! Единственият проблем е — продължи той и стисна ръце, — че се твърдеше, че сте в Париж...

— Бъркате ме с друга — отвърна тя и се изкиска, но сърцето ѝ подсказа, че няма да се измъкне, а Хенри също усети как ще последват неприятности.

Той все още помнеше часовете, които прекараха на крачка от пороя, докато пушеха и чакаха да спре и си разказваха къде са били, но сега усети, че повече няма да се радват на подобна близост.

— Скуунмейкър, ти за какъв ме имаш? Да не би да приемаш на шега онова, което върша тук? Не можеше да водиш момиче като нея в казармата, не и момиче, за което се знае, че ходи по балове в Париж или Ню Йорк, момиче, за което някой ще дотърчи!

Този път по-висшият офицер дори не се опита да се наложи на Хенри. Полковник Копър крачеше из стаята и подръпваше нервно сакото си. Не беше ядосан, по-скоро се страхуваше да не изгуби въображаемата си тежест, а това не вещаеше нищо добро.

— Ще дойдат да я търсят — продължи той, този път на себе си — и ще ми отрежат главата. Ще кажат, че това не е казарма, ами бордей от висока класа и ще ме съсипят. Тя ще ме съсипе. Тая няма да я бъде. Няма и това си е.

Даяна го наблюдаваше с любопитство и недоумение. Питаше безмълвно Хенри какво мисли по въпроса. На него му се искаше да я успокои, но единственото, което му хрумна, беше да се протегне за одеялото и да я загърне възможно по-плътно. Беше очевидно, че полковник Копър реагира зле. Видяното го беше стреснало и уплашило, и нямаше да е в състояние да мисли за друго, докато не направеше нещо за дебютантката, промъкнала се в казармата като най-обикновено леко момиче, което забавлява войниците. Усмивката ѝ започна да се стопява и двамата млади се обърнаха към полковника.

— Не — рече в заключение той, този път по-решително и се обърна към влюбените птички. Утринната светлина огря семплата стая и лицето на полковника, а следващите му думи прозвучаха почти трагично: — Тая няма да я бъде.

[1] Cafe con leche (исп.) — Кафе с мляко. — Б.пр. ↑

[2] Hola (исп.) — Здрави. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

ТЕЛЕГРАФНА КОМПАНИЯ „УЕСТЪРН ЮНИЪН“

До: Уилям С. Скунмейкър

Пристигнала в дома на семейство Скунмейкър

Пето Авеню 416, Ню Йорк 14:00,
понеделник, 9 юли 1900 г.

„Господин Скунмейкър, смиreno ви съобщавам, че днес изпращам Хенри в Ню Йорк на специална мисия. Моля ви проявете разбиране, защото се налагаше. Ще ви обясня подробностите в писмо.

Ваш приятел, полковник Копър“

Понеделник следобед беше времето, когато елегантните люде се отбиваха в дома на семейство Скунмейкър на Пето Авеню, за да си приказват любезно за несъществени неща и да се наслаждават на нечувания лукс, в който живееха обитателите на дома. В часа преди гостите да започнат да прииждат, семейството се събираще, бяха сами, за да се увери патриархът, че всички изглеждат подобаващо. В понеделника след появата си в обществото Пенелопи излезе предпазливо от покоите си и тръгна към главната част на къщата, обзета от известни опасения. Зад овалното ѝ лице с цвят на алабастър се криеше смесица от предизвикателност и страх. Хенри я беше обрекъл на смазващо отегчение, но някои от по-надутите хора не приеха добре първата ѝ појава в обществото. Вестниците все още не споменаваха и дума за незначителния скандал, но ако продължаваше да се държи по този начин, и това щеше да се случи. Всички, които я познаваха, бяха наясно, че Пенелопи не е глупачка, а тя отлично разбираще колко важни са положението ѝ в обществото и фамилията, която използваше след брака си.

— А, госпожо Хенри — подвикна икономът, когато тя се приближи към хола. „Госпожо Хенри“ бе обръщението, което персоналът използваше, за да я различат от по-възрастната госпожа

Скунмейкър, и както предполагаше Пенелопи, да я поставят на мястото ѝ. — Това пристигна за вас — уведоми я дискретно и посочи мраморния плот на една масичка.

Тя погледна бързо натам. От ваза със златни орнаменти извираха стотици разцъфнали, тъмнопурпурни божури — дръжките бяха толкова много, че заплашваха да килнат вазата.

— Я! — възклика тя.

Цветята бяха изключително великолепни и госпожата веднага се отпусна.

— От принца на Бавария — продължи икономът, без да я поглежда, — който в момента е гост на хотел „Ню Недърланд“...

— Я! — повтори тя, макар и с различен тон, когато докосна сатенените венчелистчета, скупчени заедно.

Бяха също като нея: драматични, неповторими, никой не намираше сили да откъсне поглед и тя веднага разбра, че принцът е забелязал тези качества у нея. Чувството за надвиснала зла беда, което напоследък я измъчваше, започна да изчезва и както винаги, когато край нея имаше нещо красиво, усети как самочувствието ѝ се връща. Все още беше привлекателна, напомниха ѝ цветята, все още умееше да привлича най-изисканите мъже, без значение колко зле се отнасяше към нея Хенри.

— Благодаря ти, Конрад!

Тя намести черните ахати в обков от бяло злато на китката си. Както и всички други красиви неща, които получи като булка, гривната беше подарък от по-възрастния господин Скунмейкър, който разчиташе на стари пари, които бе умножил с младежките си сделки в железниците и недвижимите имоти, а също и в други области, към които дами като Пенелопи бяха възпитани да не проявяват любопитство. Свекърва ѝ веднъж ѝ беше казала, че жената се забавлява най-добре, след като се омъжи, когато никой вече не следи доколко тя пази невинността и почтеността си. Остана загледана в забележителния букет, който беше получила благодарение на изключителните си качества, и усети, че най-сетне е готова да приеме тази истина. Преди — докато беше затворена в къщата или се налагаше непрекъснато да следи съпруга си да не ѝ изневерява — не можеше да повярва, че е така. Сега обаче разбра, че я чакат много вълнения, дори докато Хенри отсъстваше. По-точно казано — поправи

се, след като се замисли за начина, по който принцът ѝ се възхищаваше на дансинга у Каролина Брод — *най-вече*, докато Хенри го нямаше. Усмихна се тайно на себе си, заоглежда семплия буфан ръкав в огледалото с рамка от орехово дърво в коридора и се подготви да влезе при свекъра и свекървата.

— Каква радост ще бъде отново да се съберем цялото семейство под един покрив — дуднеше Уилям Скунмейкър, когато тя влезе в голямата приемна на първия етаж. Той беше внушителен мъж, а едрото му тяло беше изискано облечено. Дори най-незначителните подробности привличаха вниманието, но точно в момента на нея ѝ беше непосилно трудно да се преструва, че това я интересува или да обръща внимание. И защо да го прави, след като беше успяла да привлече вниманието на един принц? — При това тъкмо навреме за бала на партия „Семеен прогрес“.

Хората от семейството, от които старият Скунмейкър се интересуваше, се бяха разположили в другия край на огромната приемна, на тапицирано в коприна кресло „Луи XIV“, достатъчно далече от чудовищната камина с махагонова полица, откъдето ги оглеждаше патриархът. Изабел, втората госпожа Уилям Скунмейкър, беше най-близо, отпуснала лакът на извития край на лежанката, на която се беше изтегнала. Косата ѝ беше светлоруса, бузите поруменели, в цвет, много подобен на роклята с буфан ръкави, пристегнати на китките, с огромна сатенена панделка на бюста. Срещу Изабел седеше Прудънс, доведената ѝ дъщеря, както винаги свила се в черна копринена рокля с бяла яичка като на свещеник. На ориенталски килим беше се опнал Робър, бостънският териер на Пенелопи, на когото никой не обръщаше внимание. Пенелопи прекрачи прага, избра една лежанка, приближи се до нея и бързо се нагласи така, че тюркоазната копринена тапицерия се скри под диплите на тоалета ѝ: набрана пола от съомгово розов креп де шин и блуза с висока яка от много тъмносиво с фини лъскави райета на гърдите. Ръкавите бяха буфан, тесни на китките. Златиста следобедна светлина обливаше семейство Скунмейкър от високите прозорци с изглед към Пето Авеню и придаваше великолепие на мраморните статуи в салона, както и на лакираните мебели от махагон, на гънките на бухналите поли на дамите, които се спускаха към пода като сенчести каньони. Прислужници, облечени в кадифени ливреи с

избродиран герб на семейство Скунмейкър, бяха пръснати из стаята и никой не ги забелязваше, но те внимаваха да не би някой да има нужда от нещо.

Пенелопи сведе изкусно гримираните си клепки за момент и когато ги отвори отново, сините ѝ очи се впиха в свекър ѝ.

— Какъв бал? — попита направо.

— О, Пени, нали не си забравила? — обади се госпожа Уилям Скунмейкър укорително. Приятелското отношение между двете госпожи Скунмейкър беше поохладняло, откакто стана ясно, че младата няма да помогне за флирта между брат си Грейсън и Изабел. Тя беше отказала да разбере колко жизненоважен беше Грейсън за замисъла на Пенелопи да съсипе репутацията на Даяна Холанд и да стъпче сърцето ѝ. Това беше стара работа, а и нищо не стана, както бе планирано, и Грейсън се върна в Лондон, за да се грижи за делата на семейната фирма, все още с разбито сърце заради малката госпожица Холанд. Леденият тон на свекърва ѝ бе прекален и ненужен. — Балът на партия „Семеен прогрес“ е следващият петък, когато ще бъде обявено, че Уилям се кандидатира за кмет — обясни тя.

— И където хората ще видят господин и госпожа Хенри Скунмейкър отново заедно — довърши кандидатът с някакво подобие на приятелска усмивка.

Ако свирепото изражение имаше за цел да успокоява, то определено не постигаше абсолютно нищо и дългото лято, което тя си представяше, че ще прекара, ѝ бе отнето с едно изречение.

— Какво? — сопна се Пенелопи.

Лицето ѝ се изопна, не можеше да се владее. Отново си представи Хенри такъв, какъвто го видя последния път, в елегантно воинишко сако, кожени гети върху лъснатите ботуши, напълно безразличен към страданието ѝ.

— Покажи ѝ я — нареди свекър ѝ и тогава един от слугите пристъпи напред. Снахата послушно протегна ръка към телеграмата и прочете написаното върху жълтия лист, преди да я върне върху сребърния поднос. — Видя ли? — продължи Скунмейкър старши. — Скоро съпругът ти ще се върне.

Тя впи поглед в телеграмата — вече ѝ беше ясно как ще протече всичко. Старият Скунмейкър щеше да уреди по-несериозните вестници да пишат, че Хенри се е *отличил* в битка. По-несериозните

вестници бяха онези, които най-близките ѝ приятели и най-значителните ѝ съперници четяха. Следващия път, когато се видеха, щяха да я поздравят, задето си е осигурила такъв изключителен мъжки екземпляр за съпруг и си го е върнала невредим. Само че за седналата на лежанката Пенелопи, това бе наистина неприлично.

След малко младата жена вдигна поглед и отправи изкуствена усмивка към свекъра и свекървата си. Бе наясно, че ако хората шушукат зад гърба ѝ, би било добре отново да разчита на присъствието на съпруга си. Независимо от това, така и не успя да призове дори бегло подобие на някакво чувство. Обичаше да печели във всяка ситуация и ѝ се стори, че е минало ужасно много време, откакто за последен път нещо бе станало така, както тя искаше.

— За семейство Скунмейкър! — избоботи Уилям и вдигна чашата следобеден бърбън, ледът вътре издрънча и улови светлината. — И за партия „Семеен прогрес“ — добави той. Пенелопи не се въздържа и извърна поглед. Не беше единствената. От известно време Изабел беше престанала да се преструва на заинтересована от политическите амбиции на съпруга си, освен в случаите, когато ѝ предоставяха възможност да постави на място снаха си. — И за младата двойка, която сега вече може да се върне към важната задача да продължи великия ни род.

Пенелопи бе изпълнена с горчивина, но съзнаваше, че моментът изисква да покаже тъга, затова си позволи да се изчерви и смръщи леко високото си чело. Напрегнато мълчание изпълни пищно обзаведения салон. Старият Скунмейкър изглежда съжал, че е повдигнал болезнената тема. Всеки от семейство Скунмейкър знаеше, че Хенри постъпи безчувствено, като изостави съпругата си бременна, а да повдига въпроса точно сега, беше твърде необмислено. Както трябваше да се очаква, разговорът замря, колкото да отмине чувството за неловкост. После щеше да бъде насочен към по-безопасна тема. Пенелопи примигна нетърпеливо и погледна останалите обитатели на дома, които не помръдваха от местата си, все едно очакваха образите им да бъдат пренесени на огромен портрет. Раните, които ѝ бяха нанесли представителите на семейство Скунмейкър, бяха твърде тежки и многобройни, за да ги изтърпи.

— Извинете ме — рече невъзпитано тя.

Отново я завладя вече познатият шок, защото щом стана и се отправи към вратата, нито един от тях не понечи да я спре. Нито един не я попита дали е добре, дали не ѝ е прилошало или отново ѝ е станало мъчно. Затова забърза и чу как токчетата ѝ потракват по пода. Излезе в коридора със стиснати зъби, изпънала гръб. Гледаше като подивяла — почти не виждаше на фокус — но все пак мярна иконома, който идваше към нея откъм фоайето.

— Госпожо Хенри... — започна той, но бе прекъснат.

— А! Чудесно. — Гласът на Пенелопи прозвуча остро, но това не я притесни много. Важното бе, че се беше измъкнала в приятната тишина, докато другите трима от семейство Скуунмейкър със сигурност продължаваха да седят в оглушително мълчание. — Както ти е известно, съпругът ми се връща и трябва да се оправят отделни спални, защото все още съм твърде слаба, за да го допусна в леглото си. Нека неговата е далече от моята, може би в източната част на къщата. Багажът му да бъде пренесен там и бъди така любезен да уведомиш персонала да не ми докладват за онова, което върши. Сега пренеси подаръка от принца на Бавария на тоалетката ми.

Обърна се и енергично закрачи към покоите си. След като бе лишена от удоволствието да прекара добре за пръв път от месеци насам, нямаше да позволи на никого да разбере колко унизително бе станало положението ѝ в брака.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

„Понякога краят е начало, а началото е край. Случвало се е на няколко пъти и тъкмо затова винаги пътувам с разнообразен гардероб.“

Госпожа Л. А. М.
Брекинридж, „Законите в
изтънчените кръгове“

Даяна наблюдаваше как Хавана се отдалечава, сякаш бе брегът на утопия, от която бе прогонена завинаги. Бароковите кубета на църквите се смаляваха и тя мрачно си помисли, че никога повече нямаше да се разхожда под аркадите на стария град, докато дъждът плющи по площадите, нямаше да събира палмови листа край пристанището, нито пък ще наблюдава изгрева над калдъръмените улици, след като е била на работа до зори. Вместо това щеше да се озове в Ню Йорк, мястото, което напусна посред нощ, където съпругата на любовника ѝ чакаше въоръжена с тайните за всичките ѝ непристойни постъпки. Независимо от всичко, не се самосъжаляваше. Хенри беше зад нея, прегръщаща я, за да я заслони от вятъра на мелтердека.

Зад него бяха застанали двама от бригадата на полковник Копър, на които бе поверена задачата да придружат момичето от висшето общество до дома на майка ѝ. Онази сутрин бяха последвали молби и кандърми, но накрая полковникът категорично отказа да отстъпи и заяви, че щял да предаде страната си, ако не настоява госпожица Холанд да напусне чуждестранното пристанище, където той е един от най-високопоставените американски военни. Искаше Хенри да остане в Куба, но младият Скунмейкър настоя, че е неприлично едно момиче да не бъде закриляно от близък приятел на семейството, при това

женен, на подобно дълго пътуване по море. Полковникът сам беше повдигнал въпроса за приличието и беше принуден да се съгласи.

Този ден Хенри беше облякъл парадна униформа и се беше закопчал. Даяна си мислеше, че дълго ще го помни в този вид: красивото му лице сериозно, тъмните очи оживели от емоциите, широките му рамене под синьото сако.

Нито един от прогонената двойка не каза много, откакто тази сутрин ги завариха в леглото. Онова, което ги очакваше, беше прекалено значимо, за да го приемат просто така. Двамата се бяха влюбили по времето, когато Хенри бе все още сгоден за по-голямата сестра на Даяна, което им се струваше твърде отдавна, а им беше безкрайно трудно да поддържат връзка.

— Извинявай, любима Даяна — прошепна Хенри в косата ѝ, която непрекъснато падаше над челото. Вече бяха излезли от залива и океанът, доста бурен, им се струваше безкраен. — Трябаше да бъда по- внимателен.

Тя отметна назад глава и устните му се притиснаха към темето ѝ, сетне погали ръката му с връхчетата на пръстите. Не можеше да изкаже с думи онова, което чувстваше, а от клатушкането на кораба ѝ ставаше лошо.

— Още от *самото начало* трябаше да бъда по- внимателен — продължи той и се приведе напред, за да притисне буза в нейната и да я докосне с устни. — И в Хавана, и в Ню Йорк, и след като се ожених, и преди това. Най-вече преди това. Ако бях по- внимателен, може би изобщо нямаше да бъда женен.

Даяна се усмихна при спомена за утрото, след като двамата спаха заедно за пръв път. Беше единствената нощ, която той прекара в стаята ѝ. Беше му отдала невинността си предишната вечер и никога не съжалъ. Само че прислужницата ѝ, Клер, влезе, видя ги и сигурно беше казала на сестра си, Лина, оттам стигна до Пенелопи, която бе заплашила да разкрие истината пред всички така наречени приятели, познати и роднини на семейство Холанд, ако Хенри не се ожени за нея. Опозоряването на Даяна бе разменната монета, благодарение на която Пенелопи стана госпожа Скунмейкър и така интригантката успя да раздели Дай от единствения мъж, когото бе обичала.

— Аз бях непредпазливата — отвърна след малко Даяна и се засмя.

— Само че аз бях по-стар и опитен — настоя той и въздъхна уморено. Казаното от него бе истина, разбира се, но все си мислеше — без да знае как да го изрази — че сега и тя беше по-голяма и дори беше пътувала повече от Хенри. Може би вече можеше и да го надпие. Тя облегна гръб на гърдите му и усети как той прегълтна с усилие, преди да заговори отново. Гласът му имаше съдбовно звучене. — Никога повече няма да бъда толкова небрежен и невнимателен.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Сега съм по-уверена откогато и да било, че ми казваш истината.

— Вярно е. — Сънцето скоро щеше да залезе и известно време двамата наблюдаваха как морето потъмнява и притиска кораба. Каютите им бяха долу — отделни, разбира се — но нито един от двамата не искаше да слезе, докато градът, в който се бяха срещнали отново и бяха изживели такова щастие, все още се мерджелееше на хоризонта. — Просто не мога да си представя какъв е бил досега животът ми. Не мога да си представя да остана без теб за дълго.

Бяха нестабилни на палубата, над бурните вълни, но Даяна не беше сигурна дали не се чувства неустойчива заради вниманието, което й обръщаше Хенри. Облегна се на него за опора и си напомни да дишаш. Гласът му звучеше убедено, беше се появила нова нотка, в която се долавяше сила, увереност и обещанието, което тя копнееше да чуе от много месеци.

— Не мога да понеса мисълта, че трябва да приема отново нещата такива, каквито бяха, не и след времето, което прекарахме заедно тук. Даяна... открай време искам единствено и само теб. Теб искам да наричам своя съпруга.

Гаденето отмина в мига, в който чу думата *съпруга*. Свежият морски въздух, който вдъхваше, от който крайчетата на ушите й бяха измръзнали, бе като хладна яснота. Имаше чувството, че отвътре е захаросана, и отвори малката си кръгла уста, за да зашепти:

— Веднъж ми подари бижу с надпис „За истинската ми булка“. Държа да ти кажа, че го приех сериозно.

— Знам.

Тя се обърна с гръб към релинга, изви се в ръцете му, за да докосне с поглед загорялото лице. Вятърът брулеше лицето й, заради ослепителната светлина очите и на двамата приличаха на цепки.

— Вече няма да е същото, не и след като бяхме заедно тук. Не и след като те открих, един войник сред хиляди в чужд град. Не би могло да бъде същото.

Хенри поклати глава и въздъхна тежко.

— Чакат ни толкова много трудности.

Тя извърна лице настрани, но задържа тъмния му поглед и изкриви леко устни. Никога, дори за момент не беше виждала Хенри да губи самоувереността си и не можеше да си представи как ще му се отрази да се тревожи за момиче, при това за момиче като нея, което знаеше толкова малко за любовта. Случилото се досега бе променило света й, понеже Хенри беше известен развойпрах, а тя бе по-малко обичаната от двете сестри Холанд.

— Хенри... — прошепна тя с най-нежния си глас и го прегърна.

— Да?

— Нито един от нас не може да се върне. Нито в Хавана, нито към предишния си живот. Не можем, дори да искаем. — Подбираше думите си внимателно, обмисляше всяка, преди да я изрече. — Няма да успеем да се съобразим и със строгите нрави на Ню Йорк, дори да искаем. Предстоят ни много трудности, но как биха могли техните измислици и недоволство да ни попречат да се виждаме? Та нали двамата с теб сме влюбени?

— Дай... — Той отново прегърна с усилие — този път се беше предал на тъгата, а по лицето му се беше изписала мъка. — Не искаш да ми бъдеш просто любовница.

Вълна повдигна кораба и застаналите малко по-настрани войници наблюдаваха прегърнатите влюбени, сякаш двамата щяха да рискуват да се хвърлят през борда. Даяна обаче не се беше чувствала по-уверена. Гаденето беше преминало напълно и съзнаваше, че би трябвало да е по-възрастна, за да разбере толкова неочеквано и с такава яснота, че мъжете са по-слабият пол. Дори мъж като Хенри бе твърде чувствителен в моменти като настоящия и тя разбираше, че трябва да прояви смелост и да поеме нещата в свои ръце.

Усмихна му се търпеливо. Заговори, все едно му разказваше приказка:

— Няма да е така завинаги, нищо не продължава вечно, а пък аз нямам нищо против да бъда любовница, стига да съм *твоята* любовница. — Двамата се облегнаха един на друг и челата им се

докоснаха. Неочаквано възможността да жертва достойнството си заради него, заради любовта им, му се стори истинско геройство. — Как бих могла да имам нещо против да съм ти любовница, след като те обичам толкова много?

Той само кимна и двамата допряха глави, докато се поклащаха с люлеенето на кораба. Над тях се спусна чайка, изписка и Даяна остана учудена, че все още са сравнително близо до сушата. Морето около тях беше станало сиво-зелено, а мястото, от което тръгваха, беше забулено от разкъсани облаци, през които се промъкваха последните лъчи на залязващото слънце. Мястото, на което отиваха, погледите, които ги очакваха — все още не можеше да си представи как ще бъде. Притисна се до Хенри и откри, че дори на това място, сред вълните, за нея имаше предостатъчно обич.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

„Елизабет,

Току-що се случи чудо, най-необяснимото събитие.

Двама войници, които служели в Куба, доведоха сестра ти. Тя, разбира се, ще бъде наказана и ще й бъде забранено да напуска къщата, а аз няма да я изпускам от поглед. Разчитам да й покажеш каква грешка е допуснала. Довечера ще дойдем у вас на вечеря и искам да й докажа колко беди донесоха твоите приключения извън Ню Йорк.

Майка ти“

В къщата на семейство Кеърнс, разположена в най-престижната част на Мадисън, всичко си беше на мястото и във всяка стая се усещаше, че домът принадлежи на богати хора с усет. Готовачката приготвяше вечеря, защото тази вечер щяха да се съберат жените от семейство Холанд. Седмицата бе доста натоварена за Елизабет, но следобеда най-сетне успя да си почине и сега, след като бе въведен ред и къщата бе заприличала на дом, бузите й бяха поруменели. Вече всичко е наред, мислеше си Елизабет, докато се оглеждаше пред огледалото с позлатена рамка в стаята си. Зад нея се виждаше леглото с бяла кувертура и тапетите в наситено гранатов цвят. Тя открай време беше бледа, но сега, докато се оглеждаше, й се стори, че забелязва руменината, която Уил толкова обичаше. Откакто научи за успеха на нефтеното му поле, се обличаше в черно, също като предана вдовица, но този цвят съвсем не й помагаше да изглежда по-слаба.

Скоро Даяна щеше да влезе — Елизабет си представяше как меките й малки ръце ще я прегърнат, как ще се провикне: „Станала си огромна!“. Въпреки строгите думи на майка си, Елизабет знаеше, че възрастната дама е облекчена, задето Даяна се е върнала. Това беше основното и Елизабет се почувства изключително щастлива, че има красив дом, в който да посрещне сестра си. Цяла седмица не беше

спряла с опитите да придаде уют на къщата и сега беше доволна от постигнатото, още повече че щяха да я посетят най-близките ѝ хора.

Имаше и още една причина, поради която така и не се спря. Всеки път, когато ѝ останеше малко свободно време, мислите ѝ се връщаха към документа, който свързваше името ѝ с името на Уил много преди да се оженят.

Така ѝ се искаше да разбере откъде бе научил баща ѝ. Да не би първият ѝ любим да му беше признал? Никога нямаше да получи отговори на тези въпроси. Двамата мъже, които можеха да ѝ обяснят, си бяха отишли. Имаше и още един въпрос, от който ѝ прилошаваше, а именно, че съпругът ѝ — с чието име се обръщаха към нея, мъжът, който трябваше да я закриля, на когото се беше вrekла във вярност — отдавна знаеше, но не ѝ беше казал. Тъничко гласче настояваше, че Сноудън няма право да се домогва до онова, което е било предназначено за тях двамата с Уил.

Елизабет остана загледана в отражението си, също като суетното момиче, което беше преди време, а не като майката, която скоро щеше да стане. Долу се звънна, тя пъхна няколко немирни кичура в кока и пощипна бузи, за да им придаде цвет. Кога стана толкова късно?

Излезе — забързано, макар и недостатъчно — в коридора, който свързваше стаите на втория етаж и стигаше до стълбището към фоайето, видя как слънчевите лъчи струят през прозорчето над входната врата и разбра, че е още рано семейството ѝ да дойде. Спря на площадката и погледна надолу. Килимът, който бе избрала в началото на седмицата, понеже ѝ хареса красивият ориенталски дизайн в тъмножълта охра, бе поставен пред входната врата. Дори сега остана доволна от избора си. Най-сетне госпожа Шмит пресече фоайето и поздрави следобедния посетител. Елизабет пристъпи напред и опря ръка на парапета, за да види кой е, но висящият полилей ѝ пречеше.

— Съжалявам, няма го — обясняваше госпожа Шмит.

Елизабет отстъпи наляво, за да разбере кой е натрапникът. Инстинктът ѝ нашепваше да си мълчи и да не се показва, макар да не можеше да си обясни защо трябва да се крие в собствения си дом. Зад порцелановия полилей мярна лицето на мъж, белязано от шарка, подпухнало, и остана доволна, че е послушала инстинкта си. Познаваше го. Въпросът беше откъде. Мъжът беше едър, нито бедно,

нито богато облечен. Не беше от нейната класа, но не беше и прислужник. Сноудън ангажираше много мъже, когато той водеше експедициите, но този не беше един от тях.

Не беше красив, нито пък грозен. В него имаше нещо по момчешки грубо, което не можеше да си обясни. За Елизабет това лице носеше неприятни, отблъскващи спомени. Усети, че й става студено, макар седмици наред да беше търпяла жегата, която дори вентилаторите на тавана не успяваха да прогонят.

— Ще му я предам — отвърна госпожа Шмит и остави бележката върху мраморния плот на шкафа от лявата страна на входа.

Икономката затвори вратата и се насочи към задното стълбище, без да погледне нагоре.

Застанала на площадката, Елизабет си пое въздух. Мъжът си беше тръгнал, но лицето му не спираше да я притеснява. Не разбираше какво у него я накара да се скрие или защо започна да ѝ се гади. Писмото му беше оставено на бюфета. Беше съвсем малко, сгънато, бяло, но бе привлечена от листа като от магнит. Заслиза — бавно, разбира се, с едната ръка стискаше парапета, с другата придържаше едрия си корем. Слънцето нахлуваше във фоайето и когато най-сетне слезе, то я ослепи.

— Госпожо Кеърнс... добре ли сте?

Елизабет се почувства неловко, когато се обърна и видя госпожа Шмит, застанала в сенчестата част на антрето. Засрами се от намерението си да прочете личната кореспонденция на съпруга си и от черните мисли, на които се беше оставила. Сигурно се дължеше на умората, реши тя. Чувстваше се смазана и изглежда не успяваше да мисли логично.

— Имате ли нужда от нещо? — По-възрастната жена пристъпи напред. Беше с престилка върху дебела черна рокля, въпреки че навън беше горещо.

Елизабет изпъна гръб и призова цялото достойнство, което притежаваше, сетне се усмихна мило.

— Чух, че някой звънна... — започна небрежно.

— Посетителят търсеше господин Кеърнс. Остави бележка. Може би вие...

— Да, добре — отвърна Елизабет пресилено небрежно. — Значи няма за какво да се притеснявам! Ще си почина, преди да дойде

семейството ми.

Госпожа Шмит се поклони почтително, а Елизабет се постара да запази гордостта си, докато се качваше тежко по стълбите.

Стигна до стаята си и се отправи към леглото, неспособна да срещне отново погледа си в огледалото. Почувства се облекчена, че икономката я прекъсна, преди да извърши глупостта да провери пощата на съпруга си, не желаеше да се превърне в подобна жена. Легна, но така и не успя да заспи.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

„Ако се притесняваш от нов сблъсък като този в операта, с удоволствие предлагам среща на място и по време, което ти избереш.

С обич, Т. Р.“

Каролина влезе в хотела на Пето Авеню, обгърната от облак скъп парфюм, скрита под широкопола шапка с цветя от коприна, уверена, че е избрала най-поетичното място за срещата. Мисията ѝ този следобед я караше да потръпва нервно, но пък беше облечена във вталено сако в цвят слонова кост с фини бледорозови райета и пола от същия плат, които ѝ прилягаха безупречно и доказваха колко далече бе стигнала от онзи следобед, когато нелюбезният портиер я изхвърли от хотела. Сега вече не се притесняваше от хотел „Пето Авеню“, който гледаше към Мадисън Скуеър. Не беше нито толкова модерен, нито толкова изискан, като „Ню Недърланд“, където живя известно време, не можеше да се мери и с „Уолдорф-Астория“, който носеше кралска слава в името си. Всъщност, така и не се върна, тъй като той престана да ѝ харесва много отдавна, а не от страх да не се сблъска пак с портиера.

— Госпожице Каролина...

Тя се обърна, изненадана, че топлината на деня не ѝ влияе, но също така стресната и от человека, който я заговори — не можеше да отрече, че е заплаха за всичко, за което се беше борила по пътя си дотук. Във фоайето на хотела беше сумрачно и тихо, а през последната седмица тя беше придружавана от несравнено желан ерген. Самоувереността в собствените ѝ сили, привлекателност и социална значимост се беше увеличила десетократно през изминалите седем дни. Ако някой на Уолстрийт бе заложил на самоувереността ѝ предишната седмица, днес можеше да се пенсионира богат като

Карнеги^[1]. По пухкавите ѝ устни затрепка полуусмивка, когато срещна златистите очи на Тристан Ригли.

— Я, господин Ригли. — Равнодушните обръщения се бяха превърнали в част от чара ѝ.

— Мога ли да те изкуша с чаша чай, паста или може би аперитив в късния следобед?

Кафявата му жилетка и бяла риза бяха много подобни на онези, които носеше в деня, когато се срещнаха — тогава тя бягаше надалече от портиера, а той си тръгваше от работа в „Лорд енд Тейлър“ и двамата се сблъскаха на тротоара точно пред хотела. Вече нямаше желание да мисли за миналото, но онова, което последва, беше наистина нередно. В сряда получи бележката на Тристан, веднага се върна към старото си недодялано аз и я завладя познатият срам. След това обаче забеляза недодяления почерк и неумелия подбор на думи и си каза, че не бива да се притеснява как да се отърве от него.

Пое си дълбоко въздух, за да се успокой.

— Не, господин Ригли, не можете.

Той прибра ръце зад гърба си и приведе напред слабото си тяло. Жестът беше галантен, но изминаха няколко секунди, преди да ѝ хрумне, че — среща се, защото Тристан твърдеше, че му се полагала част от богатството ѝ — той флиртува с нея.

— Все пак сме тук по работа — напомни игриво тя.

— Както желаеш.

Усмивката подчертала високите му скули и лешниковите очи намигнаха. След това той протегна напред ръка, все едно се канеше да я разведе из отела за ръкавици, и двамата се настаниха на пъстро кадифено канапе, заслонено от палми в саксии.

Тя приседна с изправен гръб, изтеглила рамене назад, отпуснала ръце на коленето си като благовъзпитано момиче. Започна с меден гласец.

— Смятате, че сте ощетен.

— И двамата знаем, че щеше да се върнеш да работиш като прислужница, ако не бях измислил изход — отвърна той със същия меден гласец.

— Господин Лонгхорн отлично знаеше каква съм, независимо от това прецени, че трябва да се погрижи за мен. — Сведе очи към полата и погали материјата. Заговори отново, а гласът ѝ вече не беше чак

толкова мил. — Но пък аз знам какво представлявате вие и мисля, че трябва да се погрижа за вас.

Сега вече се обърна към него и го погледна в очите. Той я бе наблюдавал през цялото време и за момент тя се запита дали желанието, което бе изпитал вечерта, когато я притисна към стената на асансьора, за да я целуне, не се беше разраснало, след като се беше превърнала в изискана версия на старото си аз.

— Знаех, че няма да ме забравиш, Каролина.

— Кажете ми каква сума имате предвид.

Той подпра лакти на облегалката на канапето, а тя се почувства така, сякаш я беше прегърнал през раменете и приближил устни до ухото й. Фоайето жужеше от тихи гостоприемни гласове, носачите тласкаха лъскавите колички за багаж напред-назад по плътните килими във винено. Неколцина гости бяха застанали пред receptionта, но както тя предполагаше, не се мяркаха хора от нейния кръг, тъй като хотелът отдавна вече не беше най-хубавият в града. Той въздъхна и изрече сума, която преди година щеше да й се стори непосилна, дори нелепа, докато сега щеше да й стигне за една прилична почивка. Все пак беше момиче, което с едновремешната си едногодишна заплата като прислужница нямаше да може да си купи дори костюма, в който беше облечена.

Наведе глава, за да прикрие изражението си, след това стана, без да изрече и дума. Вдигна брадичка и погледна Тристан — изражението й беше каменно. Той отвори уста, тъмна резка, докато я наблюдаваше как протяга ръката си, скрита в ръкавица.

— Ще поръчам да ви напишат чек за сумата и до края на деня ще ви бъде доставен в „Лорд енд Тейлър“.

— Не може ли да ми бъде донесен в апартамента? — попита бързо той.

Тя разбра, че той има дългове и спешно се нуждае от пари, а не искаше работодателите му и който и да било друг да разбира. Имаше нещо многообещаващо и малко жалко у него, което не бе забелязала досега.

— Разбира се.

След малко всичко щеше да приключи, въпреки това тя откри, че не й се тръгва. Имаше чувството, че е победила, а не й се искаше битката да приключи. Изпъна гръб и подпра гордо юмрук на ханша.

Беше просто поза, защото добре съзнаваше колко великолепно изглежда фигурата ѝ на светлината на полилея.

— Много сте красива, госпожице Брод — ухили се Тристан.

Тя се досети, че той също беше облекчен. Комplиментът я накара да се почувства като момиченце и откри, че има желание да каже изречението, което напираше цял ден, но за което нямаше подходящ слушател.

— Какво те е променило? — настоя той.

Усмивката, която последва, беше неволна и не успя да задържи думите, които произнесе:

— Влюбена съм — прошепна тя. — Нали казват, че любовта придава на момичето специален блъсък.

Тристан изви вежди и през следващите няколко секунди Каролина се почувства евтина, след като спомена любовта си към Лиланд пред продавача, който я познаваше в най-лоша светлина.

— Сега ли? — попита той по-скоро хитро, отколкото от любезнот. Начинът, по който се извиваше, също като змия, бе противен. — В онзи тип Бушар ли?

Тя прочисти гърлото си и се отдръпна от него, опита се да призове високомерието си. Само че нервното потръпване се беше върнало отново.

Доколкото бе възможно, Каролина бързо се врътна и закрачи към изхода с надеждата последните ѝ думи да се окажат истина.

[1] Андрю Карнеги (25.11.1835–11.8.1919) е американски индустриса, бизнесмен, предприемач и филантроп. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

„Даяна Холанд — с подстригана коса и очи като звезди — днес ще слезе от кораба, пристигнал от Стария континент, за да се хвърли в обятията на родния си Ню Йорк. Добре дошла у дома, лейди Дай.“

Из колонката „Игривият галант“, в. „Ню Йорк Импариъл“, петък, 13 юли 1900 г.

— О, номер седемнайсет! — Даяна се завъртя изящно, за да се настрои за стаята, в която бе преживяла много от важните събития в живота си, на номер седемнайсет. Всичко си беше същото — и кожената ламперия, и гравираният дървен таван, и кътът в турски стил, отрупан с възглавници — но ѝ се стори старо след пътешествията, прашно и тясно. — Вече съм на седемнайсет — добави тя и се изкиска.

— Аз съм ти майка — заяви студено госпожа Холанд, настанила се край високите прозорци към улицата. — Много добре ми е известно от колко години си на божия свят.

Къщата се намираше сред малък парк, тих, зелен, закътана между Двайсет и Двайсет и първа улица и Трето и Парк Авеню. Скромната къща с кафява фасада и огромни прозорци като наблюдателници бе убежище, понякога дори скривалище за три поколения от семейство Холанд. Бащата на Даяна, Едуард, бе роден в този дом, а по-малката му сестра, Едит — сега се беше настанила на канапе в един от ъглите на хола — все още живееше тук. Плъзгащите се врати все още скърцаха жално и заяждаха, може би по-малко, откакто Даяна замина, тъй като семейството вече не беше чак толкова бедно, колкото миналата есен. На най-младия член от семейството ѝ беше трудно да определи колко зле е положението. Дамата, родена под

името Луиза Ганзворт, по-късно омъжила се за Едуард Холанд на зрялата възраст от двайсет и пет, беше дребна жена, но изглеждаше непоклатима като скала, качество, с което бе известна още от едно време.

— Къде е Клер? — попита Даяна, след като забеляза непозната прислужница в семпла черна рокля, свила се в коридора, която изглеждаше твърде слабичка, за да вдигне подноса с чай.

— Кой?

— Клер Брод — отвърна гневно Даяна, защото Клер, освен че беше наистина добър човек, бе работила за семейството години наред и бе дъщеря на някогашната гувернантка на момичетата от семейство Холанд. Пъlnата незаинтересованост на майка й просто имаше за цел да подчертава по-висшето ѝ социално положение.

— Отиде си — отвърна остро госпожа Холанд.

— Така ли?

Даяна сведе бързо поглед към свитите си ръце. Бодна я съжаление. Знаеше, че Клер се чувства виновна, задето бе издала тайната ѝ, поради което се стигна до ужасни последствия, след като Пенелопи научи клюката. Е, Клер не го бе направила нарочно, никога не би наранила човек умишлено, затова Даяна не ѝ се сърдеше. Само че — сети се едва сега — не ѝ го беше казала.

— Както и да е — продължи студено майка й, — доволна съм, че измисли историята за вестниците, с която обясни отсъствието си и скри странстванията си — сестра ти не се сети да направи подобно нещо...

От мястото си до камината Даяна изви едната си вежда, когато майка й замълча, за да огледа ръцете ѝ. Когато Елизабет избяга, тя скри отсъствието си по доста по-краен начин и всички бяха убедени, че е мъртва. Майка й приглади ръждивочервения жакет от шифон, който беше съчетала с черна пола. През месеците, откакто Даяна се измъкна през нощта, майка й беше престанала да се облича като вдовица. Вдовишкото боне също го нямаше, но сега личеше още повече, че тъмната ѝ коса, прибрана на кок, беше посивяла.

— Говорих с госпожа Пенингтън Гор и баба Нюболд, и Одет, маникуристката, и никой не подозира къде си била и какво си вършила. Какво облекчение. Но тревогите, които причини... — гласът ѝ пресекна от вълнение — нямаш никаква представа.

Даяна, облечена в рокля от светлосиня батиста, пристегната с кафяв колан, бухнала на ръцете и около краката, се премести на старите кресла, подредени около поизтъркан персийски килим. Беше взела от помадата на Хенри и сега косата ѝ беше разделена на път по средата и зализана така, че скриваше половината от челото ѝ и минаваше зад ушите също като на тореадор. Чувстваше се лека и въздушна. Имаше желание да тича неуморно, да изпие огромни количества вино, да говори високо, да танцува часове наред. Беше съумяла да бъде много по-интересна от героините в романите, но не бе имала намерение да причини болка на майка си.

— Щях да ти кажа — отвърна мило тя, — но ти нямаше да ме пуснеш.

Госпожа Холанд се врътна бързо от прозореца и ониксовите ѝ очи заблестяха. Облечената в тънка кремава рокля леля Едит, на която Даяна приличаше изключително много, прикри уста с ръка и се изкиска.

— В това отношение си напълно права — сопна се майка ѝ.

— Ето, виждаш ли — продължи, без да трепне, момичето, — знаех, че е наложително да...

— Аз ще кажа кое е наложително за теб! — Госпожа Холанд не беше едра, но притежаваше удивително силен глас. После продължи по-тихо, но със същия страховит тон: — Ти си още дете и не знаеш кое е най-доброто за теб. Непокорна си, но вината е моя. Ти не получи обичайното възпитание, необходимо за момиче като теб. Определено си своенравна и аз трябва да поема вината.

Даяна започна да става по-сериозна. Очакваше неприятности, но вече не мислеше за дребните майчини тревоги за приличие и беше изгубила представа как да отговаря.

— Госпожа Кеърнс се съгласи да поговорите в новия ѝ дом...

— Елизабет! — Удоволствието отново избликна в гърдите на Даяна. — Довечера ще отидем ли?

— Да — потвърди мрачно майка ѝ, — защото тя трябва да те научи как да се държиш. Двете с Едит ще те придружим. След това няма да напускаш този дом, докато аз не преценя. А това ще бъде след много време. — Строгият ѝ тон се стори смешен на момичето и тя разбра, че цвететът ѝ издава, че се забавлява. Опита да се обърне към

Едит, с която се разбираха и обичаха да се кискат, но майка ѝ усети какво става. — Тогава, ще те придружавам аз.

Следобедното слънце падаше по многобройните предмети, които госпожа Холанд бе събирала, и сега старата прашна колекция се стори нелепа на Даяна. Вече бе наясно, че строгостта на възрастната дама бе просто опит да я сплаши и приказките за приличие бяха просто безсмислени.

— Работила съм в пивници и съм спала в казарми! — вирна глава Даяна и притисна ръка към устните си. — Дори не мога да си представя, че ще си пропилявам дните, надвесена над бродерия, в четене на откъси от Библията и разни подобни.

Госпожа Холанд спря да крачи и вирна показалец.

— Ако се опитваш да ми подскажеш...

— Не се опитвам, направо ти казвам... казвам... че сега съм си вкъщи, но не очаквай да искам от теб разрешение за всяка крачка. — Даяна нагласи яката на роклята над шпиц деколтето и въздъхна, за да смекчи гласа си. После обясни: — Сега вече не мога да живея по този начин.

Тънките устни на госпожа Холанд се извиха над горните зъби.

— Тази вечер идваш с мен у сестра си.

— Добре.

— Добре ли? — Остротата в гласа на госпожа Холанд бе толкова натрапчива, че Даяна усети как потръпва и се запита дали има достатъчно смелост да не се подчини. В следващия момент обаче разбра, че се е вързала на бълфа на майка си и вече нищо нямаше да е същото.

— Добре, довечера ще посетим Елизабет. Първо обаче ще отида да й купя цветя от магазина на Бродуей. Отивам сама.

Даяна задържа погледа на майка си и слънчевите лъчи заблестяха в шоколадовокафявите ѝ ириси. За момент двете жени останаха впили погледи една в друга, застанали сред антиките, колекционирани от представители на семейство Холанд в продължение на петдесет години. Майка ѝ беше слисана или вбесена, или може би и двете, момичето не беше сигурно, но така и не изчака да разбере. Усмихна се широко и се обърна, за да излезе от стаята.

* * *

По съвършеното синьо небе бавно се носеха облаци, мързеливи, сгорещени, фасадите по Бродуей се бяха устремили към тях с белите си колони и декоративни корнизи, а редиците прозорци образуваха любопитни сцени. Виждаха се надписи, по тротоара потракваха бастуни. Денят беше към края си, хората на улицата вървяха бавно, сякаш твърде облекчени, че са се измъкнали от задушните стаи, за да се отправят по-бодро в желаната посока. Даяна се промъкваше пред тълпите доволна, че е по улиците на родния си град, сама, без да се интересува кой ще стане свидетел на подобна недискретна проява.

Батистената рокля беше стара — висеше в гардероба на номер седемнайсет още от циганското лято на 1899-а, но сега ѝ стоеше различно. Този нюанс на синьото подчертаваше загорялата ѝ кожа, а платът падаше свободно по налетите извивки на тялото ѝ. Всичко ѝ беше познато, но имаше чувството, че сега го вижда с нови очи.

„Любовница съм на женен мъж“, мислеше си тя, докато вървеше по Бродуей. Думите я накараха да се почувства лека и въздушна. Питаше се дали ако някой минувач я помолеше да се представи, нямаше да му даде точно този отговор. „Любовница съм на женен мъж“, помисли си отново и се усмихна на щастието си, докато влизаше в остькления магазин на цветаря Ландри. Вътре беше облицовано с дребни плочки, навсякъде висяха огледала в златни рамки. Вдъхна цветния аромат и полен и потърси лилии, любимите цветя на Лиз.

Огромен букет разцъфнали тъмнопурпурни божури, аранжирани в сложен букет, поставени до касата, привлече вниманието ѝ. Никога не беше виждала божури с подобен цвят.

— Какви са тези? — попита, когато приближи до момичето зад сивия мраморен плот.

— Тези ли? — Продавачката, едва ли по-голяма от Даяна, невинно погледна натруфения букет. По лицето ѝ преминаха противоречиви изражения, които Даяна бе опознala добре през краткото време като репортерка на клюкарска рубрика. Първо очите ѝ се разшириха, понеже очевидно знаеше клюка, за която я подсетиха, сетне сви вежди, решена да не издаде и дума, накрая се отпусна доволно и реши да си признае. Момичето облегна лакти на плата и се

приведе напред. — За младата госпожа Скунмейкър са, чийто съпруг се е върнал от войната, но няма да познаете от кого са.

Името събуди както гнева, така и болката на Даяна, но бързо ги потисна, обзета от любопитство.

— Няма... От кого са?

— Да не си помислите, че са от съпруга ѝ. Поръчал ги е принцът на Бавария, който е отседнал в хотел „Ню Недърланд“! Не ги поръчва за пръв път. Поръчал е такива букети да ѝ бъдат изпращани всеки ден без изключение!

— Не може да бъде! — престори се на изумена Даяна. — Да не би госпожа Скунмейкър и принцът да са близки приятели?

Момичето сви устни, изви високо вежди, разпери ръце, все едно искаше да каже: „Знам ли?“ и заговори отново, сякаш думите ѝ щяха да обяснят всичко.

— Разправят, че двамата танцуvalи заедно на партито, организирано по случай новия дом на Каролина Брод.

Момичетата се усмихнаха доволно за споделената клюка и удоволствието от предстоящия скандал, след което Даяна поръча двайсет и четири наситеножълти лилии. Излезе на улицата, понесла огромния букет, увит в кафява хартия, но вече ѝ се струваше, че някой на небето бdi над щастието ѝ. Пред нея се беше открила възможността да пусне сочна клюка във вестника и същевременно да издаде тайната на противната си съперница.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

„Очакваме ви в «Уолдорф-Астория», където партия «Семеен прогрес» ще отпразнува издигането на кандидата си за кмет Уилям С. Скунмейкър в петък вечерта на тринайсети юли в девет часа.“

Пелена от дим на пури се стелеше над пищно украсената бална зала в „Уолдорф-Астория“, където мъже във фракове и дами в рокли с най-различни цветове се бяха разположили край дългите банкетни маси, ярко осветени от блесналите полилии. Красивите момичета и напитките изобилстваха, факт, който би доставил неимоверно удоволствие на Хенри във всеки друг момент от живота му, но той току-що се беше върнал от дълго пътуване, променило го завинаги. За него нямаше никакво удоволствие в това, да седи на показ на маса на издигнат подиум в края на залата. Беше принуден да облече униформата си, макар технически вече да не беше войник. Баща му не спираше да го нарича герой от войната и той се чувстваше като клоун.

Мазните остатъци от богатата гощавка бяха разпилени по сатененото знаме на партия „Семеен прогрес“, с което беше застлана масата, за да не забрави никой от присъстващите за кого трябва да гласува на предстоящите избори. Тази вечер нямаше представители на семействата, чийто живот партията имаше за цел да промени — не присъстваше дори и един от въпросните бедняци. Единствената безотговорна мисъл на Хенри тази вечер беше, че някой бе подходил с груба ирония, избирайки Скунмейкър за лидер на тъкмо тази партия и това ще се окаже нескопосана шега. Баща му седеше от дясната му страна, разговорлив, внушителен, а от лявата беше Пенелопи, съвършено нагласена и неописуемо отегчена. Беше облечена в ярко паунновосиньо, с дълбоко квадратно деколте на роклята, обточена със златен ширит, устните й в кървавочервено. Острите й бели лакти бяха подпрени на масата и не поглеждаше Хенри. По-скоро той не я

поглеждаше. Вече не се знаеше кой кого избягва да погледне. Беше му мъчно за Пенелопи — тя беше горда и от сегашното му отношение сигурно я болеше. После си спомни колко безмилостно постъпи, когато реши да съсипе единственото чисто и прекрасно нещо в живота му и при мисълта дори не можа да си представи, че изрича името ѝ. Завиждаше малко на Даяна, защото макар да им беше трудно да са разделени, на нея поне не ѝ се налагаше да се появява в обществото с подобна мъчителка.

— Кажи, Хенри Скуунмейкър, как се чувствуваш у дома в Ню Йорк?

Хенри вдигна уморено поглед от остатъците от вечерята към слаб мъж в костюм с лоша кройка. Сети се, че е репортерът в „Уърлд“, с когото по-възрастният Скуунмейкър се държеше приятелски, и се досети, че той е поне отчасти отговорен за погрешното впечатление, създадено у читателите, че синът е герой.

— Сигурно се чувствате чудесно у дома, при прекрасната госпожа...

Нестройният шум откъм дансинга утихна за кратко и всички чуха шумоленето на полата на съпругата му, докато се наместваше на стола. Тя очакваше с нетърпение отговора му. Хенри се замисли за Даяна, каза си, че едва издържа неизвестността, нямаше представа къде е след часовете, които бяха прекарали заедно. Сигурно семейство Холанд бяха поканени на гости тази вечер, въпреки това напразно се оглеждаше и накрая реши, че майка ѝ ѝ е забранила да излиза.

— Как бих могъл да отговоря на подобен въпрос? — отвърна нетърпеливо той.

— Как, наистина? — намеси се задъхано Пенелопи. Тя не беше от момичетата, които се преструваха на мили, но сарказмът в гласа ѝ беше убийствен. — Не виждате ли тена, който има след плаването с яхта. За един мъж е ужасно да се откаже от подобно приятно прекарване.

— Плаване с яхта ли? — Репортерът извърна поглед, въпреки това пролича, че се почувства неловко от чутото. Надяваше се никой друг да не се е почувствал толкова неудобно. Нямаше желание да чува подобна история.

— Хенри е доста напрегнат след месеците на служба — намеси се спокойно по-възрастният Скуунмейкър със заповеднически тон. — И

с двамата е така.

Репортерът кимна послушно и заситни нанякъде. По-възрастният мъж се приведе към сина си и засьска на ухото му:

— Покани съпругата си на танц.

— Но тя току-що... — опита се да негодува Хенри.

— Просто се цупи — измърмори Уилям. — Такива са жените.

Покани я на танц и тя ще забрави за дребната препирня.

Хенри затвори очи и съжали, че си е тръгнал от Куба. Можеха да избягат — чак сега го разбираше — докато имаха възможност. Допуснаха грешка, колосална грешка, когато позволиха на полковника да ги върне. Допуснаха толкова много грешки, някои големи, други малки. Трябаше да се постарае повече да се хареса на полковника, да се опита да го убеди да не връща влюбените у дома. Не биваше да изпуска Даяна от погледа си, не биваше да се връща в дома на семейство Скуунмейкър, като уплашено куче, което винаги припка обратно при строгия си господар, понеже не знае къде другаде да отиде. Сега сърце не му даваше отново да влезе в ролята, отредена от баща му и Пенелопи.

— Хайде — подкани го старият настойчиво и нетърпеливо.

Хенри се опита да си напомни, че като ядосва Пенелопи, макар много да се изкушаваше, нямаше да постигне абсолютно нищо, че докато беше до нея, а не до Даяна, трябаше да прави всичко по силите си, за да защити любимата си, вместо да създава неприятности.

— Пени... — започна той, стана и протегна ръка, но тя се оказа бърза и очевидно водена от желание за отмъщение. Протегна крак и го спъна така, че той полетя напред. Ако не се беше хванал за облегалката на стола й, сигурно щеше да падне. Хенри направи гримаса към баща си, сякаш старият щеше да разбере колко безнадеждно беше всичко, но неговото изражение показваше, че няма да му позволи да се откаже тъкмо сега.

Хенри прокара ръка по зализаната си коса, изпъна дрехите, сякаш по този начин щеше да заличи неприятното впечатление от сцената. Опита се да си припомни как бе успял да накара навремето Пенелопи да тича след него.

— Госпожо Скуунмейкър — започна отново той през стиснати зъби и дори се изненада от неприязната в гласа си, — няма ли да танцуваме?

Тя се отдръпна от него и подпра брадичка на дланта си, загледа се напред и се престори, че не е чула въпроса.

Хенри се приведе и заговори тихо, но — поне така се надяваше — убедително.

— Аз съм ти съпруг. Искам да танцувам с теб.

Тя се обръна към него, без да крие омразата си.

— Досега нито веднъж не си се държал като такъв — изсъска му.

— Е — отвърна той и усети как гневът прогаря гърлото му и едва удържа думите, които напираха, — никога не съм искал да стана твой съпруг.

Тя присви очи.

— Може и да не си, но изрече клетвите.

— Ти така ме юрна към олтара, та дори не забеляза, че не съм изрекъл нито една клетва.

Пенелопи стовари длан върху масата.

— Тогава защо се върна? За да ме унижаваш ли? Да не би да мислиш, че съм малоумна и не съм забелязала как пристигна в Ню Йорк в деня, в който малката ти Да...

— Престани — прекъсна я навреме Хенри.

Щом чу името на Даяна, изречено от злобния ѝ език, всичките му инстинкти да защитава любимата си, събудени в Куба, се възродиха отново. Мисълта за онова, което Пенелопи можеше да каже, го вбеси, стисна зъби и ги оголи в подобие на усмивка.

— Танцувай с мен — нареди той.

Пенелопи вдигна лице към него със студена усмивка. Музиката, тихият шепот, който се разнасяше откъм представителите на политическите партии, неизреченото недоволство на баща му, сякаш изсмукаха въздуха в залата. По лицето на съпругата му премина сянка, но протегна облеченната си в ръкавица ръка към него.

— О... добре де — съгласи се с момичешко гласче, сякаш бе готова за флирт, но той я познаваше твърде добре и знаеше, че го прави заради баща му, който даваше парите за всичките ѝ прищевки и същевременно обявяваше война на сина. — Но няма да ми е никак приятно.

След тези думи стана и му позволи да я поведе покрай останалите гости на масата на кандидата за кмет към дансинга на „Уолдорф-Астория“, където бяха танцуvalи веднъж или два пъти в по-

безгрижни времена, когато все още се харесваха. Хенри се поклони на съпругата си, Пенелопи направи дълбок реверанс и танцът започна. Някои ахнаха, музиката се извиси и гостите изръкотляскаха. За кратко господин и госпожа Хенри Скунмейкър оставиха всички с впечатлението, че са великолепна, млада и много влюбена двойка.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

„Макар и изкусително, никога не позволявайте на дъщерите си да се наглеждат или възпитават една друга. Подобни мерки са сигурна рецепта за неприятности.“

Госпожа Хамилтън
У. Брийдфелт, „Събрани
съчинения за
възпитанието на младите
дами“, 1899 г.

След вечеря сервираха порто в предния хол и тогава сестрите Холанд най-сетне успяха да останат за малко сами. Като добра домакиня, Елизабет погледна през рамо, за да се убеди, че гостите ѝ са доволни. Седяха на светлината на газовия полилей — къщата наистина бе купена наскоро и Сноудън настояваше, че в най-скоро време ще прокарат електричество, но тази задача все още не беше свършена. Елизабет не бе споделила със съпруга си, че предпочита стария начин на осветление, тъй като беше по-изтънчен и придаваше призрачна атмосфера в сравнение с нажежените до бяло електрически крушки. Във високите бронзови вази край камината беше натопен дрян, Сноудън обърждаше сериозни въпроси с госпожа Холанд, най-вероятно за петрола, за който до съвсем скоро съпругата му не знаеше нищо. През целия ден той беше изключително зает — занимаваше се със собствеността на Уил и това очевидно му отнемаше доста време, защото се прибра малко преди да пристигнат гостите.

— Приличаш на красиво испанско момче — прошепна с обич, но и малко недоволно Елизабет, когато прокара пръсти през кестенявите къдрици, които едва покриваха врата на сестра ѝ. Косата ѝ беше покорена и сега изглеждаше права, благодарение на някакъв мъжки

продукт за коса и новата прическа придаваше тайнственост на дълбоките кафяви очи на Даяна.

— Да ти призная — отвърна с хитра усмивка по-малката от сестрите Холанд, — вече знам доста за испанските момчета.

— О, Дай. — Елизабет се опита да покаже неодобрение, но облекчението, че сестра ѝ си е вкъщи, бе толкова завладяващо, че така и не успя да разкрие първоначалното си намерение.

По-малката ѝ сестра беше облечена в бледожълта дантелена рокля конфекция, а цветът подчертаваше загара ѝ. Елизабет седеше до нея в бебешко синя памучна рокля, която ѝ придаваше твърде строг вид, въпреки наедрелите гърди и закръглен корем.

— Не е точно така, Лиз. Можеше и това да стане, но, докато ме нямаше, мислех единствено за Хенри, а когато го открих, той ме накара да забравя всичко останало в живота си и нямаше да забележа красивите испански момчета, дори да бяхме в празна стая.

Гласът на Даяна звучеше високо, натрапчиво и изнервяше Елизабет. Тя завъртя глава, уплашена да не би някой да ги чуе, но майка ѝ, леля ѝ и съпругът ѝ водеха оживен разговор в другия край на стаята, а прислужниците бяха достатъчно далече и нямаше да чуят разговора им, дори да искаха.

— Не бива да говориш по този начин — прошепна тя.

— Но това е самата истина! — разсмя се весело Даяна и прегърна сестра си през наедрялата талия.

— Той е женен, Даяна, а ти си напълно уязвима. И без това рискувахме прекалено много като семейство и имаме късмет, че успяхме да опазим доброто си име. Мама ме помоли да говоря с теб за...

— Да, каза ми. Иска да говориш с мен и да ми набиеш разум в главата и по възможност малко чувство за приличие, но не съм убедена, че тъкмо ти трябва да проведеш този разговор с мен. — Даяна въздъхна и отпусна глава на рамото на сестра си, завладяна от чувство на приятна умора, поразвеселена. — Само че е глупаво от нейна страна да иска подобно нещо. Точно ти не би ме посъветвала да не рискувам всичко заради мъжа, когото обичам.

Кафявите очи на по-голямата от сестрите Холанд заблестяха и тя замълча след тези думи. Загледа се през прозореца. Въздухът бе все още неподвижен, влажен, уличните лампи пропъждаха горещата нощ

на жълти талази. Госпожа Холанд имаше нов кочияш — още едно от тайните дела на Сноудън — и младежът се беше облегнал уморено на каретата. Беше висок като Уил, но съвсем не толкова търпелив. Самата мисъл, че друго момче спи в навеса за карети, където навремето живееше Уил и където тя се беше промъквала много нощи, прободе сърцето й. Даяна беше права, че тя не е човекът, който да я гълчи.

— Наистина ли го обичаш? — Елизабет много добре знаеше, че Даяна го обича — знаеше го още от онзи кратък период, когато носеше годежния пръстен, който й беше купил Хенри Скунмейкър.

Онова, за което питаше сега, беше дали сестра й обичаше Хенри толкова, колкото тя бе обичала Уил. Искаше ли ежедневните й мисли да са насочени към него и нищо друго? Веднъж — непосредствено след смъртта на Уил — й се стори, че чувствата на сестра й към Хенри са също толкова дълбоки, че не е невъзможно двама да се обичат силно дори след преживените ужаси. В момента й се искаше да вярва дори повече, отколкото преди.

— Да — прошепна Даяна и стана много сериозна. — О, да, обичам го толкова много, че понякога ме боли.

— Знам — отвърна Елизабет и гласът й изтъня при спомена. — Чувството е точно такова.

— Не съм предполагала, че мога да обичам толкова силно! — продължи Даяна и усети как надеждата се връща. — Двамата с него ще бъдем заедно. Ще измислим начин да напусне Пенелопи. Е, ще отнеме известно време. Никога през целия си живот не съм била толкова сигурна, че нещо е правилно, и сега...

— Не. — Очите на Елизабет станаха стъклени и сърцето й заблъска отчаяно. Та тя говореше като жена, отадена на една фантазия. Подредената с много вкус стая зад тях, с акценти от светло дърво и черни ръбове, възпитаните гости, внимателната подредба, вече нямаха никакво значение. — Няма да бъдеш с него по този начин, не позволявай на времето да реши проблемите, не чакай и не се надявай на химери.

Даяна обърна учуденото си сърцевидно лице към сестра си.

— Ама...

— Той те обича, нали? — Това не беше въпрос и Елизабет кимна, за да потвърди думите си. — Тогава замини.

— Да замина ли? Откъде да замина?

— От Ню Йорк. — Елизабет усети как в гърлото ѝ се събира буза и се опита да я прегълтне. Мъката ѝ отново се надигна и за момент бе готова да даде всичко, само и само да се върне в Калифорния, където щеше да се откаже от глупавото си намерение да се върне вкъщи. — Единствената ми грешка беше, че се върнах тук. Как добре познавах това дълбоко вкоренено чувство за прилиchie, че никога няма да допуснат момче като него до момиче като мен, не и в златната клетка на този град... — Елизабет замълча и срещна погледа на сестра си. — При теб няма да е много по-различно, Дай.

Сестрите замълчаха. Едва ли Елизабет бе говорила по-настойчиво през живота си. Не я интересуваше дали ги чуват, защото госпожа Холанд, Едит и Сноудън от известно време бяха прекъснали разговора си.

— О, Лиз — прошепна след малко Даяна.

Елизабет поклати решително глава, свила русите си вежди, малката ѝ кръгла уста, здраво стисната, и отново се загледа към момчето до каретата. Той задрямваше, облегнат на кожената страна на каретата.

— Ако го обичаш, замини. Тук никога няма да ви позволят да сте заедно.

* * *

Първоначално не беше забелязала потискащата самота в къщата на Мадисън, но откакто семейството ѝ я изпълни с познати гласове, жестове и реплики, а същне си тръгнаха за Грамърси Парк, се почувства различно. Бяха си отишли преди много часове, но Елизабет си позволи да се предаде на чувства, които досега не беше допускала и не успя да заспи. Посред нощ остана с широко отворени очи, усети, че е гладна и на всяка цена трябва да хапне хляб, дебело намазан с масло. Само че докато слезе долу, като се подпираше на парапета за равновесие, забрави за храна. Най-същне се озова на първия етаж и мислеше единствено за бележката, оставена на шкафа с плот от розов мрамор край вратата. Сигурно Сноудън беше бързал да се приbere и дори не бе погледнал пощата си.

Безпокойството, предизвикано от следобедния посетител, се върна и я притисна отново, този път с голяма сила. Спра, подпряла кръста си с ръка, готова да се протегне към бележката, оставена като палатка върху мрамора, но забеляза нещо друго.

Синя кутия с особен размер и цвят беше оставена до бележката и тя веднага се сети, че това е сребърна бебешка дрънкалка от „Тифани енд Ко“. Знаеше какво е, защото в предишния си живот беше подарявала същия подарък на децата на някои от по-големите си, вече омъжени братовчедки. Обхваналият я мрак се отдръпна за момент и тя прокара пръсти по ръбовете и си каза, че е много мил жест от страна на Сноудън, който я познаваше достатъчно добре и знаеше колко ще се зарадва на подобен подарък. Той беше много мил и тя трябваше да престане да го очерня в мислите си. Остави кутийката и посегна към бележката.

„Господин Кеърнс, моля ви престанете да ме избягвате. Знам какво направихте в Клондайк и ако не си получа парите, ще бъда принуден да разглася каквото знам за постъпката ви.

Искрено ваш, О. Л.“

Елизабет остави бележката на мраморния плот точно където я намери, за да не разбере никой, че е прочетена. Думата „Клондайк“ носеше ужасно значение за нея — там беше починал баща й. Той обичаше да пътува до екзотични места, да се скита и не се интересуваше дали хората го смятат за далновиден бизнесмен, или не. Та нали по време на пътешествията си се беше запознал със Сноудън.

Сноудън, съпругът й, който се беше сетил да ѝ купи сребърна дрънкалка за бебето. Тя отстъпи от бюфета, засрамена от себе си. Стълбите и коридорите около нея бяха тъмни, празни и разбра, че никой не е видял какво е направила. Урокът беше ясен: не бива да обикаляш нощем и да си вреш носа, освен ако не си готов да се изправиш срещу призраци.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

„Да се махаме оттук“

Бележката се появи пред погледа на Каролина много тайнствено и първоначално не разбра значението ѝ, но след като се усети, широкото ѝ лице поруменя. Ръката в ръкавица се стрелна към листчето, скъсано от долната част на менюто, преди разведената Луси Кар да го види. Госпожа Кар беше една от първите приятелки на светската дама и макар по-възрастната жена да не беше от така наречените добри, почтени хора, Лонгхорн я намираше забавна. Няколко вечери Каролина и Луси се бяха заливали от смях за какво ли не, докато Лонгхорн клюмаше над коняка си, и макар сега, след като беше наистина много богата, Каролина да нямаше почти никаква полза от два пъти омъжваната блондинка, не ѝ се искаше да ѝ обърне гръб.

— Струва ми се, прочетох някъде, че отново си сгодена — подхвърли Каролина с надеждата руменината ѝ да изчезне.

По лъскавия паркет на „Уолдорф-Астория“ се въртяха поли от тънък муселин и сатен, а мъжете бяха гълтнали кореми под жилетките на кашмирени шарки и се бяха скучили край лъскавите мраморни колони. Тя беше облечена в много пластове прасковенорозов шифон, съчетан с бяла дантела, краищата, поръбени със сребърни пайети, а косата ѝ беше вдигната над челото и оттам се спускаше на масури, стегнати от панделка. Под набраната на раменете тъкан — типично в гръцки стил, обсипаните ѝ с лунички ръце бяха голи.

— О, да! — Навремето госпожа Кар бе имала прелестни очи, които не спираха да мигат нито за миг, но същото това мигане беше причината за появата на множество бръчки, които се бяха насочили като пресъхнали реки към слепоочията ѝ. — За господин Харисън Ълрик! — Протегна доволна ръка, за да покаже пръстена си.

— Изключителен. — Едно време Каролина щеше да е напълно искрена.

Госпожа Кар стисна устни в напразен опит да не се разсмее и веждите ѝ — изрисувани с твърде тъмен молив — се извиха. После бавно обърна поглед към Лиланд, чиято бележка Каролина продължаваше да стиска в ръка, сякаш искаше да попита: „Ами ти?“.

В отговор Каролина ѝ отправи студена усмивка. Госпожа Кар я остави, което ѝ даде възможност да пусне бележката под масата, където се надяваше никой да не я забележи.

— Ела с мен — прошепна настоятелно Лиланд до ухoto ѝ.

Каролина пое подадената му ръка и се огледа нервно. Докато беше протеже на Лонгхорн, а и след това, като негова наследница, беше идвали няколко пъти в известния хотел, въпреки това мястото бе истинска магия. Мисълта да си тръгне по-рано от балната зала я накара да потръпне възмутено. Освен това беше дошла по покана на Пенелопи Скунмейкър и макар двете да не бяха близки както преди, Каролина ѝ дължеше много за издигането си в обществото. Какво ли щяха да кажат хората, ако си тръгнеше неочеквано от партито, организирано от семейството на съпруга на Пенелопи?

— Но още е рано — опита се да негодува тя.

Хенри Скунмейкър тъкмо отиваше на дансинга, което означаваше, че предстоят забележителни моменти.

— Ела с мен — настоя Лиланд толкова твърдо и самоуверено, без да се съобразява с ранния час, че тя се предаде. Беше готова да се съгласи с всяко негово предложение.

След малко двамата излязоха от залата, където партия „Семеен прогрес“ славеше следващият си кандидат за кмет, и поеха по великолепните коридори на хотела. Минаха покрай огледала и ниши, облицовани в кехлибарен мрамор, покрай канапета, тапицирани в златисто кадифе, където бяха насядали обикновени хора и наблюдаваха парада от елегантно облечени дами и господа, които отиваха от едно парти на друго. Вестниците наричаха коридора „Алеята на пауните“ — невероятно представление, което Лина Брод трябваше да гледа отстрани, вместо това сега, като Каролина Брод, участваше в него.

Каролина можеше да признае — само пред себе си — онова, което искаше да отрече много отдавна, че ако имаше кураж, щеше да дойде също като останалите момичета, които по цял ден превиваха гърбове от работа, за да погледа изисканите люде. Вместо това се правеше на прекалено специална, разговаряше надълго и нашироко с

Уил Келър, кочияша, за смехотворната суета на богатите и известните. Струваше ѝ се, че онези вечери и чувства бяха отминали отдавна и това отчасти се дължеше на възможността да наблюдава отстрани жадните погледи на момичетата — поруменели, груби, с прекалено широки уста и хълтнали брадички — дошли да погледат парада. Усмихна им се, докато минаваше, все едно ги благославяше. Само че усмивката ѝ се стопи, щом видя познато лице.

— Клер? — възкликна, преди да помисли.

Момичето вдигна поглед към нея, шокирана, изпълнена с обожание. Беше приседнала между други две момичета, очевидно прислужници, облечена в черна рокля, малко по-прилична от онази, която носеше у семейство Холанд. Красивата ѝ рижава коса беше прибрана на кок.

— Какво правиш тук? — В първия момент Каролина така се зарадва, че Клер може да я види — висока, великолепно облечена, кожата ѝ блеснала от вълнение. Тогава чак разбра, че Лиланд, на няколко крачки пред нея, беше спрятал и се беше обърнал, учуден, а усмивката му се беше стопила.

Големите очи на Клер се преместиха от господина във фрак към по-малката ѝ сестра.

— Госпожице Брод — отвърна бързо тя с официален тон, изпълнен с уважение. — Колко мило, че ме поздравявате. Изглеждате безупречно — добави със срамежлива усмивка.

— Благодаря. — Каролина усещаше осезаемо присъствието на Лиланд, затова изтегли рамене назад, както обикновено.

— Добре си, надявам се.

— Сега работя за госпожа Кар. — Клер погледна Лиланд, след това премести поглед към Каролина. Изражението ѝ беше почти жално. *Забавляй се*, сякаш казващо тя с кравешките си очи. *Не ми обръщай внимание*. — Помагах ѝ в дамския салон и тя ме помоли да я изчакам тук, тъкмо да видя роклите, вместо да се прибера, както обикновено.

— Колко мило от страна на госпожа Кар. — Каролина знаеше, че ако се задържи по-дълго, трябва да измисли някакво обяснение, но така ѝ се искаше сестра ѝ да види великолепието ѝ и да попита къде живее. — Значи ще се видим скоро.

— Надявам се, госпожице.

Огромната прическа на Каролина се килна напред, когато кимна, но по-голямата ѝ сестра вече беше отвърнала очи, а Лиланд протягаше нетърпеливо ръка, за да я потегли към изхода.

— Коя беше тази?

— А, просто едно момиче — отвърна разсеяно Каролина и чу как думите отекнаха жално.

— Много неестествено да спреш, за да разговаряш с нея така фамилиарно. — Каролина усети как ѝ става студено, но Лиланд продължи с неприкрито обожание. — Проявата ти беше много мила. Никога досега не бях виждал дама като теб да се държи толкова мило с бедно момиче.

— Ами... знам някои от проблемите ѝ. — Гласът ѝ стана по-уверен, след като се сети какво обяснение да даде. — Веднъж Лонгхорн помогна на нещастното момиче. Видя я на улицата и ѝ намери работа. Винаги постъпваше по този начин. Отначало ме молеше да проверявам дали тя е добре, как се справя, защото само едно момиче може да накара друго да се отпусне. Не беше нищо особено.

Приближаваха оживения вход на хотела и на Каролина ѝ се стори, че се движат с толкова лека стъпка, все едно летят.

— Колко изключително благородно от твоя страна.

Мускулите по гърба на Каролина се отпуснаха. Усети, че той я харесва все повече и повече. Изчери се.

— Ами — прошепна скромно, — всички правим каквото можем.

Двамата излязоха от хотела и забързаха. Лиланд я загърна с черния си плащ, за да я скрие от хорските погледи, докато се промъкваха през многолюдната тълпа.

— Да, постъпваш така, защото си прекрасна и добра! А пък онези, другите! Те са невероятни досадници! — възклика Лиланд, докато се качваше след нея в чакащия файтон и даде знак на кочияша да потегли.

Гънките на кремавата рокля очертаха дългите ѝ силни бедра и се разстлаха по пода и панталона му. Тя остана учудена, че той говори така за известните представители на семейство Скуунмейкър и приятелите им, но в следващия момент осъзна, че това е самата истина, прав е, всички тези хора с известни имена и специални дрехи,

с купища бижута, бяха прекарали една вечер напълно отегчени в може би най-красивата бална зала в града.

— Господи, съжалявам! — разсмя се тя. Каретата минаваше по Пето Авеню и през отворените прозорци видяха как оранжевата светлина се разлива по тротоарите и красивите къщи, притихнали, изтощени от събитията през сезона. — Как можах да те накарам да дойдеш на това скучно място!

— Не знам — разсмя се Лиланд. — Сигурно съм направил нещо ужасно лошо или пък си ми сърдита, че не ти писах нито веднъж от Франция...

— Не! Не го направих от злоба или за отмъщение. Боже, след като те отегчих почти до смърт, може би няма да ме обичаш повече...

— Думата *обичаш* отекна като звън в ушите ѝ и кожата по лицето и шията ѝ започна да придобива оттенък на червеното, за който дори не бе подозирала, че съществува. Ето, това беше тя, вечно дрънкаше и се излагаше. — Исках да кажа, че ще престанеш да ме *харесваши*...

— Любов ли? — Искрените сини очи на Лиланд се насочиха към нея и той изправи едрото си тяло на седалката.

— Аз не... — заекна Каролина.

— Ти обичаш ли ме?

Тя усети как се усмихва при мисълта — беше неволна, смутена усмивка, която се надяваше да не проличи в тъмнината. Двамата бяха седнали един до друг в каретата, ала лицата им бяха забулени в сенки, но дишането им бе станало по-шумно.

— Да — чу тя гласа си, избликнал благодарение на някаква вътрешна сила, която дори не подозираше, че притежава.

— Знаеш ли — започна Лиланд и пое ръката ѝ, — че си повтарях тези думи. „Обичам я“, после пак и така по цял ден, но не вярвах, че е възможно да отвръщаш на любовта ми.

— Невъзможно ли? Как е възможно да си мислиш... — Каролина замълча и се изсмя, неспособна да повярва.

— Не ме бива много във флиртовете и никога не съм обръщал на дамите вниманието, което те искат. Не съм срецдал момиче като теб. Ти си прелестна като останалите, но в теб има нещо необикновено. Пожизнена си от тях, по-истинска. Не си нито толкова неискрено усмихната, нито толкова разглезена. Просто не знам какво. — Той поклати глава, сякаш ядосан, че не успява да се изрази. Сведе поглед

към ръцете им, стиснати в нейния скут. — О, Каролина, да знаеш колко те обичам.

Те се поклащаха в каретата. Усещаха мириса на листа, но и двамата бяха изгубили интерес към онова, което тънеше в мрак зад прозорците на каретата. Тя стисна очи над все още румените си бузи и се наслади на думите му, вкуси ги.

— Наистина ли? — прошепна му.

— Не ми ли вярваш?

— Просто е невероятно.

— Обичам те. — Лиланд вдигна ръката ѝ и започна да целува пръстите ѝ един по един. — Казах го цели три пъти, а ти нито веднъж! Кажи го и ти.

— Да. — Тя остана със затворени очи, понеже сърцето ѝ преливаше от радост. Добре че беше седнала, защото чувствата ѝ бяха зашеметяващи и нямаше да успее да се задържи на крака. — Обичам те.

Лиланд наведе глава към нея и отпусна ръка на извивката на талията ѝ. Косата му погъделичка носа ѝ, когато устните му докоснаха врата ѝ. При нежните докосвания тя се разтрепери, извърна очи нагоре, а плътни ѝ устни се разтвориха и усети, че трябва да ги прехапе, за да не извика.

— О, Каролина — въздъхна той, когато измести брадичката ѝ със свития си показалец и покри устата ѝ със своята.

Каретата продължи по Пето и навлязоха в парка, притискаха се все по-близо един до друг и периодично спираха, за да повторят прекрасните думи. Горещината пък ги притискаше под обсипаното със звезди небе и уханните листа. Не бе имала представа, че целувките събуджат подобни усещания, че могат да продължават толкова дълго. Докато пътуваха с каретата, знанията ѝ за целувките станаха многократно по-богати и сега ѝ се стори, че наистина разбира защо е толкова скандално и защо всички обичат да се целуват. Нямаше да има нищо против, ако никога не спрат, макар най-сетне да се отделиха един от друг, докато кочияшът на Лиланд насочваше каретата по мостчета и през сенчестите пътеки на Сентръл парк.

Денят беше започнал много отдавна, поне така ѝ се струваше. Беше станала рано, за да си избере рокля, да я пробва и да се нагласи за бала, включително и прическата, от която вече нямаше и следа,

зашото косата ѝ се беше разстлала по раменете. В „Уолдорф“ танцува няколко пъти и разговаря все с хора, с които бе преценила, че си заслужава да поддържа социална връзка. Остана силно изненадана, когато видя Клер, притесни се много, но също така я бодна съжаление, че сестра ѝ беше напусната къщата, където бяха живели още от деца, и не бе имала с кого да сподели. Ненадейно Каролина се почувства уморена — досега не бе изпитвала подобна умора, не ѝ бе позволено още от дете, затова не се поколеба и склони глава на гърдите на Лиланд. След секунди се унесе, потопи се в полусян и забеляза как той покрива с лекия ѝ шал голите рамене.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

„Госпожа Хенри Скунмейкър, чийто съпруг наскоро се върна от военна служба в чужбина, се появи с гръм и трясък в социалния живот на елита. Почитателите ѝ твърдят, че тя просто се е опитвала да вдъхне живот на замрелия сезон, като е танцуvalа така скандално с принца на Бавария. Действията на принца обаче говорят за съвсем друго. Носи се слух, че поръчал всеки ден да се изпраща букет от редки цветя на бившата госпожица Хейс, които тя получава в дома на семейство Скунмейкър на Пето Авеню. По една случайност тази вечер там ще се състои парти в чест на завръщането на младия Хенри...“

Из колонката
„Игривият галант“, в. „Ню
Йорк Империъл“,
понеделник, 16 юли 1900
г.

В понеделник следобед Пенелопи влезе в просторния хол на втория етаж и се постара да се държи небрежно, докато сядаше до свекърва си. Положи огромно усилие, защото забеляза „Империъл“ на рафта между статуите на Орфей и Евридика. Никой не беше споменал и дума, но тя предположи, че няколко человека от семейството знайт за божурите. Пенелопи поръча чай с лимон за себе си и се опита напълно спокойно да прегледа материалите, които нямаха връзка с нея. Беше облечена във вишневочервена блуза с кройка, която не издаваше колко е ефирна, съчетана с дълга сива пола с три реда набори до глазените, която подчертаваше впечатляващо тънката ѝ талия. Днес бе поредният

„Ден на Изабел“, затова се беше облякла в очакване на гостите, които щяха да прииждат целия следобед, след като бяха прочели скандалната колонка, посветена на нея и принца.

Днешните тъмнопурпурни цветове подмениха вчерашните, които беше отнесла в стаята си, но днес Пенелопи не се чувстваше горда както предишната сутрин. Беше момиче с екзотични черти и дълги, фини кости и не се стесняваше, когато вниманието беше насочено към нея. Тя обаче не желаеше — без значение колко глупаво или просташки се държеше Хенри — да престане да бъде младата госпожа Скуунмейкър, титла, която бе върхът на социалното й положение, и поне за известно време беше накарала зложелателите да престанат да разправят, че била дъщеря на новобогаташ. Семейство Скуунмейкър нямаше да искат развод, както и семейство Хейс, разбира се, но тя започваше да се притеснява, че ако „Игравият галант“ продължаваше да пуска материали за нея и принца на Бавария, тогава симпатиите на хората щяха да бъдат насочени към Хенри, вместо към съпругата му, и общественото мнение нямаше да е в нейна полза.

— Не се притеснявай — рече с безразличие Изабел, когато нямаше кой да подслуша разговора им. Тялото й стърчеше над обемна тревистозелена пола от муселин, а русите й къдици бяха зализани назад, няколко кичура оставени да падат над челото в нещо като добре нагласен хаос. — Винаги съм ти повтаряла, че омъжените обикновено се забавляват най-добре. Скоро ще забравят, но следващия път бъди по-предпазлива. Не позволявай да изнасят нищо във вестниците.

Пенелопи се постара да не показва обзелото я раздразнение. Все пак пазеше тайните на по-възрастната госпожа Скуунмейкър, свързани с Грейсън. Освен това отлично знаеше, че когато художникът Лиспенард Брадли (който тъкмо влизаше в хола, коленичи пред домакинята и започна да възхвалява красотата й) се оплакваше как твърде отдавна не бе имал възможност да рисува Изабел, той говореше метафорично.

Прудънс, по-малката сестра на Хенри, гледаше злобно от стола си Брадли и Изабел, а Пенелопи щеше да се запита дали не се оформя противен триъгълник, ако не беше така погълната от собствените си неприятности. Младата жена беше изгубила седмици, в които очакваше завръщането на Хенри, макар да бе наясно, че той ще се държи със студено безразличие. Накрая така беше обладана от

горчивина към него, та вече дори не се радваше на красотата му, нито пък имаше сили да се опитва да го убеди, че е идеалната съпруга. Той си беше вкъщи през целия уикенд, но едва ли я погледна повече от десетина пъти. Междувременно всички се отнасяха към нея като към невярна съпруга и тази несправедливост я накара да остави чашката и чинийката на мозаечния плот на масата доста грубо и невнимателно. След миг забеляза, че я е счупила. Кафявият чай потече по масата, а резенчето лимон се търкулна на пода. Пенелопи стана, шокирана, че е направила нещо толкова селско. Открай време се гордееше със самообладанието си.

— О! — възклика тя, когато прислужница в черна рокля и бяла престилка се появи и започна да почиства.

Брадли също стана, а Изабел я погледна с неискрена загриженост или неприкрито презрение — Пенелопи не беше сигурна кое от двете, макар да умееше да разчита израженията на околните.

— Пенелопи, добре ли си? — попита Изабел.

— Да, аз... — Намръщи се и се постара да не издава колко уязвима се чувства. — Прилоша ми и е най-добре...

Пенелопи така и не успя да се извини, че няма да присъства в часовете, определени за гости, защото в същия момент влезе икономът, застана на прага, за да постигне по-голям ефект и обяви:

— Негово Височество, принцът на Бавария.

Изабел се изправи, кремавите ѝ ръкави се вдигнаха, докато приглеждаше роклята. След няколко секунди с известно нежелание я последва и Прудънс. В хола на семейство Скунмейкър се въззари мълчание. Принцът, облечен в костюм в цвят слонова кост, влезе, стиснал сламена шапка в ръка. Тракна с токовете на черните си официални обувки и се поклони, преди да целуна ръцете на Изабел и Прудънс и да прошепне:

— „Enchante“!^[1]

Най-накрая пристъпи и към Пенелопи и след целувката задържа ръката ѝ. Прислужницата, която беше почистила чая, който Пенелопи разля, все още беше в стаята, свела глава така, че да се вижда бялото боне. Младата госпожа Скунмейкър махна към нея и попита:

— Ще желаете ли нещо за пие, Ваше Височество?

— Шампанско.

Той пусна ръката ѝ, но задържа погледа. Прислужницата пое шапката му и забърза да донесе желаната напитка. Принцът ѝ се стори по-висок, отколкото го помнеше, а очите му по-сини; не примигваше, напрегнато беше впил в нея поглед и тя се почувства приятно шокирана.

— Никога ли не сте идвали в дома ни? — попита младата домакиня бързо, когато усети, че всички ги наблюдават. — Имаме прекрасни стаи. В семейството на съпруга ми са страстни колекционери.

Очите на принца най-сетне се откъснаха от нейните и се вдигнаха към декоративните панели на тавана и пищно украсените стени.

— Да, виждам — отвърна най-сетне той с безразличие. Пенелопи наклони глава на една страна и гостът я поведе през стаята, като оглеждаше портретите и статуите. Докато се отдалечаваха от останалите, Брадли се настани до по-възрастната госпожа Скуунмейкър, а Прудънс изсумтя, нацупи се и отново се наведе над книгата си.

— Не мога да ви опиша колко много се зарадвах на цветята, принц...

— Можеш да ме наричаш Фредерик.

— Добре... принц Фредерик. Нямате представа колко се зарадвах на цветята, макар да съм сигурна, че сте се почувствали донякъде неловко заради материала в „Импириъл“ тази сутрин — аз поне така се почувствах — и се надявам не мислите, че бих проявила толкова вулгарен вкус, та да направя милия ви жест обществено достояние.

— Не беше никакъв мил жест. — Принцът широко се усмихна и показва едрите си здрави зъби, а в следващия момент Пенелопи чу тъкмо комплиманта, на който се надяваше. Но сът му беше по-голям, отколкото на Хенри, което издаваше кралската му жилка. — Държа да знаеш, мила моя, че на континента, когато един мъж — говоря за истински мъж — види нещо красиво, което желае, не губи време да се чувства неловко. Показва го. Това и направих.

Приятно чувство изпълни гърдите на Пенелопи и се усмихна, отначало бавно, но самоуверено, единствено на него. Беше забравила какво удоволствие е да се флиртува с мъж. Вървяха из хола и се държаха на безопасно разстояние, допираха се единствено лактите им.

За нея този допир беше истинско вълшебство, с което показваше, че има желание да продължи.

— Значи вие сте истински мъж? — попита го развеселена.

— Съжалявам, ако... след краткото ни запознанство все още не си го разбрала — отвърна той в същия дух. — Уверявам те обаче, че от днес нататък никога повече няма да имаш колебания и веднага ще различаваш истинския мъж от позьора.

Бяха се приближили до друг кът с антични дивани и високи свещници и се обърнаха към центъра на хола. Следобедната светлина си играеше по високите скули и лъскава коса на госта. Тя искрено се усмихна и когато погледна към останалите, разбра, че Хенри е застанал точно пред хола. Беше спрял на прага, фигурата му се очертаваше на двойната врата. Беше облечен в кафяв костюм и стискаше в ръка шапка, подобна на тази на принца.

— Какъв късмет, че имаме гост, който е не само очарователен, но и умее да поучава — рече тя със зноен глас, без да откъсва очи от Хенри. — Искреното ми желание е компанията ви да не се окаже отклонение от това правило.

Сините очи на принца се откъснаха от Пенелопи и се насочиха към фигурата в коридора, която огледа, без да отдръпне ръка от лакътя й и да отстъпи настани от нея. За омъжена жена и мъж, за когото се знаеше, че ухажва френска аристократка, двамата бяха неприлично близо един до друг.

— Защо да проявявам подобна глупост? — отвърна принцът, преди Хенри да нахлути шапката си и да продължи, накъдето се беше запътил.

Пенелопи се обърна към госта и многозначително му намигна.

— Не мога да си представя да направите подобно нещо — отвърна тя и го поведе към закътан ъгъл да продължат разговора си, без да ги чуват, където светлината беше достатъчно силна, за да може той да оцени красотата й. Докато сядаха и поемаха чашите от прислужник в ливрея, Пенелопи небрежно подхвърли: — Довечера свекър ми организира парти в чест на съпруга ми, който току-що се върна от служба в армията. Защо не дойдете, тъкмо ще докажете, че не познавате чувството на неловкост?

[1] Приятно ми е! (фр.). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

„Кони Айлънд, летният отдушник на гражданините, мястото за игра на възрастните, където задръжките падат и първичното излиза на повърхността...“

Из уводната статия
на „Ню Йорк Таймс“,
понеделник, 16 юли 1900
г.

Младата двойка слезе на перона и се присъедини към вълната от хора, които се разхождаха по Сърф Авеню, а после се насочваха към дългата пътека на плажа. Приличаха на всяка друга двойка, той в мек кафяв костюм и сламена шапка, а тя в бяла блуза и дълга тъмносиня пола. Единствената подробност, която ги отличаваше от останалите веселящи, които подвижваха от удоволствие на слънцето, беше късата ѝ коса, но човек дори не я забелязваше, защото беше под шапката, която частично скриваше лицето ѝ. Вървеше на няколко крачки зад него, докато не стъпиха на пътеката, и тогава той протегна ръка и я прегърна през кръста.

— Липсващо ми — прошепна Даяна на Хенри и прехапа долната си устна, защото признаваше самата истина. Срещата с него сега ѝ се стори по-сладка и осезаемо чувствува раздялата. — Не издържам да сме разделени.

— Немислим е — отвърна сухо той и се разсмя, повдигна я и я завъртя така, че краката ѝ описаха кръг над земята. Тънките му устни се извиха в усмивка. — Струва ми се, че полудявам — добави той високо. — Толкова много ми липсва!

Никой на Кони Айлънд не се интересуваше от поредната двойка влюбени, тласнати към глупостта от любов, и признанията им бяха заглушени от писъците и нестройния смях на околните, от бръмченето

на виенското колело и шума на вълните, които се разбиваха наблизо. Беше топло, подухваше солен ветрец, скоро Хенри свали сакото си и разкопча горните копчета на ризата. Бяха далече от приемните на Манхатън.

Беше ранен следобед и двамата се чувстваха като опиянени. Повозиха се на въртележката и Хенри я притисна до себе си, след като яхнаха механичния кон. Даяна беше пропътувала цялата страна, но стомахът ѝ се преобръщаше и се кокореше на забавленията на близкия панаир. Гледаха филм, спряха се пред жена с брада и татуиран мъж, джудже и гигант, сетне седнаха под раиран навес, пиха бира и ядоха пържени миди. Очите им грееха и не можеха да се нарадват, че са заедно.

— Искам да го правим всеки ден — призна след малко Хенри.

Жени, облечени в бански на волани, показваха голите си прасци, сякаш бе напълно естествено, а господата подсвирквала, подвиквала и приглеждаха мустаци, но нито един не изглеждаше възмутен. Даяна протегна ръка и плъзна пръсти по челюстта на Хенри, любимата част от лицето му. От последния път, когато бяха заедно, той се беше обръснал и кожата му беше гладка като на момиче, макар чelото му да бе сърчено у grijeno.

— Защо не — отвърна тя небрежно.

— Защото ти имаш най-строгата майка в цял Ню Йорк... — започна Хенри, вдигна бутилката бира и я чукна в тази на Даяна.

— На която не обръщам абсолютно никакво внимание... — отвърна любимата му, изкиска се и вдигна бутилката, за да отпие дълга гълтка.

— И защото аз съм женен за най-противно властната светска дама, която никога се е раждала в този град.

— А — отвърна невинно Даяна, — тази ли?

— Да, тази. Господи, защо не избягахме, когато имахме възможност? — Гласът на Хенри прозвуча мрачно, макар че отблъсъците от водата придаваха златист оттенък на кожата му и Даяна виждаше как прозира ризата му. Беше се облегнал назад на сгъваемия дървен стол, подпрял глезнен на коляното, и всеки наблюдал би казал, че прилича на мъж, който си почива. Даяна обаче беше прекарала достатъчно часове край него иолови тревогата му. — Не трябваше да

позволяваме на тези харпии да ни виждат. Изобщо не трябаше да се връщаме в Ню Йорк.

— Същото каза и Елизабет — отбеляза тя след секунда и се обърна към морето. — Каза, че мястото ни не било тук.

Дървеният стол изскърца на износените дъски, когато Хенри го отмести назад.

— Разказала си на Елизабет за нас?

— Разбира се, та тя ми е сестра — разсмя се Даяна и отпусна ръка на рамото на Хенри. — Не прави тази физиономия, тя одобрява.

— Наистина ли? — Хенри, слисан, поклати глава. Замисли се. — Какво е искала да каже с това, че мястото ни не било тук.

— Говореше за Ню Йорк, Манхатън, приемни, бални зали, конни надбягвания, имения на Лонг Айлънд... — Даяна въздъхна и сви щастливо рамене, след което загледа доволно минувачите. — Твърди, че тук нямало да ни позволяят да сме заедно — добави и макар да искаше да обясни всичко това весело, тонът ѝ стана по-сериозен. — Каза още, че ако искаме да сме щастливи, трябва да заминем.

Хенри напрегнато я наблюдаваше и качи другия глезнен на коляното си. Извади цигара от джоба на ризата, стисна я с устни и сведе очи, колкото да драсне клечка кибрит. Духна пламъчето и пусна клечката между дъските, докато изпускаше дима и вдигаше отново поглед към Даяна.

— Да вървим — предложи той.

Спокойствието вече си беше отшло и тя наблюдаваше как той прегъльща. Беше изпънал гръб. Даяна протегна ръка и извади цигара от джоба му. Двамата се спогледаха, когато той се наведе напред да ѝ я запали.

— Къде? — попита девойката след малко.

Черните му очи се стрелнаха към вълните и пясъка, после отново към нея.

— Къде ходят всички американци, на които им е писнало от страната им? „В Париж“.

— Париж ли? — Даяна рязко си пое въздух и го изпусна. Цигарата ѝ напомни за сребърния дъжд в Хавана. Откакто избяга, беше станала пушачка и сега се радваше, че е придобила навика, защото сърцето ѝ неудържимо блъскаше, а тютюнът я успокояваше. Не можа да си обясни защо предложението му я притесни. Беше ѝ се сторило

напълно естествено, когато го последва преди месеци. Тогава беше заминала със свито сърце, убедена, че върши нещо ужасно. Тогава търсеше нещо определено. Сегашното предложение на Хенри означаваше да се откаже от всичко, което познаваше, заради място, което никога не беше виждала, и бъдеще, което дори не можеше да си представи. — А от какво ще живеем?

— Аз имам малко свои пари, които мама ми е оставила... — Хенри изпусна облак дим, който размаза за момент фините му черти и хвърли цигарата настрани. — Не мога повече да се преструвам, не мога повече да играя детинските игри на Пенелопи. Не мога да търпя да мисля за теб през цялото време и да няма как да те докосна. Моля те, нека заминем, всичко останало ще си дойде на мястото.

Даяна затвори очи и прогони притесненията за неизвестното бъдеще. Кимна, сякаш искаше да събере кураж, и протегна ръка през дървената маса, за да хване пръстите на Хенри.

— Значи искаш да отидеш в Париж с мен.

И двете му ръце покриха нейната.

— Повече от всичко на света. Готов съм да тръгнем довечера, ако си съгласна.

— Добре. Тръгваме довечера.

Гласът му прозвучава нервно.

— Корабите на линия „Кюнад“ отплават във вторник. Значи може да стане чак утре.

Тя отвори очи, а лъчите на слънцето бяха станали ослепително бели и в продължение на няколко секунди не виждаше нищо, но скоро лицето на Хенри изплува пред погледа ѝ. Двамата мълчаха дълго, докато сърцата им препускаха лудешки. Следобедът преваляше, когато станаха от дървената маса и тръгнаха към влака, с по-бавна крачка отпреди, но по-решително. Този път не си направиха труда да търсят седалки на различни места и Хенри протегна ръка да я прегърне през раменете, щом седнаха един до друг. Влакът потегли, за да ги върне по домовете, където щяха да съберат малко вещи и да се сбогуват с хората, които обичаха. Даяна погледна през прозореца към виенското колело, което се издигаше като кръгла луна над панайра. Очакваше я целият ѝ живот, беше пред нея, сякаш го наблюдаваше отвисоко, от една от кабинките, издигната се над земята. Мисълта, че всичко

предстои, я опияняваше, същевременно я ужасяваše и се зарадва, че Хенри ще тръгне с нея, където и да отиваха.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

„Семейството на Уилям С. Скунмейкър ви кани на вечеря в чест на завръщането на героя от войната Хенри Скунмейкър в понеделник, шестнайсети юли в осем часа в дома си на Пето Авеню 416“

Двете госпожи Скунмейкър вървяха хванати за ръце по лакирания паркет на семейния дом. Този следобед, докато се обличаха за официалната вечеря, Пенелопи си спомни, че свекърва ѝ беше в необичайно добро настроение и за няколко часа отношенията им отново бяха станали близки като на сестри. Къщата ухаеше на зюмбюл и туберози, а от лабиринта малки галерии и холове ехтяха гласове. Двете бяха облечени като богини: по-възрастната — в бледопурпурен креп де шин и дълбоко овално деколте, пухкавата ѝ руса коса се спускаше диагонално от двете страни на кукленското ѝ лице; по-младата — в рокля с висока талия, тип „Принцеса“, от бяла органза с черно кадифено бюстие, обшита със златни мъниста. Ръкавите бяха набрани, а гладките ѝ рамене голи, тъмната коса бе вдигната над безупречното чело, събрана в сложен кок, украсен с щраусови пера. Обеци от червено злато с инкрустирани диаманти висяха чак до челюстта ѝ.

— Твойт принц ми харесва — прошепна по-възрастната госпожа Скунмейкър, когато наблизиха хола на първия етаж, където гостите пиеха аперитиви и чакаха да ги поздравят.

— Но той не е мой — възрази Пенелопи, макар и не особено убедително. Чувстваше се като кралица след вниманието, което ѝ бе оказано по време на следобедното му посещение. Оттогава, всеки от жестовете ѝ издаваше самоувереност. — Както и да е, във вестниците се твърди, че той бил сгоден за дъщерята на граф Ланглоа.

— Още по-добре, скъпа — изкиска се Изабел и продължи бързо и убедено. — На мен вече Брадли ми омръзна. От години ми е писнало

от него, но все се връщам към художника, когато няма по-приятен мъж наблизо. Мислех, че хората на изкуството ще се окажат по-интересни от джентълмените, но те правят любов по същия начин като останалите мъже, а когато трябва да подарят нещо, за да засвидетелстват обичта си, разполагат със значително по-малко средства. Постъпваш изключително умно, като флиртуваш с европеец, при това благородник.

Влязоха в салона с дъбова ламперия, където мъже в черни сака и жени в тюлени рокли, украсени с панделки и колиета със скъпоценни камъни, забърбориха оживено, щом съзряха великолепните домакини. От съседния салон се носеше музика, в позлатените вази бяха натопени цъфнали черешови клонки.

Пенелопи надменно огледа присъстващите, среща погледите на новото семейство Нюболд и красивия брат на Изабел, Джеймс де Форд, както и на други, макар да не удостои нито един с намигване. Свекър й вече беше изпил няколко питиета, доколкото можеше да се съди по зачервеното му лице, макар да имаше още време до сервирането на вечерята — готвачите се опитваха да се справят за краткото време, с което разполагаха. Той излезе през странична врата, последван от малка армия господа, облечени, също като него, в черни костюми с жилетки, които изглеждаха като издути от вятъра. Предположи, че се канят да се отадат на онова, с което мъжете се занимаваха, когато останеха сами — да пушат пури и да обсъждат забавленията си, за които се предполагаше, че дамите не знаят.

— Къде е красивият ти съпруг? — Пенелопи се обърна към значително по-ниската от нея Агнес Джоунс, без да крие презрението си. Не бе и предполагала, че ще бъдат поканени какви ли не досадници.

— Доста се затруднявам да го приведа в приличен вид, откакто стана войник — отвърна остро Пенелопи и се отправи навътре.

Със свекърва си се разделиха, проправиха си път сред множеството гости, скуччили се по килима от камилска вълна. Присъстваха около трийсет човека — все известни мъже и дамите им, окичени с наследствени бижута. По-младата госпожа Скунмейкър обиколи половината хол, гукаше със старите си приятели, протягаше изящно обсипаната си с гривни ръка, за да я целунат господата, правеше внимателно подбрани комплименти за роклите на дамите, на

които им стояха по-зле, отколкото на нея. Все още ѝ оставаше да обиколи другата половина, когато мерна младия господин Скунмейкър, който се предполагаше, че ѝ е съпруг, да влиза в хола. Тутакси направо зяпна, защото не беше в официално облекло, сакото му беше небрежно разкопчано. Изабел я погледна от другия край, обзета от ужас.

Изглежда нямаше гост, който да не го бе забелязал, защото жуженето на разговорите позатихна. Хенри, напълно незаинтересован, не погледна нито нея, нито друг от гостите, тръгна към галерията от източната страна и се насочи към пушалнята, където беше влязъл баща му. Пенелопи се усмихна скромно или поне толкова скромно, колкото успя, на Никълъс Ливингстън, с когото обсъждаше партито през уикенда на Лонг Айънд, и забърза покрай столовете в бургундска тапицерия и множеството гости към несериозния си съпруг.

— Миришеш на бира — отбеляза тя разпалено, когато го настигна на прага на съседната галерия. Тенът, придобит в чужбина, бе започнал да избледнява до по-приличен нюанс, но тя забеляза, че носът му е зачервен от следобедното слънце. — И закъсня.

Хенри спря, поколеба се и впи поглед в лъскавия паркет. Чак след няколко секунди вдигна очи към Пенелопи.

— За съжаление, тази вечер не мога да се правя на героя от войната Хенри Скунмейкър — заяви с пълно безразличие и макар сарказмът му да не беше явен, съпругата му го долови.

— На баща ти тази работа никак няма да му хареса. — Тя пристъпи към него, за да им придаде вид на влюбена двойка за пред гостите, които със сигурност скришом ги наблюдаваха. Думите, които изрече, бяха остро предупреждение. Чу присъстващите, които говореха, без да снишават гласове, за последните конни надбягвания, но вмъкваха и по някая забележка за странния вид и особеното поведение на домакините.

— Няма — съгласи се Хенри. — Това не е твоя грижа. Ще му го съобщя лично.

За момент ѝ се стори, че е вдъхнала леденостудени кристали. Хенри направи няколко крачки навътре в галерията, а съпругата му го последва.

— Какво смяташ да му кажеш? — попита го.

Ризата на съпруга ѝ беше разкопчана под гърдите и тя забеляза тъмните кръгове от пот под мишниците. Където и да беше ходил, дори

не си беше направил труд да се преоблече. Беше невероятно красив, помисли си, и в следващия миг изпита омраза и към двамата, задето позволи подобни мисли да я объркат.

Хенри въздъхна, главата му се люшна от едната на другата страна. Нетърпението отпреди малко изчезна и когато заговори отново, беше с безизразен, почти съкрушен глас.

— Напускам те.

— Нищо подобно.

— Напротив — кимна й. Погледът му срещна нейния и не трепна. — Ще го направя.

Пенелопи стисна устни и се опита да потисне горещите гневни сълзи. Успя да потисне яростта си за секунди и изрече далеч пострашна заплаха:

— Хенри — прошепна му с напрегната усмивка, — всички тези хора са убедени, че си герой от войната, но аз знам истината. Искрено се съмнявам, че ще проявиш подобен „кураж“.

— Няма нищо, Пени — отвърна уморено Хенри. — След минута или две ще видиш. Не те обичам, наясно си! Напълно безсмислено е да се лутаме по този начин. Обичам Даяна и ще бъда с нея — този път наистина. Дори не съм сигурен, че ти пушка, освен това се съмнявам, че все още си влюбена в мен. Днес те видях с принца...

Ако Пенелопи не си беше поставила за цел да го подчини на волята си, щеше да се запита дали тези думи не бяха продиктувани от желанието му да опази собствената си територия. Заговори бързо и нервно, като замахваше с ръката си облечена в ръкавица.

— О, Хенри, това не е нищо. Разбира се, че те обичам, та нали си дадохме клетва пред толкова много видни личности. Бракът е такъв, Хенри, когато хората са богати и красиви като нас с теб. Въобразяваш си, че си влюбен в малката Даяна Холанд, затова приех красивото ухажване на принц Фредерик... това са просто незначителни забежки, господин Скунмейкър. — Елегантните ѝ ноздри се издуха властно. — При нас е така.

Изражението му остана истинска загадка. Гледаше я в очите и може и да беше объркан, но нещо не беше наред.

— При теб е така — отвърна накрая той и се врътна. — Не и при мен.

Първата мисъл на Пенелопи беше да хукне след него и да вдигне поредния скандал, да направи нещо, каквото и да било, преди той да влезе при баща си и да започне да дрънка глупостите си пред него. Някакъв импулс обаче я накара да се обърне към меката светлина на хола, към сложните прически и цветя, където веднага забеляза принца. Кестенявшата му коса блестеше, сресана назад, за да открие кралското чело. Сините му очи искряха весело, беше извил уста на една страна в подобие на усмивка, която бе позната единствено на момиче като Пенелопи. Принцът беше облечен в елегантно тъмносиньо сако със златисти еполети и червен шарф през гърдите, понеже беше офицер от Прусската армия, както бе съобщил днес следобед на Пенелопи. Стъпките на Хенри заглъхваха, но тя вече не се притесняваше. Или решимостта му щеше да се стопи, или старият щеше да го постави на мястото му — за нея нямаше никакво значение кое от двете.

По-младата госпожа Скунмейкър бе напълно убедена, че заплахите на съпруга ѝ са същите, както и преди празни приказки с единствената цел да ѝ причинят болка. Можеше да обикаля къщата и да се цуши колкото си иска; тя нямаше намерение да позволи настроенията му да провалят веселието ѝ. Очите на принца среќната нейните, тя източи дългата си бяла шия и вирна брадичка наляво, после леко спусна клепача на дясното си око в многозначително намигване.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

„Каролина,

Моля те да ме извиниш, но няма да имам възможност да се видя с теб преди вечеря и да те закарам. Ще те чакам у дома на Северен Уошингтън Скуеър 16 точно в осем.

ЛБ“

Защо не дойде да я вземе?

Очите на Каролина се насълзиха и се стрелнаха настрани, докато пътуващ в собствената си карета, подпряла буза на юмрука си, и наблюдаваше как сградите се редят една след друга, като не спираше да си задава все същия въпрос. Беше облякла къс, втален жакет от антрацитно черна коприна, с набори на ръкавите и волани на кръста, над рокля от бяла коприна на едри пъпки, обточена с дантела с цвета на грейпфрут, тясна около бедрата, разширяваща се пищно над стъпалата. Искаше да създаде впечатление на скромно момиче, но сега, докато наближаваше дома на семейство Бушар, се запита дали не е подбрала рокля, типична за момиче, което се вози нощем с момчета и само се опитва да изглежда непретенциозно. Ами останалите гафове, които беше направила? Сигурно дори не беше забелязала най-трагичните. Затова хората казваха, че любовта била преходна и бързо отлитала. Може би, след като изрече думите на глас, любовта на Лиланд се беше стопила.

Семейство Бушар разполагаше със стари пари от банково дело, а майката на Лиланд беше продукт на съюза между семейства Лъск и Кортланд, с което престижът и богатството ѝ ставаха още по-стари. Семейството на Евърет Бушар заемаше две свързани къщи на северната страна на Уошингтън Скуеър Парк с четири от по-малките братя и сестри на Лиланд. Живееха тук вече няколко поколения и обожаваха традицията, така че дори не помисляха да се преместят в по-modерната част на града. Тъкмо затова бяха колонизирали земите в

съседство, когато първата къща стана твърде малка за големия клан. На Каролина всичко това бе известно от години, още по времето, когато беше прислужница, от клюкарските колонки, които Клер й четеше на глас. Знаеше също така, че Чарли, две години по-млад от Лиланд, беше във флота, Катрин, близначката на Чарли, нас скоро се е омъжила за Питър Харуд Гор и Лиланд твърдеше, че тази вечер щяла да присъства на семейната вечеря.

Каролина цял ден преливаше от щастие, че любимият ѝ ще я представи на семейството си — подобна стъпка вещаеше само добро. Така поне си втълпяваше, докато се подготвяше за вечерта с помощта на прислужницата си, стягаше корсета, накъди косата си, преди да я вдигне, сложи си аркансил на миглите и пудра, за да скрие луничките. После пристигна бележката му, няколко часа преди той да дойде, за да я придружи, а доброто ѝ настроение отлетя и я притиснаха страхове.

Опасяваше се любимият ѝ да не дойде и да ѝ каже, че е станала грешка и как, независимо от всичко ще я придружи, но тази фантазия така и не се осъществи. Кочияшът й помогна да се настани в каретата, а тя вече бе убедена, че ще умре от нервно напрежение, преди още да влезе при известното семейство. Та нали, докато се возеше във файтона на Лиланд, се остави да я целува по начин, който невинните дебютантки не биха позволили, а всички бяха наясно, че известните и богати представители на семейство Бушар — те, за разлика от нея, бяха светски хора — от пръв поглед ще познаят, че е измамница.

Пристигна, но остана скрита зад вратата на каретата. Понечи да слезе едва когато кочияшът отбеляза, че изглеждала бледа, и попита дали не иска да я прибере у дома, а тя се подразни от думите му и се ядоса на себе си, задето му беше дала повод да забележи. През зеленината в парка съгледа мраморната арка, която архитектът на висшето общество Станфорд Уйт беше построил. Тя хвърляше оранжева светлина на угасващата дневна светлина. Тук беше началото на Пето Авеню, помисли си тя и потръпна, преди да се качи по белите каменни стъпала на къщата от червени тухли с гръцки колони от двете страни на входа.

Вратата се отвори, преди да натисне звънеца, и бе посрещната от розовобузесто дете, чиято весела усмивка разкри две липсващи зъбчета. Детето беше облечено в семпла синя престилка върху рокля от

бяла шевица и за момент Каролина се запита дали не е дете на някой от прислугата, но то заговори:

— Ти си Каролина! — Момиченцето грейна, а след секунда се засрами и скри лице. — Аз съм Оливия — представи се от антрето зад вратата. — Лиланд ми е брат.

Каролина се насили да се усмихне, но вече бе толкова нервна и притеснена, че трябаше да призове цялата си воля, за да остане изправена. Жена с посивяла коса, облечена в семпла рокля с висока яка от оловносив плат, се показва зад момиченцето.

— Оливия — обади се тя, — кого откри на вратата?

— Каролина! — отвърна Оливия и срамежливостта ѝ започна да се топи.

— Добре дошла, госпожице Брод. Аз съм госпожа Бушар — представи се възрастната с нисък, спокоен глас, привлече гостенката вътре и я целуна топло и по двете бузи. — Лиланд ми е разказал толкова много за теб.

Каролина, която очакваше иконом или икономка, или някой прислужник в униформа, усети, че не успява да изрече и дума, подходяща за ситуацията. Успя да разтвори леко устни и си каза, че ако е съумяла да се усмихне, то си беше истинско постижение. Фоайето беше с тъмна ламперия и типичния за старите къщи нисък таван. Очите ѝ се приспособиха, видя хола през отворената врата и забеляза, че е пълен с най-различни картини и дреболии както у семейство Холанд, с единствената разлика, че вътре имаше повече хора.

Прислужницата не беше с униформа в черно и бяло, а със семпла черна рокля, подобна на онази, която Каролина навремето обличаше. Тя се отдели от камината, където палеше огромен меден свещник, и излезе във фоайето.

— Извинете, госпожо Бушар — рече задъхано. Беше приблизително на възрастта на Каролина и макар че се извини, не изглеждаше особено притеснена.

— Няма нищо, Хилда — отвърна господарката.

Хилда посочи гостенката и след миг Каролина разбра, че трябва да ѝ даде жакета. Свали го и тогава наборът и воланите, обсипани с орнаменти, изпъкнаха. Беше облечена прекалено официално.

Майката на Лиланд пристъпи към нея и елегантно я прихвани под ръка. С другата прегърна Оливия през раменете.

— Къде е Лиланд? — обърна се тя към гостенката.

— Аз... не знам — отвърна смутена Каролина.

— Какъв разбойник, да те изпрати вкъщи сама.

Може би по-възрастната жена се шегуваше, но в гласа ѝ прозвучава острота — поне така се стори на Каролина — и неочеквано ѝ хрумна, че беше само момиче, без придружител в дома на старо семейство, което почиташе традициите.

— Придружителката ми... — заекна тя.

— Да? — Госпожа Бушар я погледна и светлината от съседната стая заигра в очите ѝ.

— Нямам — бе единствената дума, която госпожицата изрече.

— О, глупости — разсмя се госпожа Бушар. — Аз ще ти бъда придружителка, ако се притесняваш и ако някой от полицията намине, за да попита дали всичко тук е наред. Сигурна съм, че ще одобрят как се справям. Ела сега.

Двете влязоха в широка стая с нисък таван, пълна със столове с високи облегалки, тапицерията на релефни ананаси и палми, а на картините се виждаха строги лица, типични за миналия век. Черни вази с инкрустирани орнаменти бяха пълни с розови хризантеми, а облегалките на канапетата бяха покрити с красиви платове. Семейство Бушар наистина бяха клан, видя Каролина, бяха толкова много, че почти скриваха персийските килими. Един господин, вероятно бащата на Лиланд, седеше до камината, приятелски настроено гигантско куче с кафеникова козина се беше излегнало в краката му. Патриархът на семейство Бушар беше едър мъж, висок, също като Лиланд, и макар косата му да беше съвършено бяла, имаше нос като на значително по-млад мъж. Не стана, както останалите, когато забеляза гостенката, и тя се досети, че е поне десет години по-възрастен от съпругата си и в недобро здраве.

— Елате насам, госпожице Брод! — повика я господин Бушар и протегна дългата си ръка към нея. Гласът му беше гръмовен, а усмивката широка.

Последва момент на колебание, след което Каролина се подчини и срамежливо пристъпи напред, към него, между отоманките и колониалните помощни масички. Той стисна ръката ѝ и остана загледан в нея дълго и внимателно и тя усети как сърцето ѝ отново започва да бълска в гърдите от страх, че ще бъде разкрита.

— Б-благодаря ви, че ме поканихте на вечеря — изрече с неудобство.

— Твърде красива е за грозния ми син — заяви Евърет Бушар, без да обръща внимание на срамежливостта ѝ и гръмко се разсмя. — От добър материал е и съм съгласен да я задържим, така че, постарате се да ѝ се харесате.

След това и останалите представители на семейство Бушар се разсмяха и за пръв път, откакто днес в четири получи бележката на Лиланд, по лицето на Каролина се разля напълно естествена усмивка. Жена с медноkestенява коса, облечена в кремава блуза и пола в цвят топаз от изключителен материал, с изящна кройка, отстъпи от камината и се приближи до Каролина.

— Аз към Кати, сестрата на Лиланд — представи се и прегърна гостенката. Едва ли беше с повече от година или две по-голяма от Каролина. — Това е съпругът ми, Питър — посочи елегантен мъж от другата страна на камината. — Това е Беатрис... — продължи и представи високо, клощаво момиче в бяло, което срамежливо седеше на канапето, още твърде млада, за да излеза. — Джон... — Момчето, седнало до нея, високо като мъж, но лицето му издаваше, че не е на повече от дванайсет. — Харолд... — Все още дете, полегнало на пода с играчка влак. — И, разбира се, Оливия, най-малката, с която се запозна на входа. Общо сме седем.

Каролина се усмихна широко, те също.

— Да — отвърна тя. — Лиланд ми каза и много ви завидях! Единствено дете съм — изльга. Колко по-лесно щеше да бъде, помисли си, ако наистина беше единствено дете, а сетне я бодна чувство на вина и си каза, че се надява леглото на госпожа Кар да е по-удобно от онова, което деляха на тавана у семейство Холанд.

— Жалко! Седни, мила — покани я госпожа Бушар от другия край на стаята. — Тъй като си специален гост, ще нарушим традицията да пием единствено на масата и ще сервираме по гълтка шампанско преди вечеря...

Преди да седнат, дори преди да повикат Хилда, за да ѝ поръчат да донесе шампанско, вратата се отвори и високият красив Лиланд Бушар влезе в антрето. За момент погледът му задържа този на Каролина и тя веднага разбра, че не отлетялата любов е причина да я изостави този следобед. Най-малките от децата се спуснаха към него и

го прегърнаха, все едно не се бяха виждали от месеци, а той се наведе да ги целуна по главите.

— Изглеждаш чудесно, Лиланд — отбеляза госпожа Бушар, докато го целуваше по бузата.

— Ти също, мамо — отвърна той.

По-възрастен слуга се появи в коридора и Лиланд бързо свали синьото сако с широки ревери. Докато му го подаваше, се приведе и му прошепна нещо, а прислужникът се ококори, тупна най-големия от момчетата на Бушар по гърба и отнесе сакото, а Лиланд влезе в стаята, като пристъпваше от един към следващия, целуваше дамите и се ръкуваше с господата. Стигна до баща си и се наведе да го прегърне сърдечно.

— Тя става ли, татко? — попита той.

— Давай, синко! — отвърна господин Бушар. Каролина го наблюдаваше, пулсът ѝ се ускори и усети как коленете ѝ омекват. Това семейство бе всичко, което Каролина никога не бе притежавала, и усети как любовта ѝ става по-силна и сладка през секундите, в които той пристъпваше към нея от трона на баща си.

Когато го видя сред семейството му, се разчувства, а следващото, което той направи, я изуми. Обърна се към нея, погледна я в очите, после приклекна на едното си коляно. В стаята се възцари пълно мълчание и за пръв път, откакто той влезе в къщата, се притесни. Опита се да извади нещо от джоба на жилетката. Извърна поглед, а когато очите му отново срещнаха нейните, разтвори устни и високо вдигна кутийка. Заговори, докато отваряше капачето, а тя не можеше да повярва, че сцената е онова, което изглеждаше. Отвътре намигаха три диаманта в златен обков.

— Каролина Брод, ще ми окажеш ли честта да станеш моя съпруга?

Целият клан Бушар я наблюдаваше със светнали очи и притаен дъх.

Каролина едва се удържа да не се разплачне. Мигът щеше да е по-хубав единствено ако майка ѝ с напуканите от пране на чужди дрехи ръце можеше да е свидетелка на триумфа ѝ. Вероятно в момента я наблюдаваше от небето.

— Да — отвърна тя простишко, с ясен глас.

Светлината навън беше угаснала, но част от нея се излъчваше от лицето на Каролина, защото сега тя грееше като свежо утро. Хилда, старият прислужник и още няколко човека от прислугата бяха дошли в коридора, за да видят какво става, а представителите на семейство Бушар се усмихнаха и изръкопляскаха. Лиланд плъзна пръстена на безименния пръст на лявата ѝ ръка, изправи се и пое лицето ѝ между дланите си, за да я целуне — доста скромно — по устните.

— Ти ще бъдеш чудесно попълнение на рода Бушар, мила моя — чу тя гласа на бащата на Лиланд, когато отпусна ръка върху нейната и се усмихна.

Лина кимна за благодарност. Роклята вече не ѝ се струваше претруфена, защото се чувстваше една от тях.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

„Едата ни роди мнозина велики мъже — принцове сред крадците, изобретатели, акули в бизнеса — чието зашеметяващо богатство, несравнима жестокост и лични легенди доказаха, че те са водещият вид; след това е достатъчно да погледнем синовете си и да се усъмним в теорията за еволюцията.“

Доктор Бъртранд Легман Копър, „Проблеми на науката и обществото, изложени от запознат и с двете“, 1900 г.

Хенри се вглеждаше в алабастровия овал на лицето на момичето, което по един или друг начин бе успяло да му стане съпруга. Изразените високи скули изглеждаха румени, широките ѹ пухкави устни бяха алени, ала всичко останало беше леденостудено. Замълча, изумен от възмутително противните думи, които тя току-що изрече, и му хрумна за пръв път, че тези думи преобразяваха человека, особено ако не изпитваше към него никаква обич. Преди време тя му се беше струвала великолепна, забавна и бе неудържимо привлечен от закачливото ѹ държание. Едва след като разбра, че повече не иска да има нищо общо с нея, тя се превърна във вещица и заличи спомените за момичето, с което му беше приятно.

— При теб е така — отвърна убедено той, след като се съвзе. Врътна се, защото нямаше желание да гледа повече омразата, изписала се по лицето ѹ, и докато се отдалечаваше, подхвърли през рамо, сякаш за да се убеди колко по-голямо е сърцето му: — Не и при мен.

Очакваше тя да се спусне след него и изпита облекчение, когато долови единствено ехото от собствените си стълки. Цял живот бе

живял в тази къща и отлично знаеше откъде минава, макар тя да бе огромна, с много завои и извивки, а и докато беше младеж и вилнееше из града, рядко му се случваше да влиза в кабинета на баща си. Това бе убежището на стария, така че Хенри не се интересуваше. Още повече съществуваха значително по-лесни начини да получи парите, от които се нуждаеше. Сега обаче му предстоеше сериозна работа и инстинктът не му изневери. Влезе в пушалнята с богато гравирания дървен таван — италиански майстори бяха доведени от родината си специално, за да го направят — и фотьойли в конячен цвят.

— Всеки вдовец си въобразява, че иска млада жена да попълни загубата — дрънкаше старият Скуунмейкър. — Така е, докато тя не започне да пилее парите му по шивачки и престане да се занимава с къщата, ако изобщо го е правила.

Хенри влезе и попадна сред мъже в черни костюми, които дъвчеха пури и изглеждаха така, сякаш димът образуващ ореоли около главите им. Повечето бяха по-стари от него, съдружници на баща му, или по-нови попълнения, намърдали се покрай политическите си амбиции. По издутите им шкембета и румени лица личеше, че са корумпирани люде. Баща му, чийто нос беше добре зачервен, не бе изключение.

— Хенри...

Старият го забеляза, преди той да заговори, и тонът му подсказа, че се колебае дали да се развесели от вида на почетния гост, или да се разбеснее, задето младият войник не е направил никакво усилие да се облече прилично и среши, преди да се появи.

— Искаш ли пура?

— Не, татко, трябва да ти кажа нещо, след което тръгвам. За съжаление, няма да успея да присъствам на партито ти.

Мъжете го зяпнаха, любопитно опулени. Продължаваха да смучат пурите и чакаха неподражаемия Уилям Сакхаус Скуунмейкър да отговори. Едрият домакин изпъна рамене и впи поглед в сина си. След дълга минута по лицето му се разля усмивка.

— Я кажи... да не би тази вечер да те чака битка?

Останалите избухнаха в несдържан смях. Хенри сведе поглед към пода и опипа джоба на панталона. Изчака смяха да затихне и срещна погледа на баща си.

— Не съм никакъв войник.

— Стига, Хенри, просто исках...

Само че на Хенри не му беше до уверения в противното и прекъсна баща си, без да изслуша извинението му.

— Не мога да остана, защото утре напускам Ню Йорк. По обед отплата кораб за Париж. Ще се кача на него, заедно с Даяна Холанд. Влюбен съм в нея, не в Пенелопи. Ожених се за Пенелопи, защото предполагах, че ще можем да живеем тихо и спокойно и да спазваме никакво приличие, но просто не издържам повече.

По-възрастният Скуунмейкър беше пребледнял като платно — човек би казал от ярост — и огромното му ръчище, стиснало пурата, бавно се отпусна.

— Повече не мога да лъжа за брака и задълженията си. Не искам да се преструвам, че съм бил герой в Тихия океан, след като всички много добре знаят, че съм бил поредният войник, изпратен в Куба след разгрома на испанците, и не съм стрелял нито веднъж. Пенелопи може да се разведе с мен, ако желае, или пък да продължи да се преструва на госпожа Хенри Скуунмейкър. — Хенри махна пренебрежително и усети задоволство, че толкова много от партньорите на стария са свидетели на момента, в който се превръщаше в истински мъж. Гласът му беше станал по-силен и уверен с говоренето. Почувства се великолепно, докато натриваше носа на баща си и му показваше, че заплахите да го лиши от наследство вече не го интересуват. Хенри не помнеше някога да се е чувствал по-свободен, освен в прегръдките на Даяна. Обзет от желание да покаже на какво е способен, в акт на неподчинение, за който щеше да съжалява през целия си живот, протегна ръка, взе недопущената пура от отпуснатата ръка на баща си и я стисна със зъби. — Пет пари не давам — заяви в заключение, — и няма да съм тук, за да видя какво ще стане.

В стаята се беше възцарила гробна тишина. Стената от мъже в черни костюми зад по-стария Скуунмейкър не потрепваше. Уилям беше зяпнал с отворена уста. Навремето аристократичните му черти бяха причината дебютантките да въздишат по него, но с годините лицето му се бе разкривило от гняв, тревоги около конкуренти, обилна храна и много пиеене. В момента изражението му бе неразгадаемо и каквито и тайни мисли да му минаваха през главата, не ги изрази. Направи неуверена крачка напред и за миг синът му помисли, че стariят ще се опита да си вземе насила остатъка от пурата.

В следващия момент Хенри усети ужасна тежест на рамото си и разбра, че баща му няма сили да стои прав. Опита се да го задържи и двамата се сборичкаха, докато массивното тяло на Уилям политаше към пода, а младият жилав Хенри се опитваше да преодолее гравитацията и да го задържи прав. От гърдите на стария се разнесе свистене, докато се опитваше да си поеме въздух. Изминаха няколко секунди и Хенри усети, че не успява да го задържи. Баща му тежко се строполи на пода и синът се отпусна до него.

— Помощ! — извика Хенри към елегантно облечените мъже наоколо, ланците на джобните им часовници проблясваха на светлината. — Някой да отиде да извика лекар!

Последва шепот, те се размърдаха и най-сетне някой се подчини. Боядисаната в черно коса на Скунмейкър беше разрошена, лицето му сгърчено от усилието да диша. В очите му блестяха страх и ярост, но се промениха, докато наблюдаваше сина си. Хенри го беше зяпнал като малко момче, постави ръка върху сърцето на стария, сякаш това щеше да помогне. Един от мъжете се отдели от останалите и се изправи над падналия патриарх.

Хенри вдигна поглед към високия слаб Джеремая Лорънс, адвокатът на баща му.

— Отиде си — заяви Лорънс и когато Хенри сведе поглед към баща си, разбра, че наистина е така.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

„Правени са толкова много опити да се съчетаят европейска титла и американски долари по пътя на брака, че дори не си заслужава да обсъждаме въпроса, но не бива да забравяме, че тук нещата се вършат по различен начин. Ето защо майките трябва да внимават в периода на ухажване да не би младата дама да придобие някои от разпуснатите нрави, характерни за Стария континент.“

Госпожа Хамилтън
У. Брийдфелт, „Събрани
съчинения за
възпитанието на младите
дами“, 1899 г.

— Кой от тези господи ми е съперник? — попита принцът и заговорнически се наведе към Пенелопи, като си позволи очите му да обходят бялата кожа на деколтето ѝ, преди да огледа останалите гости.

Фината бяла рокля се стелеше около бедрата ѝ, светлината от полилея си играеше с пръстените и гривните, обсипали ръцете ѝ.

— Господин Скуунмейкър се държи странно тази вечер — отвърна тя, докато се наслаждаваше на думата *съперник*. Имаше чувството, че се е потопила в злато. — Така че едва ли ще се запознаете.

— А-ха. — Очите на принца заблестяха, когато срещуна нейните, и макар Пенелопи да не беше сигурна, ѝ се стори, че ръката му пълзи отзад по бедрото ѝ. Принцът в синята военна куртка ѝ се стори изключително решителен и силен. — Тъкмо ще има повече за мен — отбеляза той с тих, хищен глас.

Гостите на семейство Скунмейкър пиеха втората си чаша шампанско и настроението бе празнично. Бе разгарът на лятото и всички искаха да видят какво става и да бъдат видени, преди да заминат през август на круиз по Ривиерата или пък на вилите си в Нюпорт. Изабел шепнеше нещо на Брадли, скрила устни зад ветрилото си, и Пенелопи разбра, докато я наблюдаваше, че не бива да се доверява на свекърва си, когато въпросната дама си има любовник. Сигурно в момента повтаряше дума по дума онова, което Пенелопи беше казала за принца на Бавария, при това пред мъж, на когото му се носеше славата, че не умеет да пази тайна.

— Да знаете, всички ни наблюдават — предупреди след кратко мълчание Пенелопи и подчертала всяка дума, за да го убеди в правотата на казаното и да му подскаже, че има какво да видят.

— Очите на всички са обърнати настрани — отбеляза принцът.

— Да, в тази страна се прави така.

— Запознат съм с този начин на действие. — Принцът огледа хората пред себе си и вдигна чашата шампанско така, че светлината заблестя в светлата течност. — Интересно, какво ли сме направили, та да предизвикаме подобно любопитство?

Огромните сини очи на Пенелопи се вдигнаха към горните клепки в опит да погледне настрани и да се представи на скромна и смутена.

— Да не би да искате да кажете, скъпи принце, че не сторихме достатъчно?

За миг се замисли дали не прекали, но след малко в ъгълчетата на устата му затрепка усмивка.

— Мила моя, човек винаги може да направи още.

Той не откъсваше очи от нея, докато допиваше напитката, после пое ръката ѝ, доближи устни до ухото ѝ и нареди с дрезгав глас.

— Защо не ме разведеш из къщата?

Пенелопи стрелна с поглед гостите, които щеше да остави — погледът беше кратък, с ъгълчето на окото — докато двамата с кавалера в еполети излязоха в главния коридор. Не направи опит да се скрие. По-рано същата вечер, когато все още очакваше пристигането на принца, си казваше, че изглежда забележително добре и не бива да пропусне вечерта. Сега обаче увереността в собствената ѝ красота бе

достигнала нови измерения, докато вървеше ръка за ръка с ухажора си с кралска кръв и имаше чувството, че лети.

— Виждате, в къщата имаме великолепни гоблени... — започна домакинята, докато вървяха по коридора. Отново бе започнала да говори резервирано, сякаш беше млада матрона, която показваше семейното богатство. — Но пък предполагам, че ви е дошло до гуша от гоблени.

— Да — потвърди той с отегчение и спусна ръката си под кръста й, — в страната ми имаме твърде много гоблени. Не съм дошъл чак дотук, несравнима моя госпожо Скуунмейкър, за да търся нови.

Бяха минали по дълги коридори и смехът, и музиката от партито загълхна. Завиха и изкачиха няколко стъпала към входа на оранжерията, любимото място на Хенри от времето, когато все още я желаеше.

— Какво бихте искали да видите? Имаме статуи, парникови цветя...

Принцът отпусна ръката си, за момент се отдръпна от нея, сякаш наистина обмисляше коя част от прекрасния дом би искал да види. Усмихна се, вдигна пръст с отлично поддържан маникюр, положи го на оголената ключица на Пенелопи и го спусна надолу, по гладката кожа на гърдите, към златната бродерия по ръба на черното кадифено бюстие, после продължи настрани, до дясната ръка и нагоре, към другата ключица. Не бързаше и когато забеляза, че гърдите ѝ се повдигат и спадат по-бързо, устата му остана отворена.

Шумовете от останалата част от къщата зазвучаха заплашително и тя усети, че настроението на партито се разгаря. Беше домакиня и щяха да забележат, че я няма. Ароматът на цветя и влажна пръст в оранжерията открай време означаваше за нея едно. Бе готова да покаже на принца и останалата част от себе си, но знаеше, че не разполага с време. Проточи врат за целувка. Срещуна устните му и бе пометена от толкова мощна вълна, че усети как гърбът ѝ се притиска в стената отзад, а медалите на куртката му се впиват в кожата ѝ. Сетне, докато слугите отчаяно викаха и двете госпожи Скуунмейкър, тя си помисли, че сигурно това е начинът, по който се целуват кралете. Стъпките по коридора приближаваха и разбра, че рискува да я открият, въпреки това не помръдна от мястото си, загледана в очите на принца, усещаше

как той се притиска в нея и знаеше, че ще остане така, докато има възможност.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„А Иисус рече на учениците си: истина ви казвам, богат мъчно ще влезе в царството небесно; и още ви казвам: по-лесно е камила да мине през иглени уши, нежели богат да влезе в царството Божие.“

Матей 19:23-24

Призрачната светлина от газовия полилей падаше върху господин и госпожа Кеърнс, докато господарят на къщата безмълвно се взираше към улицата, а дамата четеше от Библията, отворена на закръгления й корем. Нито един от двамата не бе особено разговорлив по време на вечерята, която премина унило. Тя не се задълбочаваше над онова, което занимаваше мислите на Сноудън и го измъчваше, а щом осъзна истината, се почувства още по-виновна. Та той беше направил толкова много за нея — съвършената сребърна дрънкалка бе последният пример — а тя дори не се замисляше какво го тревожи.

Не беше забравила и за Клондайк, написан с разкривен детски почерк, който непрекъснато се връщаше в мислите й. Опита се да го прогони и остави малката Библия на пода. През прозорците авенюто изглеждаше тъмнопурпурно, освен на местата, където уличните лампи го осветяваха, а минаващите карети бяха малко. Беше понеделник, но бе дочула клюките на слугите, че семейство Скунмейкър и още няколко семейства са организирали партита същата вечер. Скоро сезонът щеше да приключи и както Елизабет много добре знаеше от предишните години, когато беше в центъра на събитията, приемите и партитата в този период бяха завладени от безразсъдна енергия.

— Всичко наред ли е, господин Кеърнс? — попита тя и се изправи на крачка зад съпруга си, загледана в отраженията и на двамата в стъклото.

Той кимна.

— Трябва да ти призная нещо — продължи тя с изтънял глас, който потрепваше.

Така говореше, когато се опитваше да се представи като съвършена домакиня, като малката стопанка на големия дом, като прелестно, скромно момиче, което се стремеше да блесне сред връстниците си.

В отражението забеляза как той извива вежди и се завърта към нея, макар и недостатъчно, за да се срещнат погледите им.

— Така ли?

— Да. — Думите ѝ звучаха сладко, макар да говореше твърде бързо. — Видях дрънкалката — не че съм надничала, но съм купувала същия подарък, затова знам какво представлява. Много се извинявам, но цял ден съм изпълнена с признателност и исках да ти благодаря.

— Радвам се, че ти е харесала — рече той с тон, какъвто не беше чувала досега — нещо като облекчение, макар да прозвуча по-различно. — По-точно казано, ще ти хареса — поправи се той.

Така и не се обърна да я погледне, затова тя отпусна ръка на рамото му и двамата останаха, без да помръдват, обгърнати от ново мълчание. Той нито я погледна, нито изрече нещо, ала тя се почувства като истинска съпруга и когато усети, че докосването ѝ е изпълнило предназначението си, излезе от стаята, за да налее напитка и да му я поднесе. Може би чай или още по-добре бренди, което прислугата все още не беше намерила време да пресипе в кристалните гарафи, които тя смяташе да подреди във витрината в хола.

Забеляза, че всеки ден става все по-едра и по-бавна, а детето отнемаше все по-голяма част от енергията ѝ. Доста дълго търси подноса, брендито и подходящата чаша. В този час в кухнята цареше тишина — госпожа Шмит беше взискателна и държеше всичко да е почистено и прибрано веднага след вечеря — и Елизабет се разсея, докато оглеждаше висящите медни съдове и бели плочки с големината на тухли, с които бяха облицовани стените. Новият ѝ дом е бил построен по същото време, по което и къщата, в която беше израснала, и печката на въглища, порцелановата мивка и бойлерът за топла вода и напомняха за „Грамърси Парк“ 17, където всичко ѝ бе до болка познато. Не че бе прекарала много часове в кухнята на семейство Холанд, просто минаваше през нея винаги когато нощем отиваше при Уил. Миризмите вътре бяха натрапчиви като нетърпението ѝ: мас за

готвене, сапун — и ги усещаше всеки път, когато се промъкваше към навеса за карети.

Приятните асоциации залихаха чувството за вина и беспокойството, което изпитваше към Сноудън, докато се връщаше към коридора, където забеляза в овалното огледало, че е почти усмихната. В този момент чу гласа на мъж, който със сигурност не беше съпругът ѝ, последван от познатия тембър.

— Късно е — рече недоволно Сноудън.

— Да, да, късно е, известно ми е. — Акцентът, разбра Елизабет, не беше типичен за балните зали, които тя добре познаваше. — Затова бях сигурен, че ще те открия.

Елизабет се отдръпна в сянката на стълбите, макар да бе наясно, че трябва да предупреди за присъствието си. Погледна чашата на подноса и видя как напитката се разплиска, затова остана неподвижно.

— Казвай бързо какво искаш. Не ти ли дадох вече предостатъчно. Изцеди ме колкото може през тези месеци.

— Това беше за услугата, която ти направих, а сега се появи нещо ново. Открих за теб една историйка, която съм сигурен, че няма да искаш да се разчуе. Сигурен съм, че и двамата ще спим поспокойно, ако се разберем, както трябва, и получа онova, което ми се полага.

— Тогава побързай. Това е домът на семейството ми — подкани го Сноудън.

Другият издаде някакъв звук, подобен на смях, но бе най-противното хилене, което Елизабет беше чувала.

— Семейство — повтори мъжът и тогава тя разбра, че смехът се е отнасял за нея, за детето ѝ и за сегашното ѝ положение.

— Става въпрос за онova, което направи в Клондайк...

Значи късният посетител беше написал бележката. Елизабет потръпна и макар жегата да я задушаваше, за момент ѝ се стори, че от няколко часа е насред зимна виелица. Ръцете ѝ се разтрепериха и след малко чашата се преобрърна. Тя ахна безпомощно и се опита да я задържи, но вместо това я бълсна и тя, заедно с подноса, падна на пода и се разби с тръсък, а миризмата на бренди нахлу в ноздрите ѝ.

Погледна какво е направила и устата ѝ образува малко кръгче. В следващия момент съпругът ѝ се показа от другата страна на плъзгащата се врата. Зад него бе застанал мъжът с едрото момчешко

лице, белязано от шарка. Срещна погледа на Елизабет и остана точно толкова изненадан, колкото и тя, и след това младата жена бе напълно убедена, че двамата са се срещали. Не трябваше ли да е в униформа, запита се, докато се извиняваше за шума, и се наведе да събере едрите парчета в краката си.

— Ела утре, когато няма да притесняваш чак толкова съпругата ми и ще се разберем — чу тя предложението на Сноудън и мъжът затътри крака към вратата, след което се чу щракването на бравата.

Мъжът си тръгна бързо, но когато тя го видя, се уплаши изключително много и не успя да овладее треперенето на пръстите си. Опита се да събере парченцата и с двете ръце, но не успя заради треперенето и в следващия момент разбра, че се е порязала и капките кръв капят от дланта й по бялата памучна рокля.

— Добре ли си? — Сноудън се приведе над нея.

— Не... — Съвсем не беше добре. Думите на непознатия „услугата, която ти направих“, „онова, което направи в Клондайк“ и „да получа онова, което ми се полага“ не спираха да кънтят в ушите й. — Познавам този човек.

— Невъзможно — отвърна остро той.

— Да, не, разбира се... Не че са ни запознавали. Виждала съм го и преди. Той е полицай и беше един от онези, които... — Повдигна й се и се облегна на стената. — Той е един от полицайите, които убиха съпруга ми.

— Аз съм ти съпруг.

— Уил. — Нямаше сили да говори. Ужасът и страхът бяха невероятно пресни, все едно още се намираше на перона на централната гара, под стъкления навес, чу свистенето на изстрелите, усети миризмата на прясна кръв, която изтичаше от тялото на съпруга й. Димът се разсея, а полицайите пристъпиха напред и я вдигнаха. Мъжът с лицето, белязано от шарка, беше сред тях. — Той уби Уил.

Сноудън се наведе и й помогна да се изправи, сетне се наложи да я придържа.

— Преуморена си, мила, подложена си на прекалено много стрес...

— Не! Познавам това лице. Виждала съм го в кошмарите си. Преживяла съм онзи ужас безброй пъти. — Гласът й беше станал писклив и тя увисна на рамото на Сноудън. — Какво търси тук? Какво

общо има с теб? О... господи! — Гласът ѝ се превърна в хищно ръмжене, когато се сети каква услуга бе направил непознатият на Сноудън. — О, господи, о, господи, о, господи.

— Халюцинираш, любов моя.

Тя инстинктивно се отдръпна от Сноудън, сякаш той бе въплъщение на злото.

— Убил е Уил, защото ти си му поръчал — прошепна тя. Протегна отново ръка, за да се подпре на стената и да се отдръпне от съпруга си. — Затова си му плащал. Платил си му, за да убие Уил, за да можеш да се ожениш за мен и да станеш собственик на земята в Калифорния и да притежаваш петрола, благодарение на който живеем.

Сноудън беше неестествено спокоен, макар да бе нашрек. Слушаше я, но вече не се опитваше да я убеди в противното. Светлата му коса беше като маяк в тъмния коридор, но тя не успя да различи очите му.

— Ами Клондайк? Защо искаше да те види за Клондайк? Какво се е случило в Клондайк? — Жълч се надигна в гърлото ѝ и тя притисна устата си с ръце. Едно-единствено нещо можеше да се е случило в онази част на света, само то интересуваше Елизабет и това бе смъртта на баща ѝ. Знаеше, макар да не разбираше напълно как и защо, че Сноудън е отговорен и за това. Продължи да отстъпва назад, притиснала едната ръка към стената, за да има опора, и започна да рисува събитията така, както ги виждаше. — Парите, които даде на мама миналата есен, откраднал си ги, нали? Изобщо не си имал намерение да ни дадеш дела на татко. Убил си го тъкмо заради този дял и си щял да задържиш всичко, ако не си усетил, че ще изкараш още, ако поддържаш връзки с вдовицата и дъщерите му. Тогава си решил да се ожениш за едно от момичетата, за да останеш в семейството. — Тя покри очи и простена: — О, боже!

В следващия момент Сноудън се спусна към нея и дръпна ръце от лицето ѝ. Лунните лъчи, които навлизаха през прозореца над вратата, заискриха в очите му и тя забеляза в тях най-обикновена злоба, неприкритото коварство, което го беше подтикнало да измами и нея, и любимите ѝ хора.

— Преуморена си, мила — повтори той, макар и не мило, както преди. Сега вече ѝ показваше как ще бъде оттук нататък. — Състоянието ти не е добро, не се чувствуаш добре, може да се окаже

дори опасно, когато си бременна. Колко много млади жени умират при раждане! Най-добре да си легнеш и да останеш на легло, докогато е възможно.

Елизабет се опита да се отдръпне от него, но той здраво я държеше. Най-сетне разбираше на какво е способен мъжът, с когото бе живяла толкова месеци. Обзе я паника. Тези забележителни черти, сякаш издялани, за няколко секунди се бяха превърнали в неприкрита заплаха и макар да се опитваше да си наложи да извика, страхът ѝ бе неистов и стисна гърлото ѝ. Последното, което усети, преди да изгуби съзнание, бе, че той я погуби грубо на ръце и я понесе нагоре по стълбите.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

„Параход «Кампейниа» по линия Кюнард от Ню Йорк Саутхампън Ле Хавър отплата на обед от кей 54 с много забележителни лица на борда, включително Грейс Вандербилт на път към Монте Карло, херцогът и херцогинята на Марлборо, които се връщат в наследствения си дом.“

Из светските страници на „Ню Йорк Нюзъв дъ Уърлд Газет“, вторник, 17 юли 1900 г.

Във вторник се поразхлади и за Даяна цял Ню Йорк придоби очарованието и блясъка, събудени от носталгия. Листата в малкия парк бяха гъсти и зелени, както винаги.

— Мъжете Скуунмейкър открай време са добри любовници — отбеляза тихо Едит.

Седяха една до друга на износеното канапе, тапицирано в жакард, близо до прозореца в предния хол, и допиваха кафето си. Даяна беше в синя памучна рокля, а леля Й в бяло. Утринната светлина хвърляше почти ослепителни отблъсъци, когато попадаше върху порцелановите чашки и фините пръсти на по-възрастната дама. „Всичко започва да изчезва“, помисли си мелодраматично Даяна. Закуската беше приключила, минаваше осем и след час, може би два, тя щеше да се отправи на запад, към доковете, където щеше да я чака Хенри. Бяха се разбрали да си купят билети в последната минута, за не излезе някой материал във вестниците, когато ги забележат. Щяха да се качат на борда при последното повикване.

— Не и старият Уилям Сакхаус, за него не мога да повярвам — отвърна разсеяно Даяна. Не спираше да мисли за малкия куфар, който

беше скрила под леглото, пълен с любимите й книги и най-необходимото, и все още нямаше план как да го изнесе.

Госпожа Холанд поглеждаше дъщеря си и извиваше вежди към шушукащите на канапето дами. Даяна открай време беше близка с леля си Едит и колкото и да беше странно, усещаше, че възрастната дама ще разбере онова, което тя възнамеряваше да стори. Въпреки това не беше казала на Едит за плановете им с Хенри. Мълчеше от суеверие, затова подхвърляше на леля си оскудна информация за онова, което беше видяла в чужбина, говореще общо за бъдещето с Хенри.

— На млади години беше различен — отвърна леля й, насочила поглед към прозореца. — Хенри е негово копие...

Даяна се разсея, когато видя, че майка й приближава от другия край на стаята, където беше оставила сутрешните вестници. Беше облечена в блуза в бургундско, с малко волани, и гледаше лошо.

— Вие двете за какво си говорите?

Едит вдигна поглед към снаха си, сякаш беше случайна позната, която беше забравила, и високите й скули се очертаха, когато се усмихна фалшиво.

— А, стари истории — отвърна й.

— Даяна — продължи госпожа Холанд, без да обръща внимание на думите на Едит, и се намести между двете романтички. — От закуската ни останаха твърде много кифлички и сладки. Ще ги занесеш ли на сестра си?

Според Даяна госпожа Холанд бе притисната отвсякъде от отминалите поколения — портретът на покойния й съпруг над камината, износените фотьойли с двойни възглавници на седалките, кътът в турски стил от лявата страна. В този момент Даяна разбра как ще изнесе куфара от досегашния си дом. Щеше обаче да тръгне по-рано, отколкото възнамеряваше, и времето й в къщата изведнъж намаля. Беше истински шок и обичайната й дързост изчезна. Стана бавно, погледна от майка си към леля си и намести широкия колан на тънката си талия.

— Хайде, върви — подкани я госпожа Холанд. — Можеш да вземеш каретата.

Даяна извърна поглед, докато излизаше от стаята — единственият начин да събере кураж, за да тръгне час по-скоро.

* * *

Даяна пристигна пред къщата на Елизабет и уведоми новия кочияш, че предпочита да се върне пеша, защото денят бил ясен и приятен, после взе огромния плик със сладки и малкия куфар, скрит под дългата сива наметка — не че Доналд обръщаше внимание — и се заизкачва към входа. Знаеше, че сестра ѝ не обича Сноудън, но Елизабет изглеждаше щастлива с новия си живот, а Даяна бе облекчена, че по-голямата, а не малката Холанд смени името си на госпожа Кеърнс. По едно време миналата зима, преди Лиз да се върне, госпожа Холанд бе накарала Дай да се държи по-добре в присъствието на бившия съдружник на баща си, защото бил направил толкова много за тях. Затова остана облекчена, когато сестра ѝ я спаси. Зет ѝ отвори вратата.

— Струваш ми се уморен — започна мило тя, щом забеляза тъмните кръгове под очите му и ги прие като доказателство, че се тревожи за предстоящото раждане, сякаш детето беше негово.

Двамата останаха един срещу друг на входа, който се стори на Даяна празен и строг — с черната ламперия в контраст с пода от лакирана бреза.

— Да... — започна той. — Сестра ти не се чувстваше добре. Снощи повикахме лекаря. Той нареди да лежи до раждането и ѝ даде нещо за сън.

Даяна усети да я обзема раздразнение, когато си помисли, че здравето на сестра ѝ може да застраши бягството ѝ.

— Елизабет ще се оправи ли? — попита тя.

Той закима уверено така, че страхът ѝ тутакси отлетя.

— Разбира се, стига да спазва предписанията на лекаря и да лежи.

— Тогава ще ти оставя сладките — продължи Даяна и се почувства по-спокойна. Подаде му останалите от закуската кифлички и сладки, които бяха удобно извинение, за да се види отново със сестра си. — И бързичко ще целуна сестра си...

— Аз не мисля, че...

— Господин Кеърнс — прекъсна го Даяна и развърза панделката на шапката, стегната под брадичката, — женен сте за момиче от

семейство Холанд и вече знаете, предполагам, че не приемаме „не“ за отговор.

Сноудън я погледна така, сякаш бе твърдо решен да не допусне Даяна да притеснява Елизабет, която носеше толкова много на плещите си, а сега и в утробата си. Само че Даяна заминаваше след няколко часа, при това за дълго, и нямаше намерение да отстъпи, та никакъв нервен бъдещ баща не беше в състояние да я спре. Тя се промъкна покрай него и хукна по стълбите.

— Госпожице Даяна — провикна се след нея, — настоявам...

От вратата към спалнята на сестра си Даяна се обърна и се усмихна мило на Сноудън, по самоуверения начин, по който Лиз навремето се отнасяше с ухажорите си.

— Малко време с мен няма да й се отрази зле, после си тръгвам.

Тя влезе и затвори вратата.

Елизабет лежеше в легло с бял балдахин, виждаше се единствено кръглият й корем. Главата й беше хълтнала във възглавниците, а пепеляворусата й коса се беше разстлала около главата. Дишаше доста по-шумно от обикновено, което учуди Даяна, защото сестра й се съобразяваше с правилата за приличие дори в съня си. Въздухът й се стори сладникав, като при болен човек, което й се стори странно, но си спомни, че Сноудън е викал лекар.

Даяна приближи, приседна на ъгълчето на леглото и забеляза как гранатовите тапети хвърлят отблъсък по лицето на заспалата й сестра и придават цвят на бледите й страни.

— О, Лиз — рече Даяна и стисна ръката на сестра си. Беше отпусната, но пък Елизабет никога не стискаше твърде силно. Устата на сестра й се отвори, затвори се и тя въздъхна, а Даяна се окуражи и продължи: — Последвах съвета ти и заминавам — заминаваме двамата — уточни с най-високия глас, на който беше способна, малко по-висок от шепот. Онова, което щеше да направи, й се струваше невероятно и дори със силата на въображението не успя да си представи как ще изглежда животът й след месец. — Много се извинявам, че няма да съм тук, когато се роди бебето. Но ще си пишем непрекъснато... а и както ти каза, това е единственият начин двамата с Хенри да сме заедно.

Продължи да говори бързо, защото прецени, че е най-добре да не буди Елизабет, ако наистина беше болна. Думите се преливаха една в

друга, толкова объркани бяха чувствата ѝ: нетърпение, нерви, а сега и вина, задето изоставяше сестра си. Можеше да продължи да говори още дълго, въпреки че времето напредваше и се налагаше да побърза, но сестра ѝ стисна ръката ѝ.

— Лиз? — прошепна тя.

— Не ми е добре — обясни сънено Елизабет, без да отваря очи.

— Знам — отвърна със съчувствие Даяна. — Скоро ще се почувствуваш по-добре. Искаш ли нещо?

— Теди.

— Какво?

Тя продължи със същия глас.

— Доведи, моля те, Теди Кътинг.

Даяна остана с отворена уста. Странно. Може би, ако се замислеше, щеше да си спомни как сестра ѝ и Теди вървяха хванати за ръце преди няколко месеца, докато бяха във Флорида, но в момента вратата се отвори. Даяна се завъртя и видя закръглената икономка.

— Здравейте, госпожо Шмит — поздрави Даяна. — Лиз наистина не се чувства добре. Говори глупости.

— Да. — Жената с широко лице влезе в стаята. — Най-добре да си вървите, госпожице.

Даяна въздъхна и погледна сестра си за последен път. Тя завъртя глава на едната, а после и на другата страна.

— Да не забравиш, Дай — прошепна ѝ.

— Сбогом, Лиз. — Даяна се наведе да целуне сестра си по челото, сякаш изведенъж беше станала по-старата и опитната от двете.

— Време е да си вървите — повтори нетърпеливо госпожа Шмит и Даяна разбра, че жената е права. Трябаше да тръгва. Младата жена отпусна ръце и се остави икономката да я изведе от стаята и надолу по стълбите.

— Зет ми още ли е тук? — попита тя на входа.

— Излезе — отвърна госпожа Шмит.

— Кажете му сбогом от мое име — помоли тя и продължи: — Предайте му, че очаквам да се видим в най-скоро време.

— Разбира се.

Даяна нагласи сламената си шапка, вдигна куфара, все още скрит под дългата сива наметка, и излезе. Покрай нея минаваха млади момичета, които работеха в големите къщи, карети и трамваи

трополяха по улиците. Тя си поге дълбоко дъх за кураж, но преди да слезе по стълбите, разбра, че не е била достатъчно предпазлива. На тротоара бе застанала Едит, облечена във втален кафяв жакет върху бялата рокля, с обикновена филцова шапка.

За момент Даяна си каза, че разстоянието е предостатъчно и ще успее да избяга незабелязано. Тогава обаче леля й помаха и единствената възможност беше да се насили да се усмихне и да пристъпи към нея. Двете жени се приближиха, Едит прегърна племенницата си през раменете и я поведе.

— Чу ли новината? — попита по-възрастната жена.

На фона на синьото небе гласът й беше мрачен.

— Не... — Първата й мисъл беше, че майка й е научила, и се засрами, когато усети, че се страхува от гнева на госпожа Холанд.

— Снощи. Уилям Скунмейкър... починал е.

— Какво? — опули се Даяна.

Лицето на леля й беше пребледняло, очевидно търсеше подходящите думи, а облечената й в ръкавица ръка покри устата.

— Дойде за теб. Успях да го взема преди госпожа Холанд и разбрах, че ще искаш да го видиш, преди да приемеш нещо.

Подаде й лист, който Даяна разтвори без колебание. Нервният трепет изчезна и усети как я завладява покой.

„Скъпа Дай,

Сполетя ни трагедия, за която сигурно ще прочетеш във вестниците ако не днес, то утре. Заради това събитие няма да мога да дойда днес следобед. Скоро ще съм при теб и ще изпълним намеренията си следващия вторник.

ХС“

Значи нямаше да бъде днес. Вдигна поглед към околните сгради, познати, подредени плътно една до друга, както на всички останали авенюта на острова. Значи нямаше да изчезнат от погледа й преди залез-слънце. Смачка бележката. Не усещаше почти никакви чувства — преди малко бе завладяна от нетърпение, а сега не можеше да определи дали изпитва облекчение, или разочарование, или нещо друго. В живота на любимия й се беше случило нещо ужасно, а тя не

бе имала никаква представа. Светлината вече не блестеше по досегашния носталгичен начин — стори ѝ се необичайна.

— По мое време гълтахме подобни бележки — обади се Едит.

Даяна се опомни и чу смеха си.

— Мислиш ли, че е нужно? Смятах да я хвърля в канавката.

Едит също се усмихна.

— Щеше да е прекалено драматично, нали? Ела, преживя истински шок. Обещавам да не ти задавам въпроси, но настоявам един ден да обядваме само с теб на място, където по цял ден сервират шампанско...

Даяна сви рамене в знак на съгласие и двете дами, хванати за ръце, си тръгнаха. Все пак, можеше да се порадва на цял един следобед с леля си? Следващият вторник заминаваше, а седмицата нямаше достатъчно часове и надежди, защото те отлитаха прекалено бързо и никога не знаеш как ще си прекараш времето.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

„Поздравления за господин Лиланд Бушар и госпожица Каролина Брод, чийто годеж беше оповестен тази сутрин. Говори се, че поканите ще бъдат разпратени днес, а сватбата ще се състои в неделя, в църква «Грейс». Как само ни се иска да повярваме в любовта от пръв поглед, въпреки че скептиците се питат дали лудешкото препускане към олтара се дължи на страстта на почитателя на автомобили, господин Бушар, към високите скорости, или на огромната социална разлика с момичето, чиито социални връзки не са дори на една година, или пък на влиятелното семейство, което, ако размисли добре, може и да се разколебае относно този брак.“

От „Сите Чатър“,
сряда, 18 юли 1900 г.

— Просто не става — заяви Каролина, вгледана в отражението, което през последните няколко дни беше започнала да харесва много повече, отколкото си беше представяла, че е възможно. А и беше ли мислимо да стане по-висока само за няколко дни? Беше застанала върху малкия подиум на шивачката, пред тройно огледало, високо метър и осемдесет, в което стройната ѝ фигура се отразяваше три пъти. Очите ѝ поне бяха по-наситенозелени. Тъмната ѝ коса беше вдигната така, че мадам Бристед — шивачката, която ѝ беше изbral Лонгхорн по време на краткото им приятелство — да вижда по-добре дантелите и копченцата по дългия ѝ врат, които Каролина отлично знаеше, че ѝ отиват, макар да се отнасяше към тях с пълно презрение. С Лиланд се бяха разбрали, след бързия годеж, че няма да обръщат внимание на

хорските приказки, а и вече са изгубили твърде много време разделени. След по-малко от седмица щяха да са семейство.

— Правя всичко по силите си, госпожице Брод — отвърна мадам Бристед, свита до подгъва, обточен с перли.

Сложната рокля, специално за Каролина, не беше предвидена за сватбена, затова през последните двайсет и четири часа бе премахната черната поддържаща мрежа от пищната пола и заменена с „point de gaze“ в екрю. Две госпожици в ъгъла с уморени, но сръчни ръце, бързаха да подготвят воала, който щеше да бъде украсен с щраусови пера и зърнца опал. До тях беше седнала червенокоса прислужница, която Каролина настоя да вземе назаем от госпожа Кар за цялата седмица, и сега тя удивено наблюдаваше какво става и държеше дрехите на младата дама, сгънати в ската си. Откакто я видя в хотела, Каролина търсеше начин да задържи сестра си близо до себе си, а след предложението за брак, държеше Клер да присъства на сватбата. Ето как бе успяла.

— Имам по-малко от седмица, за да приключи и със съжаление трябва да ви кажа, че това е единственият вариант.

Шивачката погледна към Каролина и изглеждаше така, сякаш едва сега си е спомнила, че вече не разговаря с непозната щастливка, а с бъдещата госпожа Лиланд Бушар. Част от Каролина искаше да се разбунтува срещу огромното значение на роклята за сватбата и да се възмути от себе си, но пък бе така изпълнена с блаженство, благодарение на посоката, в която беше поел животът ѝ, че гневът трудно се задържаше. Споменът за предложението на Лиланд, направено пред толкова хора — както се случваше по няколко пъти на час — бе причината дробовете ѝ да копнеят за още въздух, а очите ѝ да се пълнят със сълзи, след което не намираше сили да създава трудности на мадам Бристед. Усмихна се. Мадам Бристед също се усмихна и отново се зае със задачата си. Не, щеше да запази въпросния импулс за цветарката и Айзак Филипс Бък, когото нае да се погрижи за всичко около набързо организираната сватба, който, в момента облегнал се стената, наблюдаваше какво става. Какъв късмет, че Пенелопи нямаше нужда от него тази седмица, отбеляза тя по-рано, на което той отговори с любезно мълчание, значението на което бъдещата булка така и не намери време да разгадае.

— Доставка за госпожица Брод — чу тя гласа на асистентката на шивачката и след секунда момичето надникна вътре. Каролина наистина беше получила всичко, за което можеше да мечтае, въпреки това подобни думи ѝ доставяха неимоверно удоволствие. — От господин Бушар. Продавачът от „Лорд енд Тейлър“ е дошъл да ви я донесе лично.

— Много сме заети — тросна се мадам Бристед, без да вдига поглед от работата си. — Кажи му да остави каквото носи.

— Каза, че било съобщение, което трябвало да предаде лично на госпожица Брод.

Шивачката вдигна към взискателната си клиентка очи — неспокойни, питащи.

— Няма да се забавя повече от минутка — реши Каролина. Беше щастлива, че ще получи нещо, макар името „Лорд енд Тейлър“ да не я зарадва особено.

Шивачката въздъхна тежко и даде знак на момичетата вътре. Клер ги последва, за съжаление на сестра ѝ — нали се правеха, че отношенията им не са нищо специално.

— Бъдете особено внимателна — нареди мадам Бристед и посочи натруфената пола, след което всички излязоха от стаята.

Бъдещата булка внимателно слезе от подиума и тръгна към износеното синьо кадифено канапе вътре.

— Скъпа госпожице Брод, очарователна сте.

Тя извърна глава през рамо към познатата фигура на Тристан, който наперено влезе в стаята. Щом го видя, настроението ѝ се развали.

— Господин Ригли, надявам се носите нещо хубаво, защото вече ви платих значителна сума с надеждата присъствието ви да ми бъде спестено.

— Така е, при това действахте много бързо. — Усмивката на Тристан не трепна и той не откъсваше очи от нея. — За съжаление, новината за пратката беше преувеличена.

— Тогава си вървете — отвърна студено тя.

— Само че имаме работа.

— Не мисля. *Имахме* работа, но вече я приключихме.

— Да, наистина приключихме онази работа. — Тристан пристъпи напред небрежно, както обикновено действаше с глупавите

жени в магазина. — Само че това беше преди да се сгодиш за Лиланд Бушар, което те прави поне двойно по-богата, да не говорим, че влизаш в едно от семействата, които все още държат на произход и никак няма да се зарадват, ако разберат каква булка си е изbral синът им.

Каролина прехапа устни и усети как я завладява ярост.

— Това е пладнешки обир — отвърна възмутена.

Тристан сви рамене.

— Наречи го както желаеш. Това обаче не означава, че не предпочиташ да си мълча и да не ти се мяркам.

Беше дошъл твърде близо до нея. Приведе се напред и приближи лице към нейното. Беше толкова близо, че щеше да усети слюнката му по лицето си, когато той заговореше.

— Отвращаваш ме — изсъска тя и се отдръпна.

— Защо ли ми е трудно да повярвам?

Тя посегна към чантичката, която беше оставила на канапето още с пристигането, и извади банкнота от двайсет долара, която пазеше за спешни случаи.

— Дръж — подаде я, без да среща очите му. — Нямам други пари. Напоследък всичко минава през банковата ми сметка, така че имаш късмет.

— Госпожице Брод, да не би да си въобразяваш...

— Бък! — изкрешя пронизително Каролина.

Тристан веднага се дръпна назад. Бък влятя през вратата като стрела, което бе учудващо за огромен мъж като него.

— Да, мадмоазел?

— Този мъж ме притеснява. Погрижете се никога повече да не се доближава до мен.

Тя гледаше настани, докато Бък изтласкваше Тристан от стаята. Чу влаченето на крака по пода, но той излезе, без да създава повече неприятности. Тя си пое дъх и изчака да забрави кънтенето на неприятните думи „ако разберат каква булка си е изbral синът им“.

Каролина си спомни как по времето, когато беше дете, точно преди да заспи, майка ѝ шепнеше, че ще оправи нещата, че ако баща ѝ беше жив, щеше да се погрижи животът им да бъде различен. Госпожа Брод беше красавица и Каролина се бе надявала някой ден да се възхищават на вида ѝ и на положението ѝ. Това вече не беше просто

фантазия. Вече бе част от рода Бушар и всички щяха да се прекланят пред нея. Поне щеше да бъде една от тях след няколко дни, помисли си, когато се изправи, изпъна гръб и се качи на малкия подиум пред тройното огледало, което разделяше образа й на три отделни булки. След това вече нямаше да има въпроси коя е и откъде е.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

„Днес, Уилям Сакхаус Скунмейкър, един от най-великите мъже на поколението, ще бъде положен в гробището на църква «Тринити» в Горен Манхатън. Той изглеждаше в разцвета на силите си, но според слуховете онова, което е възможно да му е казал неговият син, непосредствено преди фаталния край, го е шокирало.“

Из светските страници на „Ню Йорк Нюз ъв дъ Уърлд Газет“, сряда, 18 юли 1900 г.

— Тя какво търси тук?

Нямаше вятър, а небето над гробището на Сто петдесет и пета и Ривърсайд изглеждаше бездънно синьо. Едрите зелени листа на дърветата не потрепваха, също като надгробните камъни и плочи, подредени в редици по хълма от Бродуей чак до река Хъдсън, която се виждаше над черните шапки на изисканите дами около Даяна Холанд, която безмълвно наблюдаваше тъжното събитие. Беше твърде далече от свещеника и не чуваше думите му. Естествено, на погребението на човек като Уилям Скунмейкър щеше да е пълно с народ. Прашинки полен проблясваха във въздуха като златен прах. Бяха много показателни, помисли си Даяна и ако представеше погребението литературно, а не като за читателите на клюкарска рубрика, щеше да ги опише точно така.

— Разправят, че с Хенри Скунмейкър са били заедно в Индия и си била отрязала косата по време на индуистки ритуал...

Даяна рязко се обърна и срещна погледа на госпожа Олин Вриуолд. Говореше на Джени Ливингстън, старата мома, и макар

погледът, който Даяна им отправи, да ги накара да замълчат, двете дами продължиха да я наблюдават с кисели изражения, скрити под перифериите на шапките. Новината за онова, което Хенри беше казал на баща си, се разнесе, макар вестниците да не посмяха да го отпечатат през седмицата, в която беше погребението на стария. Даяна не беше сигурна дали ще спазят същото приличие и през следващата седмица, но тогава с Хенри щяха да са заминали. Междувременно искаше да изкара възможно повече пари. Старият ѝ приятел Дейвис Барнард, който списваше колонката „Игривият галант“, ѝ беше казал много отдавна, че смъртта притежава способността или да извади на открito скандалите, или да ги погребе завинаги.

— *Може той да е искал тя да дойде* — прошепна Джени, когато Даяна отново се обърна.

Преди да прецени как да отговори, бе подета жална мелодия, изпълнявана на гайда, и тълпата започна да се разотива. Докато елегантните опечалени, облечени в черно, си тръгваха от пресния гроб, тя забеляза и други, като госпожа Вриулд и Джени Ливингстън, които я заглеждаха с неприкрито презрение. Даяна усети как се изчервява и бузите ѝ пламват, затова вирна предизвикателно брадичка. Открай време беше различна, по свой начин, но никога досега не ѝ бяха отправяни подобни погледи.

След това се приближи Хенри, облечен в дебело черно сако, с което сигурно му беше непоносимо горещо в жегата, и черна жалейна лента на лявата ръка. По красивото му лице се беше изписала умора и той задържа погледа на Даяна по-дълго, отколкото бе редно при тези обстоятелства. Трябаше му само момент, за да ѝ разкрие, че е готов да опразни всичко наоколо, единствено за да е с нея в този момент, и тя отвърна с лека, прикрита усмивка. Пенелопи бе застанала до него като любяща съпруга, не се отдели цял следобед, но лицето ѝ беше скрито под черен воал и бе невъзможно да се разбере дали скърби, или просто пази мястото си на госпожа Хенри Скунмейкър. От другата му страна беше мащехата му, Изабел, която — виждаше се дори зад воала — приличаше на поразена от гръм. Хенри потегли нагоре по хълма, където чакаше семейната карета.

За момент Даяна остана, загледана след тях, като пълна глупачка, но после си напомни, че не бива да позволява хората да разберат какво преживява, освен това също беше изгубила баща си и трябаше да

прояви търпение към Хенри. Той правеше всичко по силите си и вероятно чувствата му бяха напълно объркани. А и много скоро тя щеше да го има единствено за себе си.

— Госпожице Холанд?

Даяна се завъртя. Не бе и усетила колко самотна и уязвима се беше чувствала сред тълпата, докато не видя протегнатата ръка на Теди Кътинг, малко по-надолу на хълма. Беше в офицерската си униформа, а аристократичното му чело под русата, зализана назад коса, беше набраздено с нови бръчки. Стори й се, че сивите му очи са по-открити от последния път, когато се видяха, в „Ройъл Поенсиана“, в Палм Бийч, Флорида. Беше чула, че е в армията, но нали и тя беше в чужбина и й се стори напълно уместно да се видят тук.

— Господи Кътинг, колко се радвам да ви видя — рече тя и пое ръката му.

— И аз вас, госпожице Холанд — заговориха, докато се изкачваха по хълма заедно с останалите. — Нямаше ме едва пет месеца, но имам чувството, че целият свят, по-точно Ню Йорк, е нагоре с краката. Не мога да повярвам, че господин Скуунмейкър почина толкова рано. Ами сестра ви... тя скоро ще стане майка.

Даяна жално погледна Теди — винаги се държеше сантиментално, когато ставаше въпрос за Лиз — и се опита да смени темата.

— Да, сигурно ви се струва много ограничено, след като бяхте на Филипините, видяхте света и преживяхте приключения.

— Приключения... — Теди се изсмя глухо. Очите му се плъзнаха над зелените дървета, извърнатите лица, склона, който се спускаше към водата, сякаш се чувстваше виновен, задето стоеше тук, невредим, сред околната тишина. Продължи замислено с много сериозен тон: — Няма такова нещо като хубава малка война. В Тихия океан видях... — Замълча и се опита да пропъди спомена. — Но вие сте дама и не бива да мислите за подобни неща. Достатъчно е да призная, че няма да се връщам там. Разкажете ми за вас, за вашето семейство. Всички ли са добре?

— Мама е каквато си беше преди, пие чай единствено с най-важните хора и създава тайни съюзи — започна Даяна в опит да омаловажи нещата. — Вчера сутринта видях Елизабет — дотогава изглеждаше съвсем добре, но лекарят казал, че трябало да остане на

легло, докато... докато се роди бебето... и тя беше толкова изтощена, че едва говореше.

Теди изглежда се натъжи.

— Как само ми се иска да я видя.

— Трябва да отидете. — Отдалечаваха се от гроба, под краката им хрущеше чакъл и Даяна започваше да връща веселото си настроение, въпреки че денят беше напоен с тъга. — Много интересно, докато бях при нея, не каза нито дума, но когато се канех да си тръгна, изрече вашето име. Стори ми се, че не съм чула добре, но след това ме помоли, каза го съвсем ясно, да повикам Теди Кътинг.

— Не мога, няма да е редно да я посетя, докато е в това състояние, а и...

— Теди — прекъсна го тя. Двамата се качваха по неравни каменни стъпала и Теди ѝ подаде ръка, за да я придържа. Жените около тях не спираха да клюкарстват за нея, твърдяха, че щяла да бъде опозорена заради онова, което е сторила, надяваха се да се случи, за да имат нещо забавно, за което да шушукат в покоите си в крещящи цветове, пълни с едни и същи ненужни боклуци, двойно по-ненужни, тъй като бяха позлатени. — Стига глупости. Ти си неин приятел и ако си ѝ добър приятел, ще я посетиш, когато е болна, без значение какво мислят околните.

Двамата бяха стигнали до улицата, където чакаха каретите, и той задържа за момент тъжните си сиви очи на Даяна и се замисли над думите ѝ.

— Благодаря ти — отвърна ѝ след малко. Сега вече лицето му беше по-ведро. — Права си, разбира се. Да те закарам ли до вас?

Семейство Скуунмейкър вече бяха потеглили. Гайдарите продължаваха да свирят край новопоставения надгробен камък, а лодките по Хъдсън плаваха към целта си. Никой друг нямаше да ѝ предложи да я закара, а и тя щеше да намери известна утеха в компанията на най-добрания приятел на Хенри, който беше свидетел на любовта им. Той я поведе към каретата, последван от неодобрителните погледи на злобните кокошки, които се правеха на възмутени, макар да бяха очаровани от отношенията на Даяна Холанд и Хенри Скуунмейкър.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

*„Живите са изтъкани от недостатъци.
Мъртвите, с всеки изминал ден в отвъдното, се
струват по-безупречни от онези, които са
оставили на земята.“*

Мейв де Джонг,
„Любовта и други лудории
на известните фамилии от
стария Ню Йорк“

Свещеникът приключи и гайдарите подеха мелодия. Хенри вдигна очи към небето. Въздухът беше пълен с живот, но той се чувстваше сломен и не беше сигурен какви чувства го измъчват. Кристалносиньото небе и нежната зеленина на листата му се струваха не на място, както и тежката пръст, с която помогна да засипят тялото на баща му. Старият открай време се струваше страховит и внушителен на Хенри — още от времето, когато беше момче без майка и се криеше зад полите на гувернантките, чак до деня, в който Уилям настоя синът му да се омъжи за Елизабет Холанд и заплаши да го обезнаследи, ако откаже. Двамата не бяха близки и Хенри знаеше, че би трябвало да се чувства така, сякаш някой бе свалил тежка зимна дреха от плещите му. Докато стоеше там и поглеждаше към изпълнените със съчувствие лица, му се стори, че лятната светлина излъчва студ.

Допреди няколко дни копнееше за Париж. Днес бе готов на всичко, за да е вече там, да спи в прегръдките на Даяна в някоя мансарда, където никой нямаше да го потърси.

Видя я на погребението и впрегна цялата си воля, за да не спре останалите от семейство Скуунмейкър и да зарови лице на гърдите ѝ. Тя бе застанала наблизо, дребничка, красива, по-румена и великолепна от обикновено, в черна памучна рокля. Черната панделка, която

държеше шапката ѝ на място, подчертаваше малката ѝ остра брадичка. Нежните кафяви очи, защитени от гъстите клепки, не се откъсваха от него и той едва се овладя.

— Време е да вървим — подкани го Пенелопи.

Беше с вталена черна рокля и шапка с лъскави пера, въпреки това през целия ден беше тиха и услужлива. Хенри погледна към най-добрия си приятел, Теди Кътинг, застанал до останалите, които одеве носеха ковчега. Хенри бе изпълнен с благодарност, че добрият му приятел се е върнал в Ню Йорк тъкмо в този момент. По-късно двамата щяха да пийнат и да оправят нещата. Сега му кимна, за да покаже на приятеля си, че любовницата му има нужда от придружител. После стисна ръката на мащехата си и тръгна заедно с останалите нагоре по хълма. След малко прие съболезнованията, поднесени от бизнес партньори на баща му, които се бяха спрели до каретата, и му беше трудно да ги различава един от друг.

— Хенри — изплака Изабел, когато седнаха в каретата. Издуха си шумно носа в черна кърпичка. — Какво ще правим сега?

Конете потеглиха напред; предстоеше им дълъг път към центъра по Бродуей. Обърна се през рамо, за да погледне през малкото прозорче отзад, към тълпите, които поднасяха последна почит, и реката, която блестеше на следобедното слънце. Нямаше представа какво ще прави тя сега, въпреки това един непознат глас — съвсем нов, който обаче излезе от собственото му гърло, заяви:

— Ние сме от семейство Скуунмейкър. Ще се справим.

От лявата му страна, където се намираше Пенелопи, се чу шумно сумтене. Сестра му, Прудънс, седнала срещу него, го погледна тъжно и скептично.

— Той беше велик човек — продължи Изабел с разтреперан глас, изпълнен със страхопочитание. — Велик. Беше прекалено добър.

Хенри обърна черните си очи надясно, където мащехата му седеше обгърната от черна коприна, бледа, както никога досега, с момичешки руси къдици, скрити под шапката и воала. Никой не бе наричал баща му добър, дори по времето, когато Хенри беше дете. Учуди се, когато му хрумна, че може би Изабел, която му беше втора съпруга от няколко години и не му беше родила деца, се страхуваше, че мястото ѝ в семейството е несигурно. Тя очевидно беше потресена и

той реши, след кратък размисъл, че вдовицата положително се чувства виновна заради романтичните си забежки в месеците преди да овдовее.

Тя свали шапката си и той за пръв път осъзна, че сърцето е нещо странно. По зачервените ѝ очи и бледо лице разбра, че каквото и други чувства да беше изпитвала, го беше обичала, а споменът за неизживяната обич щеше да я преследва завинаги.

— О, Хенри, ти трябва да се справиш. Той хранеше такива надежди за теб. Все повтаряше, че неговият Хенри бил възпитаник на „Харвард“, щял да поеме семейния бизнес, а пък и бил истински чаровник. — Пенелопи чу това и изсумтя отново, сякаш повъзрастната госпожа Скунмейкър нямаше право. — Казваше, че от теб щяло да стане чудесен представител на семейството, след като надраснеш дивата си жилка.

Каретата мина през неравност на пътя и четиридесет подскочиха. Изабел се лашила напред, после се облегнала на Хенри и той се стресна, все едно на каретата ѝ бяха поникнали крила и беше се издигната над земята. Не помнеше баща му някога да е одобрявал разгулния му живот, не помнеше стариият да му беше казал и една добра или окуражителна дума. Машехата му отпусна глава на гърдите му.

— Ще видиш — продължи тя и сълзите ѝ попиваха в ризата му.
— Той беше строг с теб, за да станеш и ты велик като него и с времето ще разбереш, че винаги беше прав.

Хенри я прегърна през потръпващите рамена и се опита да се изправи, да изпъне гръб, за да има по-внушителен вид, като че ли се стараеше да се превърна в сина, който баща му бе искал.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

„Истина е, че син на видна личност от Манхатън, който се записа в армията пред погледите на всички, изобщо не е стъпвал на Филипините, както се твърдеше. Ако наистина е така, какво тогава е правил и дали съпругата му не се пита що за мъж има до себе си?“

От „Сите Чатър“,
сряда, 18 юли 1900 г.

Пътуването до дома на семейство Скунмейкър на Пето й се стори безкрайно и никой не продума, освен Изабел, чито приказки почти не се разбираха, защото не спираше да хлипа. Подобно поведение беше сладникаво — тъжно и прекалено показно, поне според снаха й, и изцяло се дължеше на факта, че младата вдовица беше прекарала следобеда, преди съпругът ѝ да се спомине, в открит флирт с разгонения художник Лиспенард Брадли. Тя обаче нямаше за какво да се притеснява, защото мъртвите съпрузи нямаше как да поискат развод. Хенри обаче можеше и Пенелопи го знаеше, още повече че неодобрението на баща му вече не го спираше да предприеме подобна скандална стъпка. Уилям Сакхаус щеше да сложи Хенри на мястото му, но сега, след като синът бе господарят, можеше да прави каквото пожелае. И без това вече беше решил да напусне съпругата си, както бе съобщил на всеослушание преди старият да ритне камбаната, клюка, която вече се беше разнесла. Ако Пенелопи бе имала представа, че свекър ѝ е в толкова лошо здраве, нямаше да остане така дълго в коридора, притисната любовно до принца на Бавария. Нямаше обаче как да го промени и днес се опита да се държи като добра съпруга. Ролята не ѝ беше по вкуса. Дори по времето, когато беше влюбена в Хенри, мисълта да се грижи костюмите му да са изгладени и прислужниците да му носят прясно кафе, някой да

следи кореспонденцията му, я отегчаваше. Сега ѝ се струваше малко обидно, чувствуващо се като робиня, като момиче втора ръка, нещо, което не можеше да понесе. Но какво щеше да стане с нея, ако се лишише от титлата госпожа Хенри Скунмейкър, при това, преди да е минала и година от сватбата, а и нямаше деца, които да затвърдят положението ѝ. Положението, което си беше извоювала с много труд, имаше опасност да се изпари с последния дъх на Уилям Скунмейкър.

Всички видни личности на Ню Йорк се бяха събрали днес следобед, затова тя търпеливо и скромно остана до съпруга си. Беше сигурна, че по-късно ще си спомнят, че Хенри е бил този, който бе разгласил връзката си с госпожица Холанд. Ако обаче Пенелопи успееше да създаде у тях благоприятно впечатление, щеше да се наложи да поддържа този образ и в бъдеще. Дори не се бе замислила колко ще ѝ е трудно да го постигне, докато не чу някой да я вика, когато слизаше от каретата.

— Да — обърна се тя.

Денят превалаляше и в сумрака ѝ беше трудно да различи кой я е заговорил.

— Насам, госпожо Скунмейкър.

Едва сега позна гласа и в следващия миг видя принц Фредерик, седнал в модерен файтон с вдигнат гюрук. Нямаше кочияш, стискаше юздите в едрите си ръце, облечени в ръкавици, сякаш впрягът всеки момент се канеше да поеме напред. Тя се озърна с надеждата никой да не е забелязал посетителя. Хенри вече бе напред, на стълбите на огромния семеен дом, а мащехата му се беше облегнала на него.

Тя сведе очи и пристъпи.

— Не трябващо да идвате днес — рече младата дама и се ококори, макар да бе свела скромно глава, а сините ѝ очи заблестяха драматично.

— Не трябващо... — той ѝ се усмихна по типичния си сладострастен начин — но не се въздържах. Както и да е, сега ти си госпожа Скунмейкър и ми се струва, че имаш нужда от напитка.

— Наистина имам — отвърна и му показва какво усилие ѝ струваше да не му се усмихне в отговор. — Много предвидливо.

— Какво ще кажеш да те заведа на вечеря? От мен да знаеш, съпругът ти ще има предостатъчно работа с разни книжа и ще остане доволен, че съм се появил навреме.

Пенелопи изви едната си вежда и се престори, че размишлява. Мандариненооранжевата светлина на залязващия ден придаваше неповторимо очарование на лицето и челюстта на приятеля й от кралско потекло. Той се обърна към дома на семейство Скунмейкър със затулени в черно прозорци и я погледна отново. Тя много добре знаеше, че трябва да остане вкъщи, за да се занимае със съболезнователните писма, но пък Хенри не ѝ беше казал и дума през целия ден и се чувстваше гневна, защото просто бе отритнато момиче на осемнайсет, което искаше всичко.

— Добре, след като настоявате. Но да знаете, че не е редно и го правя единствено защото сте в страната ни за възмутително кратко време. Бихте ли ме изчакали малко? Ненавиждам черните дрехи.

Принцът подпра лакти на лакираната страна на файтона и заговори сериозно, с глас, какъвто тя не беше чувала досега.

— Ще те чакам цял живот.

Тя му намигна и се обърна, за да последва съпруга си. Беше вече вътре, когато осъзна, че последните му думи бяха приповдигнали настроението ѝ.

* * *

В късния следобед Пенелопи се надяваше Хенри да не забележи, че се е измъкнала от къщата, облечена в богато набрана рокля от яркочервен муселин с диадема, обсипана с перли. По-късно, докато се носеше по дансинга в „Шери“, това вече не я интересуваше, защото кавалерът ѝ беше изтъкнал многократно, че единствено кръгъл глупак би пренебрегнал такава прелестна жена, а тя си каза, че не би имала нищо против, ако Хенри бе тук да види, поне да мерне, възхитения поглед на Фредерик, който пълзеше по голите й рамене и финото, стройно тяло.

Истината бе, че всички я зяпаха, и когато принцът отпусна ръка на талията ѝ, тя долови шепота в заведението и се наслади на усещането, че всички отново я обсъждат. Фредерик беше в черен фрак, с пригладена назад коса — приличаше на Хенри, както и на всеки изискан джентълмен от висшата класа, само че притежаваше много повече качества от съпруга ѝ и я наблюдаваше с жадни очи. Наясно бе,

че двамата са изключително красива двойка. Много преди да започне играта си, за да се вмъкне в една от най-старите и богати фамилии в Ню Йорк, госпожицата беше създавала многобройни поводи за клюки, за да си достави удоволствие. Беше наистина възхитително да се носи по дансинга с такъв прекрасен господин. Музиката спря и тя забеляза, че дори разведената Луси Кар не скри отвращението си.

— Много съм лоша — рече Пенелопи предизвикателно, докато той я водеше към масата им, където поне осем ястия бяха поднесени на младата госпожа Скунмейкър, от които тя вкусваше съвсем по малко.

— Надявам се сънародниците ти да не те съдят прекалено строго.

Принцът изтегли стола ѝ и я изчака да седне, преди да се настани на своето място. Извади бутилката шампанско от сребърния охладител, поставен в средата на масата, и доля. Сините му очи се пълзнаха из ресторанта, пълен с кръгли маси и бухнали поли под тях, към веселите богаташи, облени от златистата светлина на полилея. Принц Фредерик беше доволен.

— Разбира се, че ще го направят.

Пенелопи нагласи белите ръкавици почти до лактите и опря брадичка на свития си юмрук. Беше изпила повече шампанско от обикновено и се усещаше нестабилна, тенът ѝ със сигурност не беше добър и не ѝ се искаше околните да забележат. Въпреки това завъртя чашата в ръка, преди да отпие.

— Горката ми госпожа Скунмейкър — подхвърли жално принцът. — Непростимо тъжна е.

— Изобщо не съм тъжна — отвърна тя. — Просто съм малко уморена. Денят ми се стори безкраен.

Истина беше. Цял ден ѝ беше тъжно, чувствала се беше самотна и се наложи да се преструва. Освен това стоя права прекалено дълго, беше обула новите си черни обувки, кожени, с широка подметка, които притискаха палците ѝ. Умората не я притесняваше толкова, колкото мисълта, че принцът може да я съжали, а тя не беше от момичетата, които понасяха някой да ги съжалява.

В следващия момент обаче грижите ѝ отлетяха, защото той отпусна пръсти на рамото ѝ, спусна ги по ръката ѝ, ноктите му докосваха леко кожата, стигнаха до копринената ръкавица и тя усети

как цялата потръпва. Отдавна не беше докосвана по този начин. Затвори очи, почти без да мисли, и откри, че изпитва непреодолимо желание той да я целуне отново. Това желание не бе продиктувано от намерението ѝ да накара съпруга си да ревнува или да предизвика малък скандал. После усети пръстите му под тъмните кичури над ухото.

— Нямаше да изглеждаш толкова тъжна, ако беше принцеса — подхвърли той.

Едва ли други думи щяха да я накарат да изпита по-голяма сладост. Бяха изречени нарочно и оставиха у нея чувство на безпомощна отмала. Пенелопи отново се превърна във весело, безгрижно момиченце. Беше прекрасно, затова остана още няколко секунди със затворени очи и ресторантът се завъртя около нея, завихрен от чувство, което много наподобяваше любов. За пръв път от години реши, че има и по-желани титли от госпожа Хенри Скунмейкър.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

„Сержант Теди Кътинг се върна от Тихия океан, поради което Джема Нюболд, за която се говори, че била първият избор за съпруга на единствения син на госпожа Кътинг, вчера се усмихваше и си беше сложила изключително модерно боне, макар поводът да не беше подходящ — погребението на господин Уилям Скунмейкър...“

Из колонката
„Игривият галант“, в. „Ню
Йорк Импариъл“,
четвъртък, 19 юли 1900 г.

— Читателите обичат подобни неща — заяви застаналият край бюфета Дейбис Барнард, докато наливаше уиски в чашите с кафе. Вестникарят говореше за подробностите около погребението, които Даяна му беше съобщила вчера. Той имаше драматично смръщено чело, тесен нос и беше изпънал жилетката като човек, който се радва на хубав живот. — Според мен обаче, те ще проявят много повече интерес към личния живот на Даяна Холанд avec^[1] илюстрации. Историите за теб, мила моя, спокойно могат да продават тиражи.

Даяна се усмихна разсяно от канапето край прозореца, където се беше разположила в дълга тъмносиня пола и бледорозова блуза, която трептеше по финото й стройно тяло. Вече добре познаваше тесния апартамент на господин Барнард, разположен на третия етаж в блок на Източна шестнайсета улица — и пукнатините по небесносинята боя, и редиците литографии, скрили дупките, където е възможно, огромната купа от рязано стъкло на бюфета, боксьорските ръкавици, закачени над камината, която през лятото се използваше

като склад за книги. В купчината имаше няколко, които тя възнамеряваше да спаси, преди да замине във вторник.

— Това са просто клюки — отвърна тя и се обърна към прозореца и белите облаци по бездънното синьо небе.

Дейвис я погледна, после подаде и на нея, и на приятеля си — Джордж Грас, писателят, седнал на ракитов стол от другата страна на прозореца — чашите с кафе.

— Не вярвам на нито една дума, нали така, Грас?

Грас сведе дългото си конско лице към чашата и отпи. Той целият приличаше на кон и дългите му крака бяха кръстосани като на непукист и нехранимайко. Пристигна преди половин час, а Даяна реши, че е грозен, но интересен тип.

— Вие двамата за какво говорите? — Той протегна порцелановата чаша, за да чукне чашата на Даяна. — Клюките са просто средство, за да се разсят хората, които завиждат на малцината като нас, успели да опазят благородството в сърцата си.

Даяна отметна назад глава, разсмя се, а късите ѝ къдици плиснаха около лицето.

— Същото това средство е купило уискито, което сърбаш — отвърна домакинът, но Даяна забеляза, че той няма нищо против добродушното заяждане. Дейвис обичаше да се шегува, че бил драскач.

— Не мисли, че не съм благодарен — усмихна се Грас и показва покофенелите си зъби. — Изкуството не носи никакви пари.

— И още нещо, госпожице Холанд — продължи Дейвис, без да обръща внимание на посоката, в която приятелят му се опитваше да поведе разговора. — Следващия път, когато решиш да бягаш на другия край на света, не ми го съобщавай с телеграма, в която молиш за пари и настояваш да пусна във вестника официалното ти алиби.

След няколко дни тя пак заминаваше. Нямаше търпение. Имаше чувството, че са изминали години, откакто бе оставала насаме с Хенри, и бе истинско мъчение, че тайното им общество, съставено от двама, в момента е разделено. Вечер заспиваше, докато си представяше как ще се целунат, за да скрепят съюза си отново. А и напоследък, където и да отидеше, я следваха неодобрителни погледи и жълчни подмятания, а майка ѝ обикаляше къщата побесняла, в очакване историята да бъде

официално публикувана и семейството им да бъде опозорено веднъж завинаги. Никак не ѝ се оставаше в тази потискаща атмосфера.

— Виждам, госпожице Холанд, че се усмихвате. — Острият поглед на Грас не се отделяше от нея. Даяна се опита да си придае непроницаемо изражение, но блъсъкът в очите я издаваше. — Замисляте нещо.

— Не се сърдете, господин Барнард. — Тя се обърна към стария си приятел, застанал зад ракитовия стол. Прехапа плътната си долна устна при мисълта за онова, което възнамеряваше да признае. — Наистина съм намислила план за бягство.

— Къде заминаваш? — попита тъжно Дейвис.

Отдавна подозираше, че обичта му не се дължи единствено на способността ѝ да събира клюки за привилегированите в обществото, затова се стараеше да не подклажда интереса му.

— В Париж. Този път наистина.

— Сама ли?

Тя се изчерви.

— Не ѝ задавай подобни въпроси — намеси се Грас. — Много скоро ще разберем — добави философски той.

— Ще продължиш ли да ми изпращаш телеграми, когато ядеш охлюви и научиш някоя тайна, свързана с романтичния живот на виконтеса еди-коя си?

— Няма, разбира се — гласът на Грас прозвуча развълнувано, когато се замисли над възможността. — Ще бъде заета да пише романи. Щом се махне от тази потискащо пуританска страна, умът ѝ ще бъде свободен и ще може да прелее наблюденията си в герои с богата душевност и засукани сюжети.

— Но какво ще яде, скъпи ми Грас? — Барнард се облегна на стената и скептично скръсти ръце на гърдите.

— Франзели и червено вино, чисто изкуство и мръсен въздух. Погледни я, изтъкана е от розови листенца. Светът ще се погрижи добре за нея. Ако ли не, сърцата ни ще бъдат трогнати от подобна великолепна трагедия. — Той оставил чашата и се наведе към младата дама. Даяна усети дъх на развален зъб. Изненада се от настойчивостта, с която той заговори, макар да знаеше, че би трябвало да се чувства поласкана, а пък животът наистина беше прекрасен. — Мила моя, взела си чудесно решение. Тук щеше да се превърнеш в красива

съпруга, която хората щяха да забравят след време. Там обаче ще можеш да разкриеш истинското си аз. От мен да знаеш, нито един американец не може да види какво представлява в действителност или да разбере страната си, докато е тук, сред бруталния хаос и трескавата търговия. Тук всичко е заличено. Сама ще го разбереш, когато заминеш. Франция е коренно различна — всеки уличен камък е изиграл роля в историята. Очите ти ще бъдат широко отворени.

Той замълча, но устата му остана отворена за няколко секунди, а очите му блестяха напрегнато. Тя се постара да покаже, че оценява страстно изречените му думи. Искаше ѝ се Хенри да е тук, да чуе тези думи за бъдещия им дом, да се развълнува, че ще види калдъръмените улици, ще опита франзелите и ще пие червено вино. После се замисли дали Хенри е много нещастен, дали Пенелопи наистина се държи безобразно и колко пъти на ден си представя Даяна съблечена.

— За широко отворените очи — обяви тя и вдигна чашата кафе.
Всички отпиха.

— За широко отворените очи — повториха едновременно Грас и Барнارد.

— Трябва обаче да ме уверите, господин Барнارد, че ще ви липсвам, в противен случай ще плача всяка вечер, докато прекосявам Атлантика и ще се съмнявам в избора, който съм направила — продължи шеговито тя.

— А, госпожице Дай, ще ни липсвате на всички толкова много, че думите са безсилни да опишат чувствата ни.

Барнارد и Грас заговориха по други въпроси, а тя си представи малко прозорче над криволичеща тясна уличка, което отваряше всяка сутрин, когато тялото ѝ, също както тялото на отпуснатия до нея Хенри, беше все още топло след сън.

[1] Avec (фр.) — с, със. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

„Когато една дама очаква раждането на първата си ражба, не бива да дава поводи името ѝ да се споменава във вестниците и не се появява в обществото. През последните години някои жени приемат гости, макар да им личи, че са бременни, но аз лично не гледам с добро око на подобни прояви.“

Госпожа Л. А. М.
Брекинридж, „Законите в
изтънчените кръгове“

Стените бяха в наситеночервено, а табанът беше скрит от бял покров. Виждаше се огледало с рамка и декоративна панделка, лъскавият скрин. Тя протегна ръце. Коремът ѝ все още беше подут под халата, с който беше облечена. Беше лято. Усещаше се жегата. Челото ѝ беше потно, капчици пот се бяха събрали и над горната ѝ устна. Елизабет отвори уста и се опита да издаде някакъв звук с пресъхналото си гърло. Чувстваше се изтощена; не беше ставала дни наред. След това си спомни всичко.

В кошмар, който бе сънуvalа, Сноудън се възползваше от семейството ѝ. Крадеше пари от джобовете им и отвличаше детето ѝ в нощта. После дойде на себе си и го видя, но той никога не бе изглеждал толкова алчен и зъл. Скромните му черти внушаваха спокойствие, той напояваше кърпичка с прозрачна течност и я поставяше върху устата и носа ѝ и след няколко секунди всичко потъваше в мрак. Понякога я оставяше в съзнание за кратко, колкото да даде възможност на госпожа Шмит да я изкъпе и нахрани. След това тя заспиваше отново и се пренасяше на място, където Уил се спускаше от небето, силен, както винаги, сега вече с крила, поемаше я на ръце и я отнасяше да види баща си, седнал на облак, докато ги наблюдаваше,

пушеше лула и рецитираше дълги стихотворения. Понякога Теди поемаше ролята на Уил, сивите угрижени очи сменяха светлосините, но и той я поемаше на ръце със същата ангелска нежност, вдигаше я от леглото и я отнасяше далече.

Може би тъкмо затова не се изненада, когато чу познатия глас в коридора да настоява да я види.

— Но, господин Кътинг, както казах, не е редно един джентълмен да посещава жена в нейното състояние, особено когато не се чувства достатъчно добре, за да приема гости. Ако Елизабет беше будна, сигурно щеше да остане потресена от мисълта да ви приеме в спалнята си...

— Господин Кеърнс, разбирам притесненията ви и ми повярвайте, че нямам никакво намерение да обиждам вас или съпругата ви. Само че Елизабет е една от най-старите ми приятелки, познаваме се още от деца, а съм в града съвсем за кратко. Известно ми е колко е добродетелна, но също така знам, че за мен ще направи изключение. А и след като съпругът ѝ ще бъде при нас, дори госпожа Хамилтън Брийдфелт не би възразила.

Очите на Елизабет бяха ококорени. Дишаше плитко и бързо. Зачака, вслушваше се да чуе още. Не чу нищо и се опита да изпиши, но гласовите й струни не се подчиниха. В този момент вратата се отвори и в измамно слънчевата стая влезе Сноудън, последван от Теди. Той бе най-хубавото, което можеше да й се случи. Погледна слабото, но изразително лице, типично за представител на висшата класа, тъжните сиви очи, зализаната с помада руса коса, но подстригана по-късо, отколкото преди, меките бузи, наскоро обръснати. Той чакаше търпеливо и любезно и тя забеляза — макар да беше в другия край на стаята, за да запази приличие — че е потресен от факта да я завари на легло или може би от мисълта, че е омъжена за друг. Прииска ѝ се да заплаче, че го вижда с подобно изражение — макар да знаеше, че трябва да го помоли за помощ — и усети как гърлото ѝ се свива.

— Здравей, Лизи — започна тихо той.

Беше облечен в униформа и изглеждаше толкова силен и хубав, толкова способен, че тялото ѝ се отпусна. Беше дошъл за нея. Беше влязъл. Той щеше да разбере, че е в затруднение, щеше да я спаси.

Елизабет раздвижи устни, но така и не успя да продума. „Помощ“, опитваше се да изрече, но не издаде и звук, а Теди беше

застанал толкова далече. Най-сетне успя да изграчи тихо, но звукът прозвучва като на непознат език.

— Виждате ли? — обади се Сноудън. Беше забелязал, че тя се мъчи и бързо пристъпи към нея, така че Теди да не може да я вижда и тя да вижда него. — Наистина не е добре и почти не може да говори. Както сам казахте, познавате я много добре и сте свидетел колко е отпаднала. Моля ви. Страхувам се, че ще й докарате шок.

След това се наведе над нея и се престори, че приближава лице към устата ѝ, сякаш слушаше, но всъщност ѝ запуши устата. Елизабет бе обзета от паника, тъй като усети, че Сноудън се опитва да я накара да мълчи, докато Теди излезе. Сърцето ѝ започна да бълска неудържимо. Успя да изрече нещо като „помощ“, но думите бяха заглушени от длантата на Сноудън, притисната удебеления ѝ език.

— Да — отвърна Теди. В гласа му прозвучва учудване, сякаш не можеше да повярва, че пред него е момичето, на което неведнъж беше предлагал брак. — Наистина съм нетактичен. Извинете ме. Сам ще изляза.

— Не — опита се да изкрещи Елизабет, но съпругът ѝ попречи.

Стъпките на Теди се отдалечаваха. Тя примигна и Сноудън я погледна вбесен, но търпелив. Изчака още малко, преди да ѝ даде възможност да си поеме въздух през носа. Чу как Теди слиза по стълбите. Сноудън вдигна ръка от устата ѝ и тя понечи да извика. Само че съпругът ѝ се оказа бърз и другата му ръка беше готова с пропитата с прозрачната течност кърпа.

Споменът за Теди, застанал на вратата като неин спасител, бе все още жив. Всъщност, той вече беше до вратата, а нейните очи се затваряха и всичко наоколо потъна в мрак и топлина.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

„Със смъртта на Уилям С. Скунмейкър градът изгуби един от най-ценните принцове в света на търговията. Едва навършил половин век, господин Скунмейкър правеше щедри подаръци на много нюйоркски институции и задължително присъстваше на социалната сцена. Говори се, че е оставил на втората си съпруга, с моминско име Изабел де форд, от която няма деца, и на дъщеря си Прудънс, по сто хиляди долара, което, макар да е чудесно наследство, си остава едно нищо в сравнение с останалата част от неговото състояние, което ще бъде наследено от сина му Хенри.“

От първа страница
на „Ню Йорк Таймс“,
петък, 20 юли 1900 г.

— Благодаря ви, господа.

Хенри беше застанал на прага на семейния дом, натъпкал ръце в черния си панталон, пребледнял след събитията от началото на седмицата. Баща му беше оставил много по-голяма собственост, с много повече отговорности, отколкото предполагаше, затова прекара дни наред в опити да разбере всичко. Струваше му се, че баща му притежаваше значителна част от всичко в града, може би дори в страната. Сега всичко беше негово, както и къщата с театралните стълби от варовик. Смрачаваше се и каретите на многобройните сътрудници на баща му чакаха край тротоара. Тези мъже бяха дошли да проверят какво ги очаква, как ще се отрази катастрофалното събитие на интересите им.

— Благодаря, господин Скунмейкър — казваше всеки от тях, докато се изреждаха един след друг.

Потупваха го съчувство по рамото, стискаха му ръката, докато излизаха, до един с черни шапки и сака, и се отправяха към каретите си, където ги чакаха кочиящите. Вече започваше да се ориентира коя физиономия на кое име отговаря.

— Успя да ги успокоиш — подхвърли Джеремая Лорънс, застанал до Хенри, след като другите се отдалечиха. Ръкавите на адвоката бяха навити до лактите, все едно белеше царевица.

— Мислят, че съм твърде млад — въздъхна Хенри.

Той също беше свалил сакото си и сега беше по черна жилетка върху риза в цвят слонова кост, с разкопчана яка. Вечерта беше задушна и той чуваше високото гукане на влюбен гълъб, наежил пера, докато пляска с крила някъде над тях.

— Да, истина е, че когато пристигнаха, те имаха за кутре. Според мен обаче ти ги изненада. Представи се като сериозен човек, който обръща внимание на подробностите около имота — останаха силно впечатлени.

— Изненадах ги, че съм тук — отвърна сухо Хенри.

Лорънс се разсмя и отпусна ръка върху рамото на Хенри.

— Те много добре знаеха, че не си длъжен да оставаш. Можеше да обърнеш гръб на досадната работа и пак щеше да си безобразно богат човек.

— Мина ми през ума — призна Хенри, — но все някога на всички ни се налага да пораснем, нали така?

— Точно така — сега бе ред на Лорънс да се намръщи. — Но не всички го правим.

За пръв път този ден по лицето на Хенри се разля усмивка.

— Баща ти беше убеден, че ще се справяш добре в бизнеса — продължи Лорънс и отново стана сериозен, докато преценяваше Хенри така, сякаш не беше на двайсет и една. — Мисля, че щеше да остане доволен от начина, по който се държиш.

Думите шокираха Хенри точно толкова, колкото и когато ги чу от мащехата си. Оттогава беше преповторил безброй пъти споровете с баща си, търсещ скрити издайнически знаци, струваше му се, че долавя добре прикритата му обич, въпреки това си оставаше учуден. Седмицата след смъртта на стария не беше най-подходящото време да

подлага под съмнение тайната му вяра или благородство и си каза, че може би по-възрастният Скуунмейкър основателно му е имал доверие.

— Значи не от недоглеждане съм получател на завещанието му? Все заплашваше да ме обезнаследи и мислех, че вече е направил нещо по въпроса.

— Баща ти не допускаше никакво недоглеждане. Никога — разсмя се Лорънс. — При теб ще бъде съвсем същото. Ще се погрижа за тази работа, въпреки че очаквам след време да започнеш да ме критикуваш за гафовете и грешките ми. Последните дни бяха дълги и тежки за теб. Вече се погрижихме за наследството на стария. Сега идва време да си починем и да си налеем по чаша.

Може би преживяното през тежката седмица се беше отразило по фините черти на Хенри, защото Лорънс бързо промени изражението си.

— Ти, млади човече, можеш да пийнеш с приятели или с госпожата...

Хенри се разсея, когато се сети за Даяна. Двамата тайно си бяха изпращали бележки, но така и не се бяха виждали от погребението на баща му. Той често си представяше лъскавите ѝ очи и хитра усмивка, въпреки това усещаше как го завладява желание да възвори ред в живота си. За негова изненада, дните на отговорности, отговорите, които му се налагаше да дава на хората, особено след като откри, че те се вслушват в думите му, се промениха много. Никак не му се искаше да влияе на това чувство, което бе съвсем ново за него, и в момента нямаше желание да се разсейва.

— И твоята компания не е лоша — отвърна след малко той. Двамата бавно вървяха по мраморния под към главния коридор, облян в златистата светлина на полилеите. Зад тях един от прислужниците заключи вратата. — Проблемът е, че не ми е до празнуване.

— Не, господине, не, разбира се. Прибирам си нещата от кабинета и продължаваме утре.

— Благодаря ти, Лорънс — наклони глава Хенри, стисна ръката на адвоката и я разтърси.

Възрастният господин си отиде и младият Скуунмейкър бавно пое по коридорите на къщата, качи се по стълбите, макар да нямаше представа какво да прави. Можеше да отиде където пожелае, но тези стени и този покрив бяха негови. Докато минаваше покрай големия

хол, където госпожа Уилям Скунмейкър приемаше гости в понеделниците, чу тихия плач на младата вдовица на баща си.

— Изабел... — повика я и пристъпи към канапето, където тя се беше свила, потънала в черния креп, заровила лице във възглавниците.

Коленичи до нея и отпусна ръка на рамото ѝ с мисълта, че не за пръв път тази седмица му се струва, че мащехата му се е смалила през изминалите дни.

— О, Хенри. — Видя само половината от лицето ѝ, защото беше покрила устата си с ръка, когато обрна уплашените си очи към него. Ръкавиците ѝ бяха потъмнели от сълзи, очите ѝ бяха подпухнали от тъга и самосъжаление. — Какво ще стане с мен?

Русата ѝ коса, която тя поддържаше грижливо накъдрена, беше прибрана под вдовишко боне. Когато я видя в траурни дрехи на мястото, където беше приемала гости, сред смях и веселие, разбра, че се чувства принизена, може би завинаги, усети страхът ѝ, да не би да изгуби положението си. Спомни си колко пъти беше предизвиквал баща си, как го беше дразnil, докато накрая не го завладя чувство за вина. Никога не бе поемал отговорност за богатството на семейство Скунмейкър, но за добро или зло сега щеше да се справи.

— Ужасен период — започна бавно той. Не го биваше да успокоява хората, но почувства, че трябва да каже нещо. — Ще видиш, че след време отново ще събираш гости в понеделник, ще се обличаш в красиви рокли, които няма да са черни. Ти си госпожа Уилям Скунмейкър и трябва да продължиш, също като мен.

Тя завъртя бързо очи. Подсмръкна, след това се опита да изсуши бузата с опакото на ръката си.

— Може ли да остана тук?

— Разбира се.

— Значи ще задържиш къщата?

— Струва ми се, че татко би искал да я запазя. — Тя кимна в знак на потвърждение. — А и аз го искам — добави тихо той.

Лицето ѝ се сгърчи, тя си свали ръкавиците, като изтегли всеки пръст малко грубо, и ги захвърли настрани. После притисна длан към бузата на Хенри.

— Той се оказа прав за теб, Хенри — рече тя и успя да си наложи да не заплаче отново. — Моля те, бъди така любезен и ми помогни да си легна.

Щом Хенри изпрати мащехата си до стаята ѝ и повика прислужницата да я преоблече, отиде в стаята, която му служете за кабинет, където държеше канцеларската си хартия с монограм. Намираше се непосредствено до стаята, в която навремето спеше, но тя сега беше на Пенелопи и както трябва да се предполага, беше в бяло и златно, сякаш Мария Антоанета я беше обзвеждала специално за децата си. Под вратата не се процеждаше светлина, както и през последните няколко дни. Слугите му казаха, предпазливо, че от вторник насам съпругата му се прибирала късно, спяла до обяд, обличала се и излизала отново. Придаваха си угрожен вид, но за Хенри това бе просто поредният знак, че животът му поема по съвършен, макар и невидим път. Запали лампата и потърси лист с монограм. След това набързо написа бележка: „Моя Даяна, кога можем да се срещнем?“. После отиде да потърси кой да ѝ я отнесе.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

„Семейството на Евърет Бушар има удоволствието да ви покани на сватбата на госпожица Каролина Брод и сина им, господин Лиланд Бушар, в църква «Грейс», на двайсет и втори юли 1900 година, точно в един часа.“

Камбаните възвестиха един, но всички видни, елегантно облечени, безобразно богати люде с великолепно украсени шапки, заети места в църквата „Грейс“, седяха тихо в очакване да станат свидетели на брака на момче от техните редици и новопоявилата се наследница. В малката стая отстрани на църквата, която Айзак Филипс Бък беше украсил като будоар на гостуваща принцеса с меки кресла и цветя навсякъде, цареше вълнение. Все едно физическото тяло на Каролина всеки момент щеше да се възвиси и да се понесе с вятъра. Това не беше трепет и страх от предстояния брак с Лиланд — за тази част нямаше търпение, още повече че през последните дни бяха разделени, за което настоя старомодното му семейство и което булката и младоженецът едва изтърпяха. Страхуваше се да не направи гаф в момента, когато ѝ предстоеше най-великата стъпка.

— Госпожице Брод, готова ли сте?

Над рамото ѝ, в огледалото със златна рамка — беше високо и толкова тежко, че се наложи трима мъже да го вдигнат и поставят на място — се беше изправил Бък. Очите ѝ, по-светлозелени от обикновено, се насочиха към него. Старинната дантела я обгръщаше чак до брадичката и китките. Колан от бял сатен, бродиран с перли, подчертаваше талията ѝ; надолу се стелеше набрана пола с дълъг воал, достоен за нечия коронация. Тъкмо заради воала и полата не беше сядала от няколко часа и сега усещаше как краката ѝ отмаляват. Тъмната ѝ коса беше разделена на път в средата, покриваща ушите и бе събрана в нисък кок. Бели цветя и мънички диаманти украсяваха диадемата, която държеше воала на главата ѝ.

— Младоженецът — продължи тихо той — ви очаква.

— Добре ли изглеждам?

Знаеше, че изглежда превъзходно. Струваше ѝ се, че през последните няколко дни всички остри ръбове във вида ѝ са били загладени така, че оригиналното и неповторимото у нея можеше да блесне. Тъмните лунички по бледото ѝ лице вече не ѝ се струваша недостатък, а белег на неповторимост. Бък, който сигурно знаеше какво изпитва, се приближи до нея и постави ръка на рамото ѝ.

— Ти си най-прелестната булка, която съм виждал — успокои я.

— А знаеш, че съм посветил много часове на дамите, преди да тръгнат към олтара.

За пръв път този ден тя се усмихна при мисълта, че Бък я сравнява с Пенелопи Скунмейкър, но съзнаваше, че ѝ дължи много, а и тя сигурно чакаше сред гостите на Лиланд, затова не остана да се наслаждава повече на комплиманта. Не можеше да си го позволи в ден, важен като днешния. Прехапа долната си устна и прошепна:

— Мисля, че съм готова.

Всичко се подреди, напомни си тя. Мадам Бристед беше завършила и нейната рокля, и прасковенорозовите рокли конфекция на шаферките — за Кати и Беатрис и Елинор Уетмор и Джорджина Вриуолд — тъкмо навреме. Вестниците обстойно бяха писали за великолепната двойка. Дори Господ беше благосклонен и я беше дарил с чудесен ден, не прекалено горещ, в който златният диск бе единственото петно на безоблачното небе. Беше успяла да осигури присъствието на сестра си, макар че това означаваше да покани госпожа Кар; Клер ѝ помогна да се облече и сега беше застанала настани и наблюдаваше последните минути преди началото на церемонията, обзета от страхопочитание. Скоро бракосъчетанието щеше да приключи и Каролина щеше да бъде госпожа Лиланд Бушар. Със съпруга ѝ щяха да слязат по стълбите пред църквата, усмихнати щастливо, доволни от великолепното време. Всички надути нюйоркчани, които ѝ се искаше да впечатли, щяха да я съдят, някои нямаше — все едно ѝ беше, осъзна неочеквано, защото след няколко дни щеше да е на кораб и да пътува на меден месец към Европа.

Бък обърна гладкото си бузесто лице към нея.

— Да повикам ли господин Бушар?

Щом тя кимна, Бък повика двете прислужници с махване. Клер не срещна погледа на булката, докато отстъпваше към тясната арковидна врата. Сестрите не си бяха казали почти нищо, защото цяла седмица бяха заобиколени от хора, но Каролина забеляза погледите на по-голямата сестра и разбра, че се радва на вълшебния край, въпреки че дори на този ден беше облечена в семпла черна рокля. Беше сплела рижавата си коса и си беше сложила повече украсения от обикновено, а това означаваше много. Важното бе, мислеше си по-малката, че Клер е наблизо, ще присъства, когато последният член от семейството ѝ се омъжва.

Каролина нямаше баща и съответно бащата на годеника ѝ щеше да участва в церемонията. Замисли се с тъга за господин Лонгхорн, колко щеше да му бъде приятно да я предаде, а след това и за собствения си баща, когото едва помнеше, който със сигурност щеше да остане шокиран от новината, че по-малката му дъщеря се беше уредила толкова добре. Неочаквано почувства, че няма търпение церемонията да започне, и усети, че всеки миг, който я делеше от тази първа целувка със съпруга ѝ, бе истинско мъчение. Усмивката, която отправи на Бък, огря лицето ѝ.

— Боже, госпожице Брод, наистина сте прекрасна булка.

Усмивката на Каролина угасна, когато в ъгъла на огледалото мерна как се появи не бъдещият ѝ свекър, ами познатата фигура на Тристан Ригли. Беше облечен в черен фрак, сива жилетка и официална риза с обърната яка, също като гост на изискана сватба. Дрехите му стояха добре, а благодарение на красивото лице, вероятно хората го мислеха за един от кумовете, продукт на някое известно и влиятелно семейство.

— Как влезе тук? — прошепна тя.

— О, госпожице Брод — отвърна той небрежно. — Цял Ню Йорк знае, че днес е сватбата ви с Лиланд Бушар в църква „Грейс“. Просто влязох, заедно с останалите ти приятели. Да не би да си мислеше, че ще се отървеш от мен с подаяние от двайсет долара, все едно съм някой, който ти е опаковал вечерната рокля.

Доволната му победоносна усмивка не изчезна, докато говореше, но Каролинаолови заплахата в думите му.

— Напусни веднага — изсъска тя разтреперана. — Свекър ми ще дойде всеки момент. Няма да е прилично да те завари тук.

— Няма да е никак прилично. Само че той все още не ти е свекър.

— След малко ще бъде — сопна му се с надеждата той да не забележи как трепери гласът й.

— Добре. Прецених, че заслужаваш да те предупредя, че съм тук, и ако свещеникът попита, когато му дойде времето, дали някой не знае причина, поради която не бива да се венчаете, може да преценя, че е редно да проговоря...

— Не! — Каролина откъсна поглед от отражението си и се обърна към Тристан. — Не можеш. Недей!

— Недей ли? — Тристан изви светлите си вежди. — Защо да ти правя тази услуга и да крия, че си бивша прислужница, лъжкиня, а състоянието ти е придобито в резултат на срамна връзка, след като ти се държа толкова студено с мен?

— Не е била срамна — отвърна тя и бузите ѝ пламнаха. Имаше един факт от личната ѝ история, който я превръщаше в съвършената булка, а той беше, че когато застанеше пред олтара, щеше да е все още невинна. Гневен инстинкт се надигна в нея при мисълта, че Тристан ще я лиши от бъдеще.

— Не съм аз този, който ще отсъди — сви рамене мъчителят ѝ.

— Какво искаш?

Цялата трепереше и се опита да си напомни за самообладанието и решителността, които беше придобила заедно с накитите, картините, акциите и облигациите. Той нямаше да спре да я изнудва, но беше поглупав от нея, а тя знаеше, че успее ли да се овладее, ще се справи с него.

— Не съм алчен — отвърна спокойно той. — Просто искам компенсация за помощта ми да станеш богата жена.

Каролина си пое дълбоко дъх през носа и си наложи руменината по бузите ѝ да изчезне. Заговори бавно и сериозно, докато се вглеждаше в лъскавите очи.

— Кълна се, че ще ти се реванширам. Сега обаче те моля да си тръгнеш...

В мига преди вратата да се отвори с тръсък, Каролина забеляза по изражението му, че е успяла да го убеди. Щеше да си тръгне кротко и да я остави да се омъжи. Само че преди да си стиснат ръцете, от

другото помещение се понесоха високи гласове. И двамата застинаха на място.

— Той не е важен, Лиланд, аз ще се погрижа. — Сърцето й се сви, когато позна гласа на стария Бушар. — Ти обаче не трябва да виждаш булката.

— При цялото ми уважение, татко, тя е моя булка и ако подозирам, че някакъв стар обожател я преследва...

Каролина разтвори устни. Може би, ако успееше да скълъпи нещо набързо, да измисли убедителна история, щеше да замаже положението. Преди обаче да ѝ хрумне идея, Лиланд влетя в стаята и хвана Тристан за реверите, изтласка го назад и го подпра на огромното огледало. То потрепери и хвърли искри по каменните стени. Бащата на Лиланд и Бък стояха настани и мълчаха.

— Мръсник! — изкрештя Лиланд. Широкото му лице беше поаленяло, също като на годеницата му преди малко. Каролина разбра, че откакто бе видял красавеца в операта, не беше спрял да я ревнува и мисълта, че момичето му е принадлежало на друг, го беше вбесила. Гневните му очи бяха наситено сини. Дрехите и косата му изглеждаха по-добре от обикновено и тя си помисли, че независимо от всичко, той е великолепен младоженец. — Как смееш да идваш в деня на сватбата ни! Как смееш да притесняваш годеницата ми, при това в божия дом?

Тристан го наблюдаваше объркан, обзет от страх. Погледна Каролина. Лиланд се надвеси над него — беше значително по-едър. За момент тя се разсея при мисълта, че първият мъж, когото бе целунала, и мъжът, за когото щеше да се омъжи, всеки момент щяха да се сбият и дори ѝ стана приятно. „Никак не е зле за момиче, на което допреди година никой не обръщаше внимание“, мислеше си тя.

— Какво зяпаши? — изкрештя Лиланд на продавача от „Лорд енд Тейлър“. Каролина погледна Бък и стария Бушар с надеждата двамата да се намесят, но нито един от тях не срещна погледа ѝ. Лиланд удари Тристан в лицето с опакото на ръката си и разцепи устната му. — Казвай защо си тук!

— Госпожице Брод? — обади се безпомощно Тристан.

Тя обаче се разсея от кръвта, която се стече от устната на Тристан и покапа по снежнобоялата риза.

— Не ѝ говори!

Тристан започна да се съпротивлява, но Лиланд беше твърде силен. Двамата се бълскаха, след малко се подхлъзнаха и паднаха в краката на Каролина. Тя ги наблюдаваше, обзета от ужас, когато забеляза още кръв по бялата коприна, а перата и перлите започнаха да падат от плата.

— Моля те, Лина... — започна отново Тристан.

Беше победен, противникът му беше притиснал главата му на каменния под, в гласа му прозвуча фамилиарност, която подсказа, че двамата добре се познават. Лиланд го разтърсваше и бълскаше главата му в сивия каменен под. Ако продължаваше, разбра тя, Тристан скоро щеше да изпадне в безсъзнание.

— Престани! — изплака младоженката и покри лицето си с длани.

Лиланд бавно обърна сините си очи към бъдещата си жена. И тримата бяха задъхани. Не само роклята ѝ, но и бялата официална риза на Лиланд беше смачкана и окървавена. Очевидно сватбата нямаше да се състои този следобед, не и след като дрехите бяха съсипани. В продължение на няколко секунди той я наблюдава, преди да заговори.

— Защо, любов моя? — Последва мълчание и годеникът ѝ попита отново: — Той какъв ти е?

Тя потри очи, но не направи нищо, за да промени нещата. Опита се да спре сълзите, поне за малко.

— Господин Бушар, господин Бък, бихте ли ни оставили? — помоли ги и отпусна ръце към талията. Истината прогаряше гърлото ѝ и усети как я завладява спокойствие. — Тристан, върви си, вече стори непоправимото.

Лиланд се изправи бавно и неуверено на крака. Мъжът, с когото се беше сбърчкал, запълзя към вратата, изправи се и хукна. Бащата на Лиланд и Бък кимнаха един към друг и излязоха. През това време Лиланд не откъсваше очи от Каролина. Тя обаче нямаше сили да го погледне.

Личеше му, че има много въпроси, но единственото, което произнесе, беше:

— Тристан? Когато го видя в операта, ми каза, че е никой.

— Скъпи — започна тя и сведе очи към съсипаната рокля и стисна нервно ръце. Обръщението прозвучава фалшиво. Това не бе дума, която момиче като нея би употребило. Когато заговори отново, зазвуча

естественият й глас, решена да разкаже цялата неподправена истина.
— Има някои неща, които трябваше да ти кажа по-рано.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Изглежда топлината е повлияла на видните граждани, защото този месец се заредиха прибързани сватби, странни прически и непростимо поведение. Става въпрос за госпожа Хенри Скунмейкър, разбира се, която обикаля града в компанията на принца на Бавария, без дори да се прикрие или да съблюдава никакво приличие. Какви ли коктейли пият жените със съмнителна репутация?“

От „Сите Чатър“,
неделя, 22 юли 1900 г.

Госпожа Хенри Скунмейкър излезе доволна от готическата църква в долната част на Бродуей. Беше гордо усмихната и не обръщаше никакво внимание на шепота и съскането, които я съпътстваха навсякъде, нахлутила шапка с периферия, широка колкото раменете ѝ, украсена с рози и панделки. Сватбата на Каролина Брод неочаквано беше отменена, но това не я притесни особено, тъй като тоалетът ѝ — болero в цвят слонова кост със златни шевове и рокля с цвета на нар от креп де шин, скроена така, че да подчертава тънката ѝ талия — ѝ стоеше съвършено и не беше похабен. Остана разочарована, че момиче, което беше допуснала до себе си, беше позволило да го сполети такъв срам, но не беше особено притеснена. Не я интересуваха и смръщените погледи на жени, които допреди седмица бяха на мнение, че е онеправдана в скандала, свързан със семейство Скунмейкър. Много скоро нямаше да има никаква нужда от приятелството им, нито дори от спечеленото с толкова труд фамилно име, което през последните няколко дни беше започнало да я дразни.

Тези дни бяха опияняващи. С принца вечеряха заедно всяка вечер, след това оставаха до късно и танцуваха в заведения, където

предлагаха студено и скъпо шампанско. Колко много от своите черти беше открила у този силен, великолепен благородник! И той, като нея, беше висок, тъмнокос, синеок и знаеше със сигурност, че човек трябва да се радва само на най-доброто в живота. Беше мечтала да срещне личност, равна и по външен вид, и като вкус, и като богатство — мислеше, че Хенри е мъжът за нея, но той не притежаваше нейната визия, а и вече нямаше значение, защото дори да я притежаваше, бе твърде късно, а и не можеше да я направи принцеса. Не и истинска.

— След като старият Скуунмейкър е мъртъв, домакинството се разпада... — отбеляза Джема Нюболд, докато излизаше от църквата след Пенелопи, хванала под ръка по-големия си брат, Реджиналд, и макар да говореше тихо, знаеше, че ще я чуят.

Пенелопи въздъхна шумно и сви рамене по начин, който показва на госпожица Нюболд, която все още не беше получила нито едно предложение за брак, макар всички да бяха единодушни, че е красавица, колко не се интересува от мнението ѝ. През последните дни беше открила, че европейците поразяват конкурентите си много по-открито, със замах и не се тръшваха, когато омъжена жена решеше да се позабавлява. Нека си говорят, нали така казваше принцът, когато тя се опитваше да се преструва на скромна, а и вече беше започнала да мисли като него. Така възнамеряваща да говори отсега нататък.

Младата госпожа Скуунмейкър заслиза по стълбите на църква „Грейс“, без дори да се обърне и подаде ръка на кочияша, за да ѝ помогне да се качи в лъскавия файтон. След това му нареди да я откара в „Ню Недърланд“.

Късно същата вечер Фредерик ѝ разказваше за зимния семеен замък в Алпите, където възнамеряваща да прекара Коледа на ски и да подари скъпи подаръци на многобройните си братовчеди. Подхвърли, че щял да прекара прекрасно, ако тя сподели празниците с него. До декември не оставаше много време, реши младата госпожа, когато си помисли колко по-широк и възхитителен ще стане светът ѝ, освен това не беше от момичетата, които проявяваха търпение към онова, което искаха. На път към хотела надраска бележка до Хенри.

— Питър — обърна се тя към кочияша, след като ѝ помогна да слезе, — би ли отнесъл бележката на господин Скуунмейкър.

— Да, госпожо — отвърна момчето. Всички го наричаха момче, макар да беше на възрастта на баща ѝ. — Кога да дойда да ви взема?

— Няма нужда да се връща.

Оставаше ѝ една-единствена стъпка от съблазняването. Яркочервените ѝ устни се разтеглиха в усмивка, когато подаде на Питър петдесет цента. Сбогуваше се с него.

* * *

Апартаментът на принца беше с изглед към парка и беше обзаведен с великолепни антични мебели, които напомняха за британска ловна хижа отпреди сто години. Пенелопи беше опознала стаята през последната седмица, но никога не беше идвала по това време. Тежките завеси бяха спуснати и светлината се процеждаше колкото да освети массивните махагонови мебели и медни аксесоари. Остана на място и усети леко раздразнение, когато разбра, че обстановката не е подходяща да се покаже: кожата ѝ щеше да блести, червеното на роклята нямаше да изпъква достатъчно.

— Принцът все още спи — уведоми я прислужникът му. Беше англичанин, така и не успя да определи възрастта му, а пък се държеше и неприкрито враждебно. — Да го събудя ли?

Пенелопи слезе по четирите стъпала към хола, за да застане до прозореца.

— При това веднага — разпореди се тя и свали шапката, подхвърли я на един стол, тапициран в жакард в зелено и златисто.

Мина внимателно покрай помощни масички и гравирани пепелници, все едно вече ѝ принадлежаха, и дръпна завесите.

— Така е по-добре — чу тя гласа на принца зад себе си, когато следобедната светлина нахлу в стаята. — Иска ми се да се будя и да ви заварвам до себе си по-често, госпожо Скуунмейкър.

Тя се обърна и разтвори приканващо устни, Фредерик беше облечен в халат от виненочервена коприна, пристегнат на кръста, а косата му не беше сресана. Стърчеше над челото като гъста четка. Халатът беше вързан небрежно и разкриваше значителна част от гърдите му. Наблюдаваше го и имаше чувството, че сърцето ѝ ще изхвръкне, макар да искаше да се представи като напълно спокойна, а той ѝ отправи дръзката усмивка, която тя вече мислеше, че е предназначена единствено и само за нея.

— Ще ви бъде ли приятно? — попита гостенката бавно и хищно.
— Много.

Прислужникът се върна и без да оглежда излишно принца и посетителката му, оставил поднос с кроасани, кафе, портокалов сок и бутилка шампанско на ниската гравирана масичка в средата на стаята. Фредерик благодари на прислужника и му каза кои дрехи да приготви за вечерта, която възнамеряваше да прекара с госпожа Скунмейкър. Англичанинът се поклони и излезе, а принцът взе шампанското. Изпаренията все още се виеха около гърлото на бутилката, сякаш сега я бе отворил. Той си наля, седна на канапето пред масата и се приведе напред.

— За нещата, които ми доставят удоволствие — рече Фредерик, вдигна високата тясна чаша и отпи.

Пенелопи вдигна пръсти към фините копченца на късия жакет. Започна да ги разкопчава едно по едно и пусна дрехата на пода. Сега вече очите на Фредерик не се откъсваха от нея. Тя се разходи, спря и застана до него. Задържа погледа му. Посегна към чашата и я изпи до дъно. Отпусна се на колене пред него и го прегърна през кръста. Бездънните ѝ сини очи бяха най-изразителни, когато някой ги гледаше отгоре.

Преди да стане госпожа Скунмейкър, беше целувала само три момчета и единствено на Хенри беше позволила нещо повече. Вече усещаше близост с Фредерик, сякаш бе от мръсниците европейки, които си намираха любовници, когато им скимне, а и искаше да му докаже, че двамата са си лика-прилика.

Примигна невинно към него. След това се притисна между краката му, приближи лице до неговото, готова за целувка. Последва възхитителен момент на колебание. Той се протегна напред, все едно се канеше да обхване лицето ѝ с ръце, вместо това изтегли фибите от косата ѝ така, че тъмните кичури се разстлаха като лъскава черна панделка по раменете ѝ. Едва тогава притисна устни към нейните. Той беше едър, топъл и тя усети прилив на желание. Уверените му пръсти се спуснаха от косата ѝ към гърба и я привлякоха.

— Така — заяви той, когато тя се озова върху него, а ръцете му запълзяха под богато набраната пола. — Май няма да имам нужда от дрехи за довечера, нали така, принцесо?

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

„Х,

Седмицата беше ужасна и ми омръзна да те преследвам непрекъснато. Ако искаш развод, имаш го, няма да ти създавам трудности.

П“

Хенри бе чакал пред „Грамърси Пърк“ 17 в какво ли не време, но никога в толкова хубаво. Все още носеше жалейната лента заради баща си и беше облечен в черно сако, с цилиндър, замислен над много по-сериозни въпроси от слънцето. От бележките на Даяна, написани с очарователния ѝ разкривен почерк, разбра, че е добре дошъл по всяко време, да вървят по дяволите хората, но трябваше да се погрижи за твърде много неща и намери време едва в неделя. Чак когато натисна звънеца, се сети, че бе изминал почти цяла година, откакто бе стоял на същото това място, за да предложи брак с огромно нежелание на поголямата сестра на момичето, което беше обикнал. Тогава беше дошъл по настояване на баща си, защото неделята беше денят, в който семейство Холанд приемаха гости — ако не се беше подчинил, един господ знае какво щеше да се случи.

Слабо момиче с едри зъби се появи от другата страна на стъклото. Преди да поеме шапката му, той я събрка с прислужницата, която се беше натъкнала на тях с Даяна след първата им нощ заедно. Запита се какво ли беше получила за издадената тайна, и къде се намираше сега и дали е останала шокирана, когато е научила, че Пенелопи Хейс, която със сигурност беше платила скъпо и прескъпо за информацията, вече не се интересуваше от брака си. Поне така пишеше в бележката, сгъната в джоба му, която беше прочел безброй пъти.

— Тук ли е госпожица Даяна? — попита той.

— Да — отвърна неуверено прислужницата. — Тук са и госпожа Холанд, и госпожица Едит Холанд — добави тя, сякаш бързаше да го предупреди.

— Бихте ли им казали, че господин Хенри Ску...

— Знам кой сте, господин Скуунмейкър.

Тя се поклони, все едно съжаляваше за признанието си, и отиде до плъзгащата се врата, която изскърца, когато я дръпна. Той изчака да обяви пристигането му и пристъпи в малкия старомоден хол, където приемаха гости дамите от семейство Холанд.

— Я, Хенри — възклика госпожа Холанд и се надигна от мястото си до прозореца.

Едит, седнала близо до прашната камина, също стана, последвана от Даяна, която се беше сгущила в турския кът. Тя се надигна на лакти и му се стори задъхана и свежа, както винаги. Господарката на дома не беше заговорила с радост. Хенри се сети от начина, по който тя се поколеба — между тях беше персийският килим, изтъркан от многообразни крака — че е чула неприятните слухове за връзката му с Даяна. Тя, разбира се, не го показа явно.

— Моите съболезнования — продължи студено стопанката.

— Какво нещастие — обади се лелята на Даяна с глас, който прозвучава нежно в сравнение с този на съпругата на покойния ѝ брат.

— Извини ме, че не можах да дойда на погребението — продължи госпожа Холанд, без да обръща внимание на другата жена.

— Прецених, че Даяна ще представи цялото семейство.

Тя подсмръкна и той едва сега разбра, че майката не е знаела, че Даяна има намерение да отиде и ако е можела да се наложи, нито една представителка на семейство Холанд нямаше да при pari до Скуунмейкър, докато хората все още клюкарстваха за връзката им.

Даяна го наблюдаваше с жадни, тъмни очи, които се стрелкаха ту към него, ту към майка ѝ. Значи беше отишла да види как спускат баща му в земята, без позволението на майка си. С огромна изненада откри, че е възможно да я обикне още повече, когато си помисли за куража ѝ да остане на погребението, малко настрани, но достатъчно близо, за да усети той присъствието ѝ.

— Разбирам, че не само на мен ми е трудно — отвърна той. — Всички претърпяхме значителни загуби. Разбрах обаче, че животът на Елизабет се е променил за добро, след като годежът ни не протече

така, както бяхме планирали. Държа да кажа, че искрено се радвам за нея.

— Благодаря.

— За мен беше истинско облекчение, че семейство Холанд са изпратили представител на погребението на татко — знам, че на него щеше да му бъде приятно — а за мен беше истинска радост да видя госпожица Даяна след месеците, прекарани във военна зона и след неочеквано сполетялата ни трагедия.

Госпожа Холанд затвори черните си очи, усетила, че я лъжат, сътне погледна госта настойчиво. Хенри не трепна. Беше повел разговора както възнамеряваше и разбра, че издържа мъченията на госпожата като всеки способен мъж от своята класа.

— Ще ѝ позволите ли да се разходи с мен в парка? Тя умее да утешава, а напоследък нямам много утеша.

Даяна вече беше скочила. Светлата памучна рокля скриваше загорялата ѝ гръд — той остана почти изненадан, че я вижда в прилична рокля, и забеляза колко косата ѝ е пораснала и как се е накъдрала около ушите. Тя никога нямаше да си позволи да се съобразява с дрехите и щеше да съумее да съхрани момичешкия плам, който обожаваше у нея.

— Аз не контролирам дъщеря си — заяви сухо госпожа Холанд, едва успяла да прикрие раздразнението си.

— Ще я върна скоро — отвърна той и кимна вместо довиждане.

Даяна грациозно заобиколи мебелите, но младият господин бе наясно как едва се сдържа да не се хвърли към него. Беше му необходима цялата воля, за да не се усмихне на късмета си, позволил толкова красиво момиче да се влюби в него. Струваше му се покрасива всеки път, когато се видеха. Последва я през плъзгащата се врата и остана да я наблюдава, докато си слагаше шапка.

Тръгнаха през парка и тя го хвана под ръка. Беше също като разходката с Елизабет в деня, когато ѝ предложи, и все още нямаше представа колко е прелестна сестра ѝ.

Тогава се държа безобразно, а сега всичко му се струваше напълно естествено. Много внимаваше да не фамилиарничи, защото майка ѝ сигурно ги наблюдаваше от прозореца. Нямаше да има нищо против дори да не разменят и дума, стига да бяха заедно в този топъл летен ден.

Завиха зад северозападния край на парка и тя заговори много любезно:

— Колко жалко, че напоследък никак не ви виждаме, господин Скунмейкър — изрече го така, сякаш се забавляваше да се преструва от страх да не ги дебнат шпиони или клюкари. Искаше му се да се включи в играта, но тя го натъжи. Не намираше нищо смешно в раздялата им. Неочаквано му се стори пълна загуба на време да говори по този начин и да се крие. — Сигурна съм, че имате предостатъчно работа след това нещастно стечение на обстоятелствата.

Погледна я, но почти цялото ѝ лице беше скрито под шапката. Прииска му се да ѝ покаже обичта си.

— Липсващ ми — призна ѝ.

— И ти на мен — отвърна тя със същия тон както преди, но после прошепна: — Нямаш представа колко много.

— Може и да знам — въздъхна той, когато влязоха през отворената порта към потъналия в зеленина парк. Под краката им хрущеше чакъл, докато минаваха покрай пейките и цветните лехи, — но не мога да понеса, че не си до мен.

Тя се усмихна под шапката. Това го зарадва, макар да му се искаше да я погледне в очите.

— Много скоро, господин Скунмейкър, двамата с вас ще се качим на кораб към страна, в която не познаваме никого и ще бъдем само двамата.

Хенри отчаян затвори очи.

— Ами... за това... — започна той.

— О, Хенри. — Даяна спря и се обръна така, че най-сетне го погледна в очите. — Не отлагай с още една седмица. Няма да издържа.

— Но вече всичко е различно! — Не беше мислил предварително какво да каже и сега съжали. Предполагаше, че Даяна сама се е сетила какъв късмет ги е споходил. Всичко се подреждаше великолепно, но не можеше да изрече и дума. — Истинска трагедия е, че татко почина толкова рано, но ако поне едно добро нещо излезе от нещастието, нека бъде това, че най-сетне сме заедно. Наистина заедно. Политическите му амбиции, влиянието му вече нямат значение. Сега, след като наследството ми е сигурно, няма причина да не се разведа с Пенелопи и няма защо да обръщаме внимание на старомодните клюкари, които

ще измрат, преди децата ни да направят първите си крачки. — Хенри ѝ се усмихна. — Дори Пенелопи няма да ни пречи.

Бръкна в джоба и извади смачканата бележка, която чете и препрочита, докато пътуваше към дома на Даяна. Тя я прочете, но дори след това остана навела очи.

— Даяна, прекрасно е, нали? Виж... допреди седмица всичко беше сложно. Днес вече не е. — Той поsegна към малките ѝ ръце и буквално изпя новината: — Сега вече имам собствени пари, собствена къща. Всички ще правят каквото аз кажа. Ще те наричат госпожа Хенри Скунмейкър и ти ще станеш господарка на къщата.

Тя най-сетне вдигна брадичка и срещна погледа му. Той изпита облекчение, когато видя лицето ѝ, но остана объркан от безизразността му. Бъдещето, което описваше, беше толкова ясно, толкова прекрасно, поне според него, а любимата му изглеждаше объркана. Тя навярно полагаше усилия да разбере. Слънцето беше високо в небето и Даяна напрягаше очи.

— Нали това искаше? — попита след малко той.

— Хенри, извинявай, но... — Отдръпна ръце от неговите. — Не, не искам това. Искам... искам...

Челото ѝ беше гневно сбърчено и в следващия момент той разбра, че тя не довърши изречението, защото всеки миг щеше да се разплач. Нейното „не“ го парна, продължаваше да кънти в ушите му. Сякаш огромни цимбали бяха издрънчали в главата му.

— Но... — започна той.

Така и не довърши. Тя вече тичаше обратно и го остави сам и напълно объркан под лятното слънце.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

„Преди година се носеха слухове, че госпожица Пенелопи Хейс и госпожица Елизабет Холанд не са най-добри приятелки, ами съперници за вниманието на годеника на Елизабет, Хенри Скунмейкър. Сега, след като госпожица Холанд е госпожа Сноудън Кеърнс, се оказва, че по-малката госпожица Холанд е била съперница на Пенелопи Скунмейкър и нищо не се е променило.“

Из светските страници на „Ню Йорк Нюз ъв дъ Уърлд Газет“, неделя, 22 юли 1900 г.

Даяна развърза шапката и я остави на буфета до входа, където стоеше сребърен поднос с визитките на посетители, поканите за чай и музикални събития. След смъртта на стария Скунмейкър пристигаха все по-малко покани, може би заради слуховете за последните думи на Хенри към умиращия му баща.

Даяна не се обръна, за да погледне през стъклото дали той я е последвал. Може би все още беше в парка, стоеше така, както го беше оставила, видимо състарен, сериозен джентълмен, както биха казали хората. Потръпна от желание да забърза навън, да го настигне и да го увери, че е негова завинаги, независимо от обстоятелствата. Вместо това остана в антрето, склучила вежди. Сведе поглед към роклята, в която беше облечена, розова, избрана сутринта наслуки от гардероба, а никак не ѝ отиваше, защото приличаше на дреха на момиченце, облечена от жена, която наблюдаваше двайсет. След това се качи на горния етаж. Той ѝ предложи тъкмо онova, за което бе мечтала — да покаже на Пенелопи и целия свят, че Даяна е била истинската му

любов още от самото начало. Защо тогава сърцето ѝ застина, а духът ѝ потъна в мрак? Мисълта да докаже на Пенелопи, че греши, сега ѝ се струваше глупава. Спря на горния етаж пред високия северен прозорец и погледна навън, към Хенри, който вървеше към каретата си с широки крачки. Скочи вътре бързо все едно трябаше спешно да отиде на друго място.

— Госпожа Хенри Скунмейкър.

Произнесе името на глас и се намръщи. Нищо не трепна при звука на гласа ѝ. Тя се върна в малката си стая, в която си бе представяла фантастичните места, които ще посети, хората, с които ще се срещне, как ще изглежда дъгата на живота ѝ на биографа, който някой ден щеше да се заеме да опише преживяванията ѝ. Може би всичко започваше сега, на това място. Тапетите бяха в бледорозово, имаше тясно легло от махагон, мечата кожа, на която се беше отдала на Хенри, бе все още просната пред камината. Важни събития се бяха случили между тези четири стени — само че те не бяха нищо в сравнение с историите, които сама измисляше, докато лежеше под ниския таван.

Прииска ѝ се Клер все още да работеше тук — щеше да я повика, червенокосата прислужница щеше да ѝ помогне да се съблече и двете щяха да обсъждат любовта и съдбата, както и други теми, за които тайно подозираха, че не знаят нищо. Замисли се дали да не повика Гредхен, новата прислужница, защото копчетата започваха ниско под кръста и стигаха чак до врата и беше трудно да ги достигне. Само че всичко бе непоправимо променено — беше по-самотна от когато и да било — накрая се разкопча сама и остави роклята на стола до гравираната тоалетка, където ангели и лилии прегръщаха старото дърво около огледалото. Имаше сребърна табакера, скрита сред парфюмите и пудрите на тоалетката, извади малка цигара и я запали. Легна на пода, както беше в бели памучни кюлоти и корсет, украсен с бледосиня панделка, и остави наблизо стъкления пепелник, който беше взела за спомен от сеньора Конрад. Отпусна глава на едната си длан, пое дима и го изпусна бавно към гипсовия таван.

Единствено за да открие Хенри — за да го опознае малко по-добре, за да стане негова любима, — тя беше пропътувала огромно разстояние. Сега, благодарение на обстоятелствата, той беше единствено и само неин, и то не тайно. Искаше да се ожени за нея.

Зашо тогава гърлото ѝ се свиваше при тази мисъл? Запита се дали у нея не се крие никаква лошотия, която се стремеше към трудностите и отхвърляше всичко, което получаваше с лекота. Може би вроденият ѝ драматизъм я тласкаше към беди, не ѝ позволяващие да оцени онова, което имаше.

Изпуши още една цигара, сетне и трета, докато не усети, че устата ѝ е пресъхнала и гърдите я болят. Когато в пепелника се събра купчинка пепел, тя го вдигна, изправи се и отиде до леглото. Извади куфара, готов за заминаването ѝ, в който беше прибрала малко дрехи и един вълшебен мъжки цилиндър, и извади дневника си. Въздъхна шумно и се тръшна върху бялата кувертюра. За момент се почувства като дете, дори малко глупаво, задето прекарваше следобеда по този начин, след като някъде в града богатият ѝ любовник вземаше изключително важно решение, което щеше да окаже влияние върху стотици, може би дори хиляди хора. Щом започна да пише, усети, че думите се леят сами чак докато запълни страниците. В началото написа:

„Интересно каква госпожа Скунмейкър щеше да излезе от нея? Злобна, лекомислена или в най-скоро време мъртва? Щеше ли да бъде суетна или може би щастлива, или пък хората щяха да я забравят бързо? Не, клюкарите и злобните матрони щяха да я осъдят, разбира се, защото тяхната памет е дълга и щяха непрекъснато да напомнят какво се е случило.“

ТРИЙСЕТИ СЕДМА ГЛАВА

„Онзи, който настоява, че е най-добре да се казва истината, несъмнено е водил праведен живот, макар да не можем да си представим как би оцелял в общество като нашето, където външността и преструвките са всичко.“

Мейв де Джонг,
„Любовта и други лудории
на известните фамилии от
стария Ню Йорк“

Беше станало три и Каролина бе свалила воала, макар все още да беше с бялата рокля, прескъпия продукт на едноседмичен непосилен труд. Вече не се притесняваше, че ще смачка гърба, и се отпусна на удобния стол, който Бък донесе в стаята днес сутринта. До нея беше оставен сребърен поднос, отрупан със сандвичи и чай, но тя не ги беше докоснala. Не можеше да сложи и залък в уста. Често бе чувала, че фините дами нямат никакъв апетит, но никога не беше изпитвала подобно нещо. Тревожните й мисли бяха насочени към Лиланд, където и да се намираше в момента. Когато останаха сами, тя започна да му обяснява кой е Тристан с намерението да му каже единствено частица от истината, да се усмихне и да се надява на прошка. Преди да се усети, му разказа всичко, дори му каза истинското си име, къде е родена, какво представлява истинското й семейство, че е била прислужница на високопоставена дама, как се е запознala с Лонгхорн. Той я изслуша внимателно, не пропусна нито една дума, а после заяви, съвсем спокойно, че иска да остане сам и да се поразходи. Щял да се върне. Обеща да се върне.

Преди няколко часа тя се притесняваше да не събърка нещо в облеклото, да не употреби някоя дума не на място. Не бе очаквала да се случи нещо толкова унизително. Почти не мислеше за презрението

на високопоставените гости, нито пък за скандалната клюка, която щяха да отпечатат всички утешни вестници. Ако можеше, щеше да размени цялото богатство на Лонгхорн за уверението, че Лиланд все още я обича. Беше готова да се откаже от къщата си, за да разбере къде е той в момента.

Самотното очакване бе по-трудно, отколкото си беше представяла. Хрумна ѝ, че сестра ѝ е наблизо, че може би Клер, със своята доброта, ще ѝ прави компания и ще я успокоява, докато младоженецът се върне. Заедно с признанието осъзна, че да помоли родната си сестра да присъства като необявена шаферка, е било отвратителна постъпка, заради която не заслужава милото отношение на Клер.

Не изпитваше желание да плаче. Колкото и отчаяно да ѝ се искаше да се докосне до Лиланд, част от нея се чувствуваше спокойна през часовете на очакване. Откакто стана Каролина Брод, всяка минута беше обсебена от параноя, че някой от миналото ще издаде тайната ѝ, ще разкрие, че е непохватна, должна служигия. Сега обаче сама призна всичко пред единствения човек, чието мнение имаше значение за нея, и фактът, макар и ужасен, я караше да мисли, че ще успее да си стъпи на краката.

Стаята беше тясна, тиха, но таванът беше висок, величествен, както в катедрала. Сега беше моментът да се помоли, но не знаеше как. Дори без да го моли, Лиланд спази обещанието си. Влезе в стаята — този път не беше толкова развълнуван, а лицето му ѝ се стори посивяло. Тя погледна черното сако и фината официална риза, която макар и смачкана, и оплескана с кръв, все още стоеше добре на едрото му тяло.

Известно време и двамата мълчаха. Госпожицата се изправи и роклята прошумоля. Шумът, който издаде фината, скъпа тъкан, ѝ се стори неприличен в монашеската тишина на стаята, в неловкостта, възцарила се в душите и на двамата. Мъжът, който трябваше вече да ѝ е съпруг, я погледна със светлосините си очи, но изглежда го разкъса болка, защото ги изви настрани.

- Каролина... — започна той в момента, в който заговори и тя.
- Извинявай...
- Няма защо.

— Какво? — Сърцето й, както и всяка нежна частица от нея се устреми напред, сякаш подета от летен бриз.

— Разбирам — продължи той тихо, примириено, свел очи към пода. — Разбирам защо си излъгала коя си и какво представляваш. Донякъде мисля, че е изключително дръзко да подведеш лигльовците и да ги накараш да мислят, че си велика, също като тях.

— Наистина ли? — прошепна тя, пристъпи напред и отново чу как фустата ѝ прошумоля по каменния под.

Сенките по лицето му я побъркваха, защото единствено искаше да го види ясно, да му разкрие истинското си аз.

— Да. Но пък тези хора никога не са ме впечатлявали особено, а и аз не съм се интересувал кой знае колко от партитата и дрехите им, от разговорите с тях. Открай време знаех, че си различна, и тъкмо затова те пожелах. Вървях часове наред и се питах дали ако ми беше казала още от самото начало, че си била прислужница, а не наследница, щях да се влюбя в теб по същия начин. — Сега вече вдигна лице така, че естествената светлина от високия прозорец разкри чертите му, когато я погледна право в очите. — Сигурно щях, Каролина. Щях да те обикна, независимо от всичко.

Тя разтвори устни и чу звук, който ѝ се стори напълно необичаен — нещо между гъргорене и кикот. Искаше ѝ се да му каже нещо също толкова красиво като думите, които той изрече, но очите ѝ се напълниха със сълзи и никакви думи не бяха в състояние да изразят обзелите я чувства. Започна да си представя брачна церемония в тесен кръг, може би на борда на кораб, докато двамата със съпруга ѝ отплаваха от града, злобата и завистта.

— Трябаше да ми кажеш още от самото начало или поне, след като се поопознахме. — Той стисна ръцете ѝ и бързо ги пусна. — Но да твърдиш, че си единствено дете, след като имаш сестра... Да преследваш Лонгхорн, за да се облагодетелстваш финансово — колкото и незначително да е било в началото... Оказва се, че си раснала съвсем близо до мен, а си крила всяка частица от живота си, буквально си го заличила. Лъгала си ме толкова дълго, че не мога да ти го прости.

— Не... моля те — изхлипа Лина. За броени секунди беше настъпил непрогледен мрак. Тя се хвърли напред, протегнала ръце към него, а той я прегърна и тя се отпусна на гърдите му. Сълзите ѝ

рукнаха и цялото й тяло беше разтърсено от ридания. Мокреще ризата му, но това никак не я интересуваше, а и той, изглежда, нямаше нищо против. Когато се поуспокои, макар да бе раздрана от силна болка, той я залюля. — Обичам те — изплака тя по глупавия си, напълно безполезен начин.

— Аз също те обичах — отвърна той, после и двамата мълчаха дълго, напълно неподвижни.

Тя се радваше, че той я е прегърнал, но усети колко различни са чувствата му. Докато той не я отблъснеше, тя щеше да притиска лице на гърдите му и да се опита да извлече утеха, защото съзнаваше, че разрухата в нея и около нея бе едва началото.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

„Истерията е често срещано състояние сред жените във висшето общество. Симптомите включват нервност, склонност към припадъци, недостиг на въздух, безсъние, раздразнителност и тенденция да създават неприятности. Шарлатаните предписват сензорна депривация^[1] и всякакви амулети. Найдоброто лечение е да се приемат богати хани, да се прекарат неколкостотин часа на легло, след което нежните цветя ще се надигнат, за да пият чай свежи и здрави, както винаги.“

„Здравен наръчник за дома на всяка жена“, издание 1897 г.

За Елизабет нямаше ангели дори сред обгърнатия в облаци дълбок сън. Докато беше в съзнание, плачеше и не спираше да се моли. Опитваше се да убеди сама себе си, че всичко е най-обикновена заблуда, да повярва, че единственото желание на Сноудън е тя да си почине. След това обаче виждаше жестокостта и спокойствието, с които я упояваше отново и отново и си спомняше, че и преди е убивал хладнокръвно и пресметливо. Бе напълно сигурна, че не греши. Баща ѝ сигурно се е борил, а тя бе станала свидетелка как Уил посрещна смъртта със същата смелост, с която се отнасяше към всичко в краткия си живот. Сноудън изобщо нямаше да се затрудни — щеше да представи нещата така, сякаш е починала по време на раждането, а после нямаше да му е никак трудно да манипулира наследника на всичко, което притежаваха семейство Холанд. Кой би се усъмнил, че детето не е негово, след като нея я заровеха в земята и вече не можеше да проговори?

Минаваше полунощ, когато тя широко отвори очи и съзнанието се върна като ледена пелена. Не можеше да определи кое време е. Сърцето ѝ, преживяло толкова мъка, бълскаше като упорита машина. Първо се върна споменът за някои мъчителни факти, последваха чувствата, които я разтърсиха чак до върховете на пръстите. Беше жадна, гладна и би се зарадвала да види нечия усмивка, но много по-силно бе желанието ѝ да стане от леглото и да се измъкне от къщата.

Всичко около нея беше размазано, неясно, с размити цветове. Примигна с усилие, опита се да различи очертанията на предметите в стаята и да помисли кое е най-доброто за нея. Знаеше, че няма да има много шансове като този, някакво шесто чувство я бе накарало да се събуди тъкмо в този момент, а съпругът ѝ не би допуснал никаква свобода. В сънищата Теди беше дошъл да я спаси, но в истинския живот той бе стигнал едва до вратата и чувството му за прилиchie не му бе позволило да разбере какво става. Единственото, което мислеше, беше: *стълбите, вратата, улицата*. След това отметна завивките и пристъпи напред, макар краката ѝ да трепереха.

Открай време ходеше с лека стъпка. Това бе едно от красивите неща, които пишеха за нея по страниците на клюкарските вестници. Плъзгаше се изключително грациозно по дансинга, никой не усещаше присъствието ѝ, същевременно не смееха да откъснат очи от нея. Тези качества на Елизабет Холанд щяха да ѝ послужат и сега, докато пристъпваше като призрак по коридора.

През прозорчето над входната врата се процеждаше лунна светлина. Наоколо цареше мрак. Може би, помисли си, когато излезе на площадката на втория етаж, възпитанието и обучението да стане достойна за брак дебютантка, един ден щеше да ѝ помогне да се превърне в умел крадец. Това беше лекомислено, положението ѝ беше изключително сериозно и се запита дали прозрачната лепкава течност, с която Сноудън напояваше кърпичката, преди да я притисне към устата и носа ѝ, не я беше накарала да оглупее, освен че я приспиваше.

При тази мисъл сърцето ѝ се поуспокои, докато стоеше на най-горното стъпало. В следващия миг чу проскърцване и инстинктите ѝ заработиха. Знаеше, че е Сноудън, макар да не виждаше почти нищо. Лъч лунна светлина освети шишенцето с прозрачна течност, което той носеше. Значи възможността ѝ се беше предоставила единствено защото той беше закъснял да я упои. Завладя я омраза, когато си

спомни колко долни и гнусни са намеренията му. Мъжът, за чийто дом беше дала клетва — и пред Господ, и пред свидетелите — да се грижи до края на живота си, имаше една-единствена цел — да заличи семейството й. Никога не бе изпитвала ярост както сега. Тя премина през нея като заряд електричество.

Представи си изражението на Уил, преди да издъхне — уплашен, объркан — тялото му съгречено от болка. Сноудън наближи последното стъпало и забави крачка, може би защото тъкмо се беше събудил. Сега вече го видя и забеляза сведените надолу очи, да не би да се спъне или подхълзне. Не я беше забелязал, но тя беше спряла дори да дишаше, когато го чу да приближава. Затова пък той дишаше бавно и равномерно, също като човек, който спи спокойно, с чиста съвест. Все още не я беше видял, когато тя стисна парапета. Той дори не предполагаше, че е възможно съпругата му да е тук, станала, нашрек, затова щом я видя, се опули и не реагира дори когато тя протегна ръце и с всички сили го бълсна в гърдите.

Не можеше да има спор кой от двамата е по-сilen. Той беше едър мъж, а тя дребна, сега вече тромава заради големия корем. Яростта обаче я беше заредила със сили, може и да беше инстинкт на вълчица, а може и Господ да й бе протегнал ръка, за да я спаси от смъртна опасност. По-късно, когато тялото й не беше така разтърсвано от ужас и чувства, тя щеше да осъзнае, че Уил е бил до нея, също като крилатия ангел, когото беше сънуvalа, за да я защити за последен път.

Силата й беше ненадейна и огромна. Пантофите на Сноудън се подхълзнаха на стъпалото и той размаха ръце. Очите му щяха да изскочат, докато гледаше дребната жена, която бе успявал да държи в подчинение с лекота дни наред. Сега обаче беше късно, защото земята го теглеше надолу със страшна сила и не му готвеше нищо добро. Той тупна в основата на стълбите с тръсък и пукане на счупени кости. След това Елизабет си пое няколко пъти дъх, но така и не успя да се успокои. Постави ръка на корема, за да се опита да спре трепета. Останалата част от нея не беше важна.

Пристъпи на пръсти, за да провери какво е сторила.

[1] Предумишлено лишаване на физическите сетива от достъп до сигнали от външния свят. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

„... и представяш ли си как въпросните жени ни наблюдават за удоволствие, наричат ме втора съпруга и критикуват уменията ми на домакиня? Нямам желание да участвам в подобна игра, не желая и да вкусвам подобно отношение. Не мога да живея без теб, но също така не мога повече да остана тук. Ела с мен в Париж. Ще те чакам на коя утре, за да се качим на обедния кораб.

С цялото обожание, на което е способно тръпнещото
ми сърце, ДХ“

В понеделник вечерта Хенри беше надвесен над документите, свързани с вложението, които баща му беше направил в железниците, а когато първите розови отблъсъци на зората разсеяха мрака, двамата с господин Лорънс бяха наясно с всичко и той бе готов да премине към по-важни документи. Тревожеше се за Даяна — мина цял ден, откакто избяга от него, и нямаше търпение да ѝ покаже, че между него и Пенелопи всичко е свършило, при това напълно официално. Персоналът му съобщи, че госпожа Скуунмейкър не се е прибирала, а адвокатът беше готов да пусне документите за развод заради прелюбодеяние. Нямаше да позволят този личен въпрос да бъде отразен във вестниците, увери го Лорънс, особено ако приключеха бързо, докато призракът на Уилям Сакхаус Скуунмейкър все още будеше страх у вестникарите в града.

Един слуга му донесе писмо тъкмо когато с Лорънс започваха да обсъждат подробностите. Погледна и позна любимия разкривен почерк.

— Кога дойде? — попита той.
— Вчера, господин Скуунмейкър.

— Защо не ми е донесено по-рано? — Не усещаше колко гневно говори, докато не видя уплаха по младото, слабо лице на прислужника.

— Мислехме, че сте зает... Ние...

— Все тая — сряза го. — Няма значение. Не се притеснявай — добави и се опита да говори по-мило. Беше преуморен, а хората от персонала можеха да му помогнат, вместо да се правят на объркани и стреснати. Чертите му бяха изопнати от изтощение, стройното му тяло беше облечено в бяла риза, натъпкана в черен панталон; сакото и жилетката бяха захвърлени някъде, но през последните дни беше престанал да мисли за облеклото си. Сега вече се държеше различно и усещаше, че се движи по многобройните коридори на къщата със самочувствието на собственик, нещо, което досега дори не му беше хрумвало. — Не мисли повече по въпроса. Свободен си.

Прислужникът излезе, той стана и разтвори страниците върху масивното бюро от тъмно дърво, със семпли идилични сцени, гравирани по вертикалните му стени. Баща му го беше купил на търг за разпродажба на вещите на английски лорд; в предишния живот на бюрото, пред него са заставали селяни, които идвали да отдадат почит и да платят десетъка си. Баща му обичаше да знае историята на мебелите и да кара и сътрудници, и подчинени, и съперници да се чувстват като селяни, когато влизат в кабинета му. През последните няколко дни Хенри най-сетне опозна тази част от къщата за пръв път и с огромна изненада откри, че тук се чувства великолепно.

„Любов моя, откъде да започна?“ — гласеше първият ред от писмото й, след което се редяха парафрафи, в които тя разкриваше копнежите и най-съкровените си чувства. Описваше пълното си отчаяние, но той не се стърпя и се усмихна. Тя бе едно наистина невероятно и много страстно създание. Цялата бе завладяна от чувства, всяка капчица от кръвта ѝ беше заредена с енергия. Обичаше го — поне така твърдеше всеки ред от писмото ѝ, дори когато му даваше ултиматум. През изминалата година имаше толкова много моменти, когато бе изпитвал отчаяние заради Даяна. Сега обаче всичко бе различно, спокойно прочете и аргументите ѝ, и молбите, а самочувствието му си остана непроменено. Щеше да оправи всичко.

Дочете писмото, сгъна страниците и ги пъхна в най-горното чекмедже на бюрото. Мразеше се, задето беше толкова неуверен, задето не беше действал по-рано. Сега вече осъзнаваше защо тя избяга

от него в парка — той беше отвратителен. Беше сигурен в обичта на Дай, а дори не я беше попитал, не ѝ беше направил истинско предложение да стане негова съпруга. Сега му се искаше да ѝ беше показал ясно каква промяна е претърпял. През тази тъжна, трескава седмица беше разбрал в какъв мъж ще се превърне — мъж, който с гордост щеше да се нарече неин съпруг. Лорънс — отпуснал се на един от черните кожени фотьойли, които баща му беше купил на същия търг — вдигна поглед. Очите му бяха наслъзени, около тях имаше гъста мрежа от бръчки и чакаше с нетърпение, сякаш особено чувствителен към нещо, което бяха поръчали.

Хенри пристъпи към огромните квадратни прозорци, които гледаха към най-известното авеню в града. В този час навън цареше истинско мъртвило, освен в небето, което ставаше все по-ярко с всеки изминал момент. Замисли се, разкрачили крака, докато наблюдаваше началото на новия ден. Най-сетне пъхна цигара между тънките си патрициански устни и се поколеба за секунда, преди да запали клечка. Сетне димът скри всичко пред погледа му и се смеси с пушека от комините на най-добрите кухни в Ню Йорк, където прислугата тъкмо палеше печките.

— Господин Лорънс — заговори той след няколко минути размисъл. — Кога можете да пригответе документите по развода? Можем ли да ги връчим на госпожа Скунмейкър още днес следобед?

— Защо не — отвърна адвокатът.

— Чудесно. — Хенри пусна цигарата на пода и я смачка с обувката. — В такъв случай изпратете някой да позвъни в „Тифани“. Ще се наложи днес да отворят по-рано, за да ме обслужат...

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

„Известно е, че госпожа Сноудън Кеърнс е с нежен организъм още от времето, когато всички я познавахме под името Елизабет Холанд. Никой не я е виждал да излиза, откакто се разбра, че очаква бебе, но дори най-добрите и приятелки, като госпожица Агнес Джоунс, не са я виждали и се питаме дали крехкият ѝ живот ще издържи ново сътресение...“

Из светските страници на „Ню Йорк Нюз ъв дъ Урлд Газет“, вторник, 24 юли 1900 г.

Светлината вече се процеждаше през прозореца над входната врата в дома на семейство Кеърнс. Скоро щяха да започнат сутрешните доставки и още отсега личеше, че предстои великолепен ден. Елизабет Холанд беше седнала на стръмното стълбище покрай северната стена, неподвижна, разтреперана, въпреки жегата, неспособна нито да се качи, нито да слезе. На последното стъпало лежеше безжизненото тяло на втория ѝ съпруг, главата, извита настрани под необичаен ъгъл. Тя беше свела глава и пясъчнорусата ѝ коса се стелеше по раменете. С две ръце беше прихванала огромния си корем, сякаш се опитваше да защити нероденото бебе, да му попречи да види грозното в света.

За момиче, отгледано и възпитано така, че винаги да изглежда прекрасно и да се държи подобаващо, бе извършила доста неприлични неща в живота си. Нищо обаче не ѝ беше въздействало, както това. Ръцете и волята ѝ бяха отнели човешки живот. Тя много добре знаеше, че след малко някой от хората на Сноудън или пък икономката му, или някой друг, който може да е заплаха за нея, щеше да се появи. Но ако избягаше, ако направеше нещо, то бе все едно да признае, че е

извършила непростимото. Затова остана да седи на мястото си, клатеше се напред-назад и часовете минаваха.

Беше толкова разстроена, толкова вгълбена в себе си, че дори не чу отварянето на входната врата. Щом вдигна поглед, за да разбере откъде идва шумът, се сети, че е чула почукването на посетителя.

— Господи... Елизабет...

Нежността, с която беше произнесено името ѝ, също като ласка, за която отчаяно копнееше, я накара да вдигне поглед към Теди Кътинг. Щом го съзря, очите ѝ се напълниха със сълзи. Той беше с вталено тъмносиньо сако с лъскави копчета отпред и черен панталон; нежното му лице бе сякаш разкъсано от копнеж. Имаше пистолет, в кожен кобур, което ѝ се стори странен аксесоар за русокосия ѝ приятел.

— Господи — възклика той, когато погледна разкривеното тяло на най-долното стъпало и красивия килим. — Закъснял съм.

— Не — прошепна тя. Идваше тъкмо навреме, поне така ѝ се искаше да му каже, но думите не излизаха.

Теди забърза към нея, прескочи Сноудън и затича по стъпалата. Тя се опита да се изправи, за да го поздрави, но краката не я държаха и след малко се озова в протегнатите му ръце. Отпусна немощно цялата си тежест върху него и откри, че я държи здраво.

— Знаел си — прошепна му най-сетне.

— Разбрах, когато дойдох да те видя. Забелязах, че се опитваш да извикаш за помощ — започна той почти като извинение. Подпря главата ѝ с длан, а с другата ръка я прихвани през кръста. Елизабет беше смазана от умора и имаше чувството, че ще заспи на стълбите. — Усетих мириса на етер в стаята, а бях сигурен, че нито го искаш, нито имаш нужда от него. Само дето съп... — замълча, преди да изрече думата — съпругът ти не те изпускаше от поглед, а се страхувах, че ако отида при майка ти, тя няма да ми повярва. Все пак той ти беше съ... беше ти съпруг, а аз откъде можех да знам какво става?

Теди поклати глава и сбърчи чело. Елизабет знаеше, че трябва да каже нещо, но думите не идваха, затова той продължи.

— Изминаха дни. Не можех да спя от притеснение. Днес сутринта все още нямах представа какво да направя, но знаех, че не бива да минава още един ден, без да те видя. Затова реших да говоря лично със съпруга ти и да те отведа, без да предизвикам скандал.

Обадих се в полицията и помолих да дойдат след малко, в случай че не успея да се справя сам с положението.

Теди застана по-удобно, като се облегна на стената, за да привлече Елизабет до себе си. Тя усети, че иска завинаги да остане притисната до гърдите му. Въздъхна и се отпусна. Спомни си, че е необично и нередно да позволява на свой познат да я прегръща по този начин. Само дето в момента въпросите за приличието никак не я интересуваха, още повече че всичко в живота ѝ се беше преобрънало гротескно и възпитанието беше станало причината за много болка и неразбирателства между нея и Теди.

— Трябваше да дойда по-скоро. Преди това... преди... какво се случи?

Кафявите очи на Елизабет се разтвориха широко, когато се опита да измисли как да обясни. Вдигна поглед към Теди, чието лице беше гладко, както винаги, и човек би казал, че е момче на шестнайсет, ако не бяха бръчките, врязали се над веждите, височината и пистолетът в кобура.

— Може и да ти се стори невъзможно... — започна тя.

— Не е нужно да ми обясняваш — прекъсна я приятелят ѝ, когато тя се поколеба.

Елизабет обаче искаше да му разкаже и щеше да продължи, ако не беше почукването на вратата. И двамата останаха като парализирани при този звук.

Най-сетне ниската, закръглена госпожа Шмит, все още по халат, сънена, дотътри крака от задната част на къщата и отвори вратата. Двама мъже в полицейски униформи стояха на прага, а значките им блестяха. Госпожа Шмит отстъпи, полицайите свалиха шапките си и влязоха в антрето. След това дружелюбните им изражения се стопиха, защото видяха господарката на къщата в прегръдките на Теди Кътинг, по средата на стълбите — косата ѝ рошава, коремът ѝ закръглен от бременността — а тялото на съпруга ѝ безжизнено на първото стъпало.

— Олеле! — възклика госпожа Шмит и притисна уста с длани.

— Господин Кеърнс!

— Какво е това? — попита първият полицай. — Някой е извършил убийство.

Елизабет потръпна не защото униформеният търсеще виновник, макар да си спомни, че бе виждала същото това лице, преди да бъде

принудена да остане на легло. Той имаше момчешко излъчване, кожата, обезобразена от детска болест, и за броени секунди беше успял да ѝ помогне да разгадае ужасите, сполетели я през последната година. Сега, докато се притискаше до Теди, това лице ѝ се стори още по-противно. Приятелят ѝ я притисна до себе си и заслиза бавно по стълбите, като я придържаше.

— Госпожа Кеърнс преживя истински шок — рече Теди, след като прескохиха Сноудън. Гърдите на мъртвия бяха притиснати на пода, но главата му беше все още обърната нагоре, лицето му застинало в шок. — Страхувам се, че виновният съм аз. Тази сутрин дойдох да посетя госпожата и господин Кеърнс отказа да ме пусне, а тя ми е стара приятелка и двамата се скарахме, просто не знам как точно се случи, след това господинът се подхлъзна и...

Полицайт и госпожа Шмит наблюдаваха Теди, объркани и изпълнени с недоверие. Никак не го биваше в лъжите, реши Елизабет. Полицаят, когото помнеше от деня, в който загина Уил, вдигна поглед от мъртвеца към господина, който очевидно криеше нещо, и по лицето му се изписа гняв. Как да не е ядосан — нали се опитваше да измъкне пари от човек, който повече нямаше да напише нито един чек.

— Отнесохте ли се непочтително към госпожата *преди* или *след* като го блъснахте по стълбите? — изръмжа полицаят. Направи крачка към Теди и поsegна към белезниците на колана. — Налага се да ви арестувам, господине.

— Няма да направите нищо подобно — Елизабет нямаше сили да стои сама, но гласът ѝ неочеквано придоби сила и яснота. — Да не си посмяват да се приближиш и крачка към него.

Полицаят изви вежди и заговори презрително:

— Той е убиец, госпожо Кеърнс. Може и да си мислите, че хора като вас не могат да бъдат арестувани, но ви уверявам, че грешите.

— Съпругът ми падна случайно — продължи тя напълно спокойно, въпреки че сърцето ѝ препускаше. — Това не е работа на полицията. Става въпрос за нещастие, нищо повече. Повече не желая да чувам никакви приказки за случилото се в тази къща. Сигурна съм, че ще мълчите, в противен случай ще бъда принудена да се обърна към началниците ви и да разкажа как изнудвахте съпруга ми. Ще се погрижа да бъдете съсипан. И няма да спра дотук. И двамата знаем, че сте участник в много по-тежко престъпление, на което имах

нешастието да присъствам. — Гласът ѝ затихна и тя сведе очи: — Помните ли момчето, което застреляхте на централната гара? Застреляхте го, за да се облагодетелствате. Ако още веднъж си позволите да притеснявате мен или господин Кътинг, или когото и да било от семейството ми, ще се погрижа да бъдете съден за убийството на Уилям Келър. — Сърцето ѝ бълскаше с неистова сила и имаше чувството, че го чуват дори хората на съседните улици. Чертите ѝ, както и качествата, които изисканите хора ценяха, бяха нежни, ненатрапчиви. В този момент обаче съзнаваше, че яростта и болката, които бе потискала след насилието, на което стана свидетел на Нова година, се беше изписало по лицето ѝ. — Обичах момчето, което застреляхте и ако си мислите, че съм твърде изискана, за да застана на свидетелската скамейка и да кажа на всички какъв ми е бил и какво му причинихте, отсега да знаете — много грешите.

По противното лице нямаше нито съжаление, нито разкаяние. Полицаят я изгледа и макар да беше очевидно, че не му е станало никак приятно от казаното, вирна брадичка към колегата си и двамата излязоха от къщата в предизвикателно мълчание. Елизабет бе наясно, че не са ѝ останали много сили, едва ли ще успее да издържи още дълго, затова все още облегната на Теди, се обърна към госпожа Шмит.

— Сега си отивам вкъщи. Когато се върна или когато изпратя човек, да ви няма. Разбрахте ли ме?

Госпожа Шмит имаше лицето на жена, сполетяна от толкова трудности, та не показва израз нито на страх, нито на срам. Поне кимна и Елизабет разбра, че е наясно в какво е обвинена и няма да създава повече неприятности. Най-накрая младата жена вдигна брадичка към Теди, изпълнена с очакване, сякаш той ѝ беше съпруг, а не човекът, който лежеше близо до него.

— Ще ме отведеш ли у дома? — попита тя.

Фините черти на лицето му се сгърчиха, когато чу интимната молба. В очите му бе събрана нежност.

— Да, Лизи, ще те отведа у дома — отвърна той.

Тя се отпусна на него, защото беше изразходвала всичките си сили. Краката ѝ трепереха и започна да се свлича.

— Недей — прошепна Теди, наведе се, пое я на ръце и я изнесе от ужасната къща в свежото утро.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

„Днес корабът «Лусида» отплава за Европа, а на борда ще бъдат господин и госпожа Реджиналд Нюболд, техните гости Джени Ливингстън, принцът на Бавария със свитата си, художникът Лиспенард Брадли, който пътува заедно с Абелард Горе, и графиня Периньон с дъщеря й, които не са харесали страната ни колкото са се надявали...“

Из светските страници на „Ню Йорк Нюзъв дъ Урлд Газет“, вторник, 24 юли 1900 г.

— Надявам се не ви притеснявам — рече госпожа Хенри Скунмейкър с нехарактерно за нея разкаяние.

Пълзна поглед из високото антре в къщата на семейство Скунмейкър, вероятно за последен път, извила яркочервените си устни на една страна. Притеснението, за което говореше, бяха осемте или деветте сандъка, в които бяха прибрани най-красивите й дрехи и бижута, и в момента пречеха да се влиза в големия хол. Днес, рано сутринта, тя най-сетне стана от леглото на принца на Бавария и използва възможността да се направи отново красива специално за него. Изкъпа се и се преоблече с помощта на прислужницата си и сега стои свежа и чиста, облечена във втален жакет в цвят слонова кост и пола в същия цвят, дългият й врат, обгърнат от бебешко синя дантела, тъмната й коса, вдигната и скрита под широка сламена шапка, украсена с изкуствени врабчета.

— Уредих господин Ратмил, икономът на семейството ми, да mine и да ги вземе.

Икономът на семейство Скунмейкър кимна студено.

— Е, сбогом — рече Пенелопи и си сложи ръкавиците. Стараеше се да не се държи различно, защото макар с Хенри да се бяха разбрали да поискат анулиране на брака, никога не знаеше как ще реагират семействата в подобни моменти, а и винаги можеше да се върне в дома на семейство Хейс. Денят обаче напредваше и доброто й разположение започваше да се изпарява. Тя излезе и заслиза по варовиковите стълби, без да се обърне назад.

Момичета като нея не се возеха в карети под наем, но сега всичко бе объркано и не можеше да използва каретата на любовника си. Както и да е, вече не беше дебютантка, а омъжена жена, при това омъжена жена, която беше прельстила принц. Още повече по Коледа той щеше да й бъде съпруг. Щяха да отидат в Алпите. Беше на Пето Авеню, пред очите на пътниците в преминаващи карети и клюкарите, когато спря файтон под наем. Нареди кочияшът да я закара до „Ню Недърланд“. Влезе във фоайето на хотела с лъскавия мозаечен под и усети аромат на цветя и чай, видя носачите в тъмносини униформи, които се стрелкаха от единия край към другия, и си представи как един ден ще се върне — щеше да е по-възрастна, много по-изтънчена, с титла, може би дори две — и да си припомни първата си любов, която е била от значение за нея. От високото място, на което се беше въздигнала, й стана ясно, че Хенри е бил просто за репетиция.

— Госпожо, да ви помогна ли?

Господин Кълън, слабичкият портиер, я наблюдаваше. Човекът прибра ръце зад гърба си и на нея й се стори странно, че я заговаря, насред притихналото фоайе, след като много добре знаеше, че е прекарала две нощи в апартамента на принца, и беше негово задължение да се държи дискретно.

Насили се да се усмихне, докато обясняваше.

— Идвам при принца на Бавария.

Отначало отговор не последва, затова се почувства длъжна да уточни:

— Фредерик.

Господин Кълън си пое дълбоко въздух:

— Принцът вече не е гост на хотела, мадам.

— Имате грешка — отвърна Пенелопи и усети раздразнението да се промъкна в гласа й.

— Сигурен съм, мадам, но прислужникът му е там...

Пенелопи се врътна бързо и видя в края на фоайето, при палмите в саксии, прислужника на принца да пази камара багаж. Без да погледне повече портиера, се отправи натам.

— Къде е Фредерик? — попита, когато застана край куповете кожени куфари.

— А... госпожо Скунмейкър. — Прислужникът вдигна поглед от сънат вестник. В британското му произношениеолови презрението, с което се отнасяше към името й. — За съжаление, той вече замина.

— Къде е заминал? — Раменете й се сковаха и напрегнаха под жакета. — Къде? В друг хотел ли е? Да не би обслужването тук да не му е допаднало? Семейството ми често организира партита в „Недърланд“ и ако се налага татко да говори с управата...

— Днес отплата за Европа.

— Оставил ли е никакви инструкции за мен? — Нетърпението и отчаянието, с които очакваше той да й даде обяснение, пролича в гласа ѝ и тя се почувства неловко, въпреки това безпомощна да скрие нежелания звук. — На доковете ли да го чакам или...

— Принцът отплата днес — повтори прислужникът, като натъртваше на всяка дума. — Сгоди се за Тerez, бъдещата графиня Периньон, и реши да отпътува, за да се запознае час по-скоро със семейството ѝ. Надява се да им съобщи, преди да се разчуе за годежа.

— Но... — Пенелопи затвори очи, когато усети обидата и унижението. — Мислех... — започна тя, но успя да се възпре, преди да изрече: „Мислех, че е влюбен в мен“.

Очевидно прислужникът забеляза шока и унижението, когато цветът се оттече от овалното ѝ лице. Може би я съжали малко, защото продължи шепнешком:

— Приемете го като комплимент, защото в родната си страна принцът е известен с умението си да съблазнява, а дамите, които са минали през леглото му, се хвалят с преживяното години наред.

— О, господи, каква глупачка съм — изсъска тя.

Подпра ръка на прочутата си тънка талия, за да не падне. Не че оттук нататък щеше да й свърши работа, защото все още нямаше двайсет, а вече бе развалена стока. Пропаднало момиче. Значи нямаше да бъде принцеса и великолепното бъдеще, което си представяше, нямаше да се събудне. Налагаше се да остане в Ню Йорк, където всички

клюкарстваха зад гърба ѝ за долното ѝ поведение, а съпругът ѝ беше готов да се отърве от нея.

— Предполагам, че можете да го настигнете — подхвърли с нескрито съмнение прислужникът. — Корабът отплава по обед, но той предпочете да избърза, за да е сигурен, че годеницата му и майка ѝ са настанени удобно.

Пенелопи нямаше никакво желание да ходи на доковете. Унижението беше прекалено за момичето, което принцът бе използвал, а сега захвърлил като ненужна вещ. Тази седмица беше прекарала с него твърде много време и всяка секунда след провалената сватба на Каролина Брод — струваше ѝ се невъзможно той да е открил свободен час, в който да е предложил на дребната французойка, но се сети, че сигурно е бил сгоден за нея, когато е пристигнал в неделя. За няколко минути слабото ѝ тяло отмаля от смазващо чувство на срам. За нея беше прекалено, големите ѝ сини очи се скриха под гъстите мигли. Усети как се олюява, сетне отмаля, все едно всеки момент щеше да се разпадне. Главата ѝ се килна към рамото, миг преди да престане да вижда и чува долови тропота на крака. Някой се провикна за лекар. Последното, което чу, бе острият глас на някаква жена.

— Боже... та това е пропадналата госпожа Скунмейкър.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

„С огромен интерес проследих историята на Каролина Брод, наследницата от Запада, чието име беше представено в тази колонка на обикновените хора. В неделя се разкри, че бързото ѝ издигане е било прекалено, щом сватбата ѝ с един от най-желаните ергени в града бе отменена с гръм и трясък. Очевидно е била най-обикновена прислужница от Ню Йорк, която имала желание да се облича както господарката си. Тя изпусна шанса да се омъжи в едно от най-изисканите семейства, но си остава богата — господин Кари Луис Лонгхорн ѝ оставил предостатъчно истински пари — и не можем да отречем, че това е тенденция, която все по-често ще се натрапва във висшето общество — богатство без класа.“

Из колонката
„Игривият галант“, в. „Ню
Йорк Импариъл“,
вторник, 24 юли 1900 г.

— Госпожице Брод, има ли нещо, което искате да ви донеса, може би чай или...

— Не.

Каролина, разположила се на канапе в розова коприна под прозореца на хола на втория етаж, дори не вдигна поглед, когато отказало предложението на прислужницата си. Беше облякла халат от богато набрана коралова дантела, която се стелеше безжизнено към пода. Беше прекалено късно, за да е все още в подобни дрехи, но в момента изобщо не я интересуваше. Беше ѝ омръзно да се взира към къщата

на Лиланд, но нямаше какво друго да прави. Едно от момичетата, които работеха в кухнята, беше чуло от една от прислужниците на Бушар, че господарят им е заминал за вилата на семейството на Лонг Айънд.

— Нищо не искам.

Откакто в неделя се върна от църквата, ѝ беше трудно да състави изречение, по-дълго от една дума, или да поисква каквото и да било. Повтаряше непрекъснато „Нищо“. Храна, чай, напитки, цветя, рокли, накити, слънце, звезди — всичко ѝ се струваше напълно безсмислено. Единственото, което искаше, беше Лиланд, а той беше недосегаем за нея. Очите ѝ бяха подпухнали от плач. Сякаш цялото ѝ тяло беше пресъхнало след толкова много сълзи.

Вече ѝ се струваше невероятно, че е едно от най-богатите момичета, които познаваше. Това обаче беше самата истина. Тристан повече не можеше да ѝ направи нищо и изглежда го беше разбрали, защото не се опита пак да иска каквато и да било компенсация за миналото. Скромната къща близо до парка беше все още нейна, само че беше прекалено голяма, след като вече бе непоносимо сама, а и богатството ѝ се струваше истинско извращение, след като не можеше да ѝ осигури мечтаното.

— Да ви донеса ли някоя книга, парче торта, вестник?

— Никакви вестници. — Каролина вдигна широкото си закръглено рамо — покафеняло от лунички — към бузата си и затвори очи. — Моля те, остави ме.

Слугинята се отдръпна и остави Каролина да се опита да поспи. Тя наистина се опита, но така и не успя да се пренесе от тъжната стая и унилата улица в света на сънищата. Повдигаше ѝ се, пробождаше я съжаление всеки път, щом имаше чувството, че се унася. Времето минаваше, а тя нямаше представа колко е часът, когато стълбите на първия етаж проскърцаха и някой тръгна нагоре.

— Госпожице Брод, извинете ме, че ви беспокоя... — започна прислужницата.

— Казах ти да ме оставиш — измърмори Каролина със затворени очи.

— Лина — обади се уморен глас, — не можеш да се търкаляш необлечена по цял ден.

Очите на Каролина трепнаха. Слънчевите лъчи се заиграха по паркета, чак до мястото, където Клер беше оставила малък, черен кожен куфар, станал сив от старост.

— Миличката ми — въздъхна по-голямата сестра. Рижавата ѝ коса беше прибрана под семпла шапка и беше облечена в черна рокля с лодка деколте, каквито двете сестри бяха носили години наред. — Какво е станало с теб?

За миг господарката на Източна шейсет и трета улица номер 15 се ядоса, че сестра ѝ я е видяла в момент на слабост. После нуждата от човешка топлина надви. Първо едната, а също и другата немощна ръка на Лина се протегна напред. Другото момиче пристъпи към сестра си и я привлече до себе си, както едно време, когато бяха деца, след като майка им почина и малката сънуващо кошмари.

— Всичко беше лъжа — изплака Каролина.

Усети целувка по челото, точно под косата. Чувствата ѝ започнаха да се връщат, но този път я накараха да усети всичко, което беше изгубила, и пак се разплака.

— Отнеха ми всичко — писна тя, докато сестра ѝ се опитваше да попие солените сълзи от бузите. Не че те бяха важните, тъй като цялото ѝ тяло бе раздирano от ридания. — Те ми го отнеха.

— Малката ми Лина, малката ми Лина — шептеше Клер, докато люлееше сестра си. — Наистина си го обичала, нали?

— Да.

— Поне си изпитала това чувство — отвърна разумно Клер, — а не като мен, дето никога не съм се влюбвала...

Намеренията ѝ бяха добри, въпреки това не успя да я утеши. След тези думи, Каролина се почувства още по-нещастна. Ревна отново и зарови лице в рамото на сестра си.

— Слушай — продължи Клер, след като Лина престана да хлипа. — Донесох ти нещо, което ще те развесели. — Извади вестник от джоба си. — Смешно е, нали, да разбираш какво прави сестра ти от вестниците. Сигурно ме мислиш за отчайващо глупава и проста.

Допреди няколко дни Каролина сигурно щеше да потвърди, обзета от чувство на превъзходство и неловкост. Сега обаче целият ѝ живот се беше преобърнал и постигнатото беше разпиляно, а мисълта, че някой иска да ѝ чете за нея самата, ѝ се стори върхът на глупостта.

Прииска ѝ се да се изсмее и макар да беше нещастна, успя да се засмее.

— Аз ли съм глупачка, или светът е полуудял? Ти със сигурност не си.

По бялото кръгло лице на Клер заблестя облекчение, щом видя усмивката на сестра си.

— Слушай — настоя тя. — От колонката на господин Галант е. „И не можем да отречем, че това е тенденция, която все по-често ще се натрапва във висшето общество — богатство без класа. Сигурен съм, мнозина ще скърбят за смъртта на една ера, докато аз мисля, че изродените стари фамилии в този град властваха достатъчно дълго, а новата кръв идва от момиче, което, макар да няма кой знае какви качества, успя да впечатли познавач като Лонгхорн до такава степен, та ѝ остави цялото си богатство. Ето защо с чиста съвест мога да кажа, че това съвсем не е лош знак“.

Каролина наблюдаваше как бузите на сестра ѝ грейват в усмивка и лъчите на слънцето се отразяват във веселите ѝ очи. Стаята зад нея беше пълна с призраците на партита и вечеринки, които беше организирала и имаше намерение да организира. Спомняше си как седеше на същото това място, когато Лиланд идваше вечер, заставаше на прага и по лицето му се разливаше искрена радост, че я вижда. За момент се уплаши, че къщата винаги ще я натъжава. После красивата ламперия от палисандрово дърво, кристалният полилей и лъскавият паркет ѝ намигнаха и тя усети, че това е домът ѝ, също както и миналата седмица.

— Не тъжи, миличка. Не е чак толкова зле, не виждаш ли? Представяш ли си, за моята Каролина пишат в „Игривият галант“. Той мисли, че независимо от онова, което говорят за теб в момента, ти имаш независимост и си проправила път в посоката, в която ще поеме целият свят. Каролина Брод е бъдещето, така казва той. Това си ти!

— Не. — Каролина пое ръката на сестра си и се насили да се усмихне. Тъмната ѝ коса, доскоро нагласена на букли, падаше по раменете и гърдите ѝ. Щом се усмихна, разбра, че все пак има и хубави неща, които ще прогонят меланхолията. Халатът докосваше приятно кожата ѝ, въздухът беше уханен и топъл, жената до нея я обичаше, независимо от онова, което беше направила. — Това сме ние. Нали си взела всичките си вещи от госпожа Кар в този стар куфар? Дано си се

сбогувала с нея, защото от сега нататък ще живееш тук, с мен и ще бъдем... двете. Ще се забавляваме до насита.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

„Завръщането на Теди Кътинг е истинска благодат за майките с дебютантки, защото той е един от най-желаните ергени.“

От „Сите Чатър“,
вторник, 24 юли 1900 г.

— Не знам дали съм готова да вляза вътре — рече Елизабет и погледна към семплата кафява фасада на номер 17 през прозореца на каретата на Теди.

Беше сресала коса с пръсти и я беше събрала на опашка, за да има по-приличен вид. Въпреки това знаеше, че изглежда ужасно и никак не ѝ се искаше да притеснява майка си. В тясното пространство на каретата, както се бе отпусната на износената синя кадифена седалка, сърцето ѝ се беше поуспокоило.

— Не е нужно да влизаш — отвърна Теди. — Можеш да останеш тук колкото искаш.

— Благодаря ти. — Носеше се уханието на късно лято. То навлизаше в каретата заедно с дребни пращинки. Непряката светлина, която се процеждаше през зелените листа, падаше по слабите ѝ рамене, все още скрити под бяла памучна нощница, и по кръглата ѝ уста. — Ти направи толкова много за мен, изслуша ме, а съм сигурна, че ти се ходи някъде другаде.

Теди я наблюдаваше озадачено.

— Къде другаде да ходя? — попита след малко.

— Не знам — продължи тя с тон, който щеше да е по-подходящ за преди година, ако се бяха срещнали случайно на някое парти. — Сега вече си войник, чакат те войнишки задължения. Освен това в града има предостатъчно неомъжени момичета, които заслужават компанията ти много повече от мен — продължи небрежно тя. Съвсем не ѝ беше безразлично, но знаеше, че той няма да остане дълго до нея,

а дори да останеше и все още да я обичаше, не биваше да забравя големия си корем, в който растеше детето на друг мъж. И без това беше отнела твърде много от времето му, за да обясни какво е причинил Сноудън и на нея, и на баща ѝ. — Не се притеснявай за мен, по-силна съм, отколкото изглеждам.

Теди безмълвно отвори уста и първите думи излязоха трудно.

— Знам каква сила притежаваш — заговори най-сетне и поклати замислено глава. — Открай време знам, че си много по-силна от мен и винаги съм се старал да докажа, че съм достоен за теб. Заминах на война със същата мисъл, уверен, че когато се върна, ще те заслужавам... но там видях и извърших ужасни неща и разбрах, че не съм никакъв войник. Просто нося униформата — посочи синьото сако с лъскавите копчета и се усмихна немощно, — защото смятах, че с нея ще сплаша господин Кеърнс.

С това признание ѝ напомни за срамежливиya младеж, който идваше у тях на чай в неделя и тя заговори мило.

— Със сигурност щеше да успееш.

— Вече няма значение, Лизи. Него го няма и благодаря на Господ, че е така. Не знам дали щях да си простя, задето чаках толкова дълго да те спася... — кимна отсеченно, все едно не желаеше дори да помисли за другата възможност. — Сега важното е с детето да сте добре.

Навън чуруликаха птички, коне чаткаха по паважа от другата страна на парка, от съседните улици се чуваше шумът на движението.

— Когато се върнах и разбрах, че си омъжена... за това също никога няма да си простя — разбрах, че съм бил пълен глупак, след като бях тръгнал даставам мъж чак на другия край на света. Мястото ми е тук и ми се струва, че мога да водя достоен живот там, където съм роден. Така и ще стане... — Теди замълча и прочисти гърлото си. Пребледня и Елизабетолови нервността му. Усети как кръвта нахлува в лицето ѝ. — Най-сигурният начин да разбера, че животът ми ще бъде достоен, е, ако ти се съгласиш да ми станеш съпруга и да прекараш с мен остатъка от живота си.

Елизабет остана безмълвна и устните ѝ потрепериха.

— Ти искаш мен... — промълви тя. Имаше намерение да каже нещо по-смислено, по-убедително, но се страхуваше, че всеки момент ще се разплаче.

Теди отговори бързо, нервно.

— Познаваме се отдавна, Елизабет. Много добре знаеш, че не съм съвършеният джентълмен, както някои си въобразяват. — Затвори очи, сякаш изпитващ разкъсваща болка. Отвори ги отново, гласът му зазвуча по-уверено и той срещна погледа ѝ. — Дори за момент не съм се колебал в желанието да те направя щастлива и ти се кълна от все сърце, че независимо от обстоятелствата желая *тъкмо теб*.

Сега беше ред на Елизабет да извърне поглед. Теди говореше искрено и тя се почувства смутена. Нахлуха и други чувства. Искаше ѝ се да отговори с „да“, но благоприличието я възпираше и ѝ напомняше, че има още някои неща, които трябваше да му признае.

— Знаеш, че Кеърнс не беше бащата на бебето. Никога не съм била... не съм била с него по този начин.

— Знам. Знаех, че ако не си била напълно отчаяна, не би се омъжила просто така, толкова неочеквано, за човек, който очевидно ти е предложил удобно разрешение на проблемите. Много отдавна се сетих, че не ставаше въпрос за най-обикновено отвлечане, както писаха във вестниците.

Елизабет наведе глава. Не искаше да разказва на Теди цялата история, но усети, че той ѝ е приятел и ще прояви разбиране.

— Казваше се Уил Келър, беше прислужник на татко и кочияш. Влюбих се в него като момиче и трябваше да бъда с него. Тук беше невъзможно, разбира се, затова заминах за Калифорния. — Стори ѝ се странно, след толкова много тайнственост да изрече фактите на глас. Та това беше миналото ѝ. — Разбрах, че татко е знаел и се е опитал да уреди нещо, на което да разчитаме. Ако семейството ми не ме беше извикало... — Замълча и Теди стисна ръцете ѝ.

— Лизи, обичам те отдавна. — Настойчивостта на погледа му ѝ подсказа, че не е нужно да казва нищо повече. — И винаги ще те обичам.

Докато той изричаше всичко това, лицето ѝ беше мокро от сълзи. Носът ѝ блестеше от влагата и тя можеше да я избърше, но не искаше да пусне ръцете му нито за миг.

— Мислех, ако бебето е момче, да го кръстя Келър. Съгласен ли си?

Най-сетне сериозното лице на Теди беше озарено от усмивка.

— Келър Кътинг ли? Много хубаво име за момче — и за момиче. Знаеш ли, когато избрах дрънкалката, съжалявах — не ме интересуваше кой е съпругът ти — че не си с мен, казвах си, колко е чудесно, че ще станеш майка, и щеше да ми е много приятно да купувам подаръци на бебето години наред.

— Дрънкалката от „Тифани“ ли? *Tu ли я изпрати?*

Той кимна.

Тя отвори уста, за да му каже, че е мислила, че е бил друг, но радостта й бе твърде искрена, за да обяснява.

— Докато бяхме във Флорида — продължи тя, през сълзи и смях, — много ми се искаше да те целуна. Само дето имаше толкова много усложнения, чувствах се виновна заради всичко, а животът ми изглеждаше... — Искаше й се да му каже стотици неща, но неочеквано усети, че са без значение. — Обичам те — прошепна тя.

— Нямаш представа откога чакам да чуя тези думи.

Той извади кърпичка с монограм от джоба на сакото и се опита да избърше сълзите на Елизабет. Пое лицето й в ръце и го привлече към себе си. Тя го погледна и разбра, че той е копнял години наред да стори тъкмо това. Усети как отмалява в очакване на първата целувка. Дъхът им се смеси в лятната жега и той повдигна брадичката й, за да притисне устни към нейните.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Момиче, което е изгубило репутацията си, ще бъде допуснато в обществото — и на малки събирания, и на внушителни тържества — но никога няма да ѝ бъде позволено да забрави допуснатите грешки, за да не би младите дами да се изкушат да повторят прегрешенията ѝ.“

Госпожа Хамилтън
У. Брийдфелт, „Събрани
съчинения за
възпитанието на младите
дами“, 1899 г.

Имаше дни, може би дори цели години, когато Даяна не помисляше, че живее на остров. Кеят, който стърчеше от Осемнайсета улица и се протягаше напред в Хъдсън, се намираше недалече от къщата, в която беше родена, въпреки това бризът, соленият въздух, виковете, многобройните куфари и денкове, стотиците пътници, които се движеха по клатушкащите се пътеки, я караха да се чувства така, сякаш беше попаднала в непознат свят. Нищо чудно, мислеше си, докато гледаше към Хъдсън — в този безоблачен ден по реката се носеха шлепове и влекачи, множество лодки — там се усещаше като хваната в капан; старият Ню Йорк беше опасан с вода от всички страни и единствено когато някое момиче се осмелеше да излезе от него, разбираше колко просторен е светът отвъд високите стени.

Тънко зелено палто, с колан на талията, я защитаваше от вятъра и скриваше дългата ѝ тъмна пола. Беше нахлутила мъжки цилиндър, който имаше вълшебно значение, стискаше куфара в едната ръка, а папка с билета за втора класа, брошура и списък с пътниците в другата. Беше купила билета със собствените си пари, които беше изкарала, докато пътуваше, и от продадените на Дейвис Барнард

клюки. Грас, приятелят ѝ писател, ѝ беше дал имената на свои познати в Париж, на които да се обади, също и на хотели, където можеше да живее сравнително евтино, след като пристигнеше. Барнард я окуражи да му изпраща новини и обеща, че веднага след като си създаде връзки, може да списва ежеседмична колонка, наречена „Писма от Париж“. Тя се радваше на хладината, която лъхаше от водата, защото така притъпяваше страха и неувереността, че оставя толкова много.

Беше пуснала писма до майка си, леля си и сестра си и те щяха да ги получат утре или пък на следващия ден и се надяваше да разберат защо постъпва по този начин. Знаеше, че Хенри вече е получил писмото си, защото го отнесе сама, още вчера, качи се по каменните стъпала на внушителната къща — последна проява на дързост в кратката ѝ кариера на неомъжено момиче в Ню Йорк. Заболя я, че той не дойде по-рано, но тя бе надарена с богато въображение, а и част от нея знаеше, че той ще се появи всеки момент, всеки кичур от тъмната му коса на място, щеше да приближи с бърза крачка, да ѝ се извини, защото е трябало да оправи някои неща, преди да изостави стария си живот, а след това щеше да я прегърне и да я поведе към кораба.

Огромният железен кораб се издигаше над нея като чудовище от морските дълбини, с черни стени, нагоре боядисан в бяло, а люковете, въжетата и комините изглеждаха чак на върха. Скоро щяха да се провикнат за закъснелите пътници и тогава тя щеше да замине завинаги. Почти се задъхваше от вълнение заради онова, което предстоеше, сама не можеше да повярва, че предприема тази крачка. Нямаше да повярва напълно, докато не се качеше на палубата и не видеше как сушата се отдалечава.

Обърна се на стария кей и заоглежда множеството, пристигнало с много багаж, и всички, които ги изпращаха. Колко много вълнение, очакване и тъга беше изписано по лицата на хората — кръгли, издължени, бузести, млади или измъчени. Колко много очаквания и надежди. Забеляза мъж, който крачеше през тълпата с разкопчано сако така, че жилетката му се виждаше, косата му, пригладена назад с помада.

Тя разтвори устни и се усмихна широко, когато погледите им се срещнаха. Строгостта в погледа на Хенри ѝ подсказа, че той я е видял много преди тя него, страхът ѝ се стопи и разбра, че е била права.

Разбира се, че щеше да дойде. Заминахаха за Париж заедно и нямаше защо да се притеснява или тревожи. Над тях, по синьото небе, се носеха леки облаци. Виковете и суматохата наоколо не стихваха, все едно нямаше нищо забележително у двамата, които се срещаха пред парахода, който щеше да отплава за Европа. Когато Хенри стигна до нея, тя грееше. Той ѝ взе билета и го пъхна в джоба на сакото. След това, без да каже и дума, пое ръката ѝ в ръкавица и се отпусна на коляно.

— Не се държах, както трябва — нито тази седмица, нито когато и да било. Не съм срещал момиче, което да обичам колкото теб, и ако се съгласиш да ми станеш съпруга, обещавам да посветя остатъка от дните си, като поправям тези грешки. — Той я погледна и тъмните му очи — които не издаваха нищо — ѝ се сториха пълни с искреност. По лицето му нямаше усмивка. Наблюдаваше я много сериозно, но и завладян от желание. След малко извади кутийка. — Даена, ще се омъжиш ли за мен? Остани тук с мен, стани моя съпруга. Обещавам, че ще имаме годеж, както е редно, след това голяма сватба в църква, а хората могат да приказват каквото си искат, дяволите да ги вземат, но аз ще бъда винаги до теб. Никога повече няма да приемам обичта ти за даденост.

Той отвори кутийката и Даена видя пръстена, който ѝ беше изbral. Нямаше нищо общо с онзи, който беше подарил на сестра ѝ, нито пък с пръстена, който Пенелопи носеше, за да покаже, че ги свързват романтични чувства. Беше във формата на цвете, с гигантски сапфир в средата на кръгче от диаманти върху фина златна халка. Беше женствен, но също така дързък, различен, също като нея. Тя разбра, че Хенри е мислил много, преди да го избере, и това намали напрежението. Дробовете ѝ поеха дълбоко морския въздух. В следващия момент ѝ се стори, че чува коментарите, които щяха да започнат, и то от жени, които се наричаха приятелки на майка ѝ, или от поддръжничките на Пенелопи, или пък от хора, които нямаха по-добро занимание. „Тя за коя се мисли, та носи този пръстен?“, щяха да шушукат, защото щеше да е така през цялото време, докато с Хенри бяха заедно.

Завинаги, помисли си Даена, сякаш чуваше думата за пръв път. Без да дочека отговор, Хенри свали ръкавицата ѝ, натъпка я в джоба си при билета и плъзна пръстена на пръста ѝ. Протегна ръце, обгърна

врата ѝ и вплете пръсти в къдиците ѝ. Тя затвори очи и ѝ прималя, когато усети колко силни са чувствата на Хенри, за да постъпи по този начин и да я убеждава да стане негова. Устните му докоснаха нейните за няколко секунди, стият магнетизъм между тях се възпламени и тя усети как се оставя в ръцете му.

Можеха да продължат да се целуват на кея, въпреки горещината и многобройната тълпа наоколо, ако вятърът не се беше усилил. Силен порив отнесе шапката ѝ, разбърка гъстата ѝ кестенява коса и запокити цилиндъра във водата. Тя възклика недоволно. Шапката беше на Хенри и той ѝ я беше подарил, когато започнаха игрите помежду си, преди да се влюбят истински. Щом изгуби талисмана си, се почувства съкрушенна.

— Шапката ми! — извика тя и сви разочаровано вежди.

— Няма страшно, ще ти я върна.

Тя вдигна поглед към профила на Хенри, изразената челюст и подчертани скули, докато оглеждаше тълпата и доковете, за да разбере какво е станало с цилиндъра. Наблюдаваше го — вече беше станал мъжът, на когото цял Ню Йорк завиждаше — сърцето ѝ заби по-бързо. Забрави, че е изгубила шапката, изненада се единствено, че се е случило толкова бързо. Кафявите ѝ очи овлажняха, все едно всеки миг щеше да заплаче, същевременно нямаше такава опасност.

— Не — отсече тя, стисна ръцете му и ги задържа в своите.

Той сведе поглед към нея и по лицето му едва сега плъзна усмивка, сякаш тя беше казала нещо тайно и дръзко.

— Да не я ли търся? — попита я.

— Не я търси. — Усмихна му се в отговор и усети топлотата помежду им. — Остави я. А отговорът е „не“ — не мога да се омъжа за теб. Не и тук, в Ню Йорк. Просто не става.

— Какво? — Щастието изчезна от лицето му.

— О, Хенри. — По устните ѝ все още се виждаше усмивка, но тя не намираше сили пак да го погледне в очите. Много бързо разбра какво трябва да направи, още преди да помисли над думите, които да изрече. — Не те заплаших, че ще замина, защото не си ми предложил по романтичен начин. Че коя връзка е по-романтична от нашата? Просто, ако се омъжа за теб, ще си остана втората ти съпруга, а майките ще ме сочат и ще предупреждават дъщерите си да не стават като мен.

— Какво значение има? — надигна глас Хенри. — Има ли значение какво мислят, след като те обичам и имам нужда да си до мен? Сега вече животът ми е различен — имам отговорности, които не мога да зарежа, а не знам как ще се справя с тях, ако не си до мен, ако не станеш моя съпруга. Не ме интересува какво говорят и какво вършат.

Тя кимна и се престори, че мисли. Ако някой ги наблюдаваше, нито тя, нито Хенри щяха да забележат.

— Не ме интересува какво говорят, знаеш го. Просто не искам да живея на място, където непрекъснато ще шушукат зад гърба ми, че съм лека жена. Те нямат значение за мен, само че те са Ню Йорк, все хора, с които ще ни се налага често да обядваме и вечеряме, а начинът им на мислене е толкова жалък, че се чувствам потисната, докато съм сред тях. Искам да чуя други шумове, искам пред погледа ми да има простор... — Тя замълча, защото криволичещите тесни улички на стари градове завладяха мислите ѝ и разбра, че мъжът пред нея нито ще ги види, нито ще ги оцени. Прехапа долната си устна, затрепка с клепки и срещна погледа на Хенри. — Искам да отида в Париж.

— Тогава тръгвам с теб — отвърна той и тя разбра, че той го казва по задължение.

— Не, Хенри, мястото ти е тук. — Даяна свали пръстена и го постави в дланта му. Извади билета и ръкавицата от джоба му. Златистият оттенък, който открай време му придаваше небрежния вид на късметлия, вече го нямаше и тя разбра, че думите ѝ са го поразили. Нямаше никакво значение, защото нямаше желание за повече обяснения. Оставаше само да се качи, а после да усети как огромният кораб се отделя от кея. — Не се тревожи — продължи тя. Тихият ѝ смях прозвучава дрезгаво и тъжно. — Отново ще се влюбиш. Просто знай, че където и да се намирам, винаги ще те нося в сърцето и душата си. Ти беше първата ми любов.

— Но...

Тя го прегърна през врата, за да го накара да замълчи и обсила лицето му с кратки, настойчиви целувки. Бяха меки, влажни, многобройни, сякаш и двамата се опитваха да отпият за последен път и щяха да продължат така безкрайно дълго, ако хора от екипажа не се провикнаха, за да приканят последните пътници да се качат на борда. Когато около тях се разнесоха викове и подсвирквания към съпрузите,

децата и приятелите, застанали на високата палуба, Хенри и Дајана усетиха как тълпата ги залюлява. Нямаше какво повече да си кажат, затова тя стисна ръката му.

— Сбогом.

Вдигна куфара и затича по мостчето, преди да са го вдигнали.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

„Често съм ставала свидетелка на товаявление. За много двойки истинското великолепие на брака се усеща едва след като изгубят любовта.“

Мейв де Джонг,
„Любовта и други лудории
на известните фамилии от
стария Ню Йорк“

Пенелопи се събуди в собствената си стая в бяло и златисто и бе обзета от ужас. Беше си вкъщи, или както сега трябваше да нарича къщата на семейство Скунмейкър. Не си спомняше как се е озовала тук и опитът да се върне назад във времето предизвика истински хаос в мислите ѝ. Някой беше развалил прическата ѝ и развързал корсета, откри, докато се опипваше. От едната страна на главата ѝ имаше цицина с размерите на яйце, скрита под тъмната коса, която болеше при допир и щом се превъртя, за да се огледа, забеляза, че полата в цвят слонова кост, с която беше облечена, е метната на един стол. Беше я избрала за срещата с принца на Бавария, когато все още бе убедена, че той ще я направи принцеса. *О, господи, помисли си, принцът на Бавария.* На мига я обзе отвращение, защото си припомни, че беше проявила непростима слабост на публично място. В другата половина на леглото се беше разположил Робър, бостънският териер, и дишаше, провесил език, а черните му като копчета очи я наблюдаваха обвинително.

— Я си гледай работата — рече тя, отметна завивките, изви тяло и спусна крака на пода с шумно тупване.

Уплашеното животинче хукна нанякъде. Младата госпожа беше облечена в тънка бяла риза и никой не беше махнал годежния ѝ пръстен и халката. Тъмната ѝ коса, когато не беше нагласена, стигаше

чак до кръста. Беше жадна и за пръв път през живота си изпитваше по-скоро страх, отколкото гняв.

— Какво ще стане с нас? — попита тя жално Робър, само че той се беше скрил зад една възглавница; добре поне, че също беше уплашен, макар и не толкова, колкото предполагаше отчайващото й положение.

Пенелопи прекрачи напред, по-скоро се заклатушка, защото все още ѝ се виеше свят след падането в хотела, а краката едва я държаха, но трябваше да намери нещо, за да утоли жаждата си. Не ѝ бяха оставили нищичко. Нито канава студена вода с резенчета ябълка, нито висока чаша с лимонада. Много добре знаеше, че след като персоналът в дома на Скунмейкър е великолепно обучен, подобно неуважение определено беше проява на враждебност. Не че идваше неочаквано. Още от самото начало се чувстваше като чужденка в този дом, беше се държала повече от надменно със слугите и изпитвала до крайност търпението им. Ако някога ѝ излезеше късметът да се омъжи отново, зарече се Пенелопи, щеше да прояви повече дипломатичност. Обърна се към Робър и се наведе към него с надеждата той да я дари с топлина. Само че щом кучето я видя да приближава, хукна нанякъде.

В началото на деня Пенелопи бе убедена, че си е хванала принц, а късно следобедът беше толкова отчаяна, та не виждаше защо да тича да догонва кучето. Робър хукна по стълбите към съседната стая, която навремето беше спалнята на Хенри, а по-късно беше превърната в негов кабинет. Той спеше тук през повечето нощи, преди да замине на война. Тя забърза след Робър, както беше боса, и влезе в сумрачната стая, където лампите не бяха запалени и летният здрач нахлуващ през западните прозорци. Непослушният домашен любимец се беше скрил под две огромни кресла от кожа и махагон, където тя с изненада мярна фигура, застинала в размисъл.

— А... Пени, ти ли си? — Хенри се беше настанил на едното кресло.

След като разбра, че е тя, ѝ обърна гръб и отново се загледа през прозореца. Много отдавна съпругът ѝ не я беше виждал в друго облекло, освен в официална рокля и за момент Пенелопи се притесни, че кълощавите й крака се забелязват под наборите и воланите на долните ѝ дрехи. Той беше кръстосал крака, опрял лакти на лъскавата

дървена странична облегалка. Младата жена остана изненадана, същевременно имаше нещо напълно естествено в присъствието му.

— Какво правиш тук? — започна тя. — Мислех, че си заминал с малката си любовница, Даяна — засъска тя.

— Не съм — отвърна Хенри. Въздъхна тъжно и примирено. — Всичко свърши.

— Свърши ли?

— Да, днес следобед тя замина за Париж. Май се оказа, че възможността да стане съпруга на Хенри Скунмейкър не я блазни. — Небето в оранжево и розово излъчваше топлина и хвърляше сенки по лицето на Хенри, сякаш в опит да приглади смъщеното чело и стиснати устни. Тя застана зад него, понеже не беше сигурна какво да каже. Това означаваше, че нещата са благоприятни за нея — ако той беше с разбито сърце, нямаше да му стигнат силите незабавно да я изхвърли на улицата и може би унищението щеше да бъде отложено. — Изненадана ли си, че ме завари тук? Слугите ме уведомиха, че си пренесла най-хубавите си неща в дома на родителите си.

— Да... — потвърди предпазливо тя.

— Добре ли си вече? Очевидно персоналът на „Ню Недърланд“ са те донесли тук. Казаха, че си припаднала, но не обелиха и дума повече.

— А... да. Не знам, не помня. — Главата ѝ беше прорязана от болка, все едно земетресение раздираше земята. Не искаше дори да мисли за въпросната си постъпка. — Помня много добре „Ню Недърланд“, но защо бях там и как се донесли, ми се губи.

Хенри не отговори. Може би просто не го интересуваше и нямаше намерение да разпитва за срамните ѝ похождения, нито да им обръща внимание. Изглеждаше напълно отчаян и обезверен и тя реши, че след какофонията, която бяха сътворили, на нито един от двамата не му бяха останали сили за гняв или измами. Тя мерна черното му сако, захвърлено на пода, и кадифената кутийка за бижута.

— Може ли да погледна? — попита го, пристъпи напред и вдигна кутийката.

— Защо не — отвърна с безразличие Хенри. Бръкна в джоба на сакото и извади цигара.

Сладникавият мириз на тютюн нахлу в ноздрите ѝ, докато отваряше капачето. Ахна, когато видя огромният сапфир, положен в

корона от диаманти.

— О!

— Беше за Даяна.

Веждите на Пенелопи се извиха на съвършеното чело, бяло като алабастръ.

— Дори и след като го видя ли отказа?

— Отказа — изпусна дима Хенри, сякаш за да пресече посоката на разговора. — Твойт принц къде е?

Хиляди лъжи напираха на езика на Пенелопи, но нито една нямаше да ѝ върне достойнството.

— Заминал е за Европа днес следобед — започна равнодушно тя. Намръщи се, когато си припомни как бе използвана и как си беше въобразявала като глупачка, че е влюбена в него, а и останалите фантазии за живота на върха. Не можеше да заобиколи фактите и истината много скоро щеше да излезе във вестниците. — Замина, за да съобщи на семейството си, че е сгоден за дъщерята на граф Перинън.

— Виж ти. — Хенри така и не откъсваше очи от небето, изрисувано с геометрични форми на угасващи цветове. — Жалко, че си го изгубила — добави и ѝ се стори искрен.

— Да, мъжете са глупаци и ще си останат глупаци — отвърна Пенелопи, когато някаква част от проклетията ѝ се върна. — Я ми дай една.

Хенри се обърна към нея. Предложи ѝ цигара от тънката табакера и я запали с клечка кибрит.

— Как можахме да съсипем всичко — рече Пенелопи, докато издишаше дима във все по-гъстия сумрак.

Главата ѝ продължаваше да пулсира, но откри, че като поема дима дълбоко в дробовете си, се успокоява, а също и като разговаря, без да крие изтощението и съжаленията си от момчето, за което едно време вярваше, че ако успее да оплете в мрежите си, ще уреди целия си живот.

— Да, наистина — отвърна Хенри, макар по нищо да не личеше, че съжалява.

Стори ѝ се съкрушен, уморен и изпълnen с безразличие. Не каза и дума, докато цигарите им не изгоряха, след което запали нови две и подаде едната на Пенелопи. Тя я пое с благодарност.

— Кой да предположи — продължи той с тъжен смях, — миналата година по това време — беше горещо, също както сега, помниш ли — че ще се случат подобни неща? Ти живееше със семейството си на Пето Авеню, срещахме се в хотелски стаи из целия град и нито един от нас не приемаше нещата сериозно. Сега вече сме женени, нещастни и всичко се разпада.

— На теб поне нещастието ти подхожда, господин Скуунмейкър — отвърна сухо тя.

Той отново се засмя тъжно.

— Има ли никакво значение?

— Питаш дали има значение как ни се отразява нещастието и унищението, дали ни прави отвратителни или великолепни ли? Не, май няма значение. Докато и двамата сме нещастни и красиви и сме затворени тук, най-добре да пийнем по чаша. — За момент я хвани страх, че се държи твърде приятелски, че той ще я прогони. — Аз поне имам нужда от напитка — добави бързо тя.

— Да. — Хенри все още не беше срещнал погледа ѝ. — Чудесна идея.

Тя стисна цигарата между устните си и тръгна към колекцията от бутилки от рязано стъкло в буфета. Наля скоч, обърна се към прозореца, подаде му чашата и се настани на стола до него. Вече не я интересуваше дали изглежда зле, че косата ѝ е провиснала и разделена на път. Нямаше никакво намерение да минава в отбранителна позиция. Съвсем бе наясно, че без натруфена рокля изглежда хърбава, но това вече нямаше никакво значение. Хенри си беше свалил копчетата за ръкавели и бе разкопчал официалната риза.

— Наздраве. — Тя вдигна чашата и се опита да се усмихне хитро. Чашите издрънчаха. — За разбитите сърца.

— За разбитите сърца. — Черните му очи се стрелнаха към нея за момент, сетне отпи гълтка. — Май двамата с теб се заслужаваме един друг — добави той и се намести по-удобно на креслото. Огледа я и въздъхна, сякаш очакваше да изпита болка, като от премазан пръст, който в момента изглеждаше отвратително, но скоро след това щеше да бъде забравен.

Пенелопи вдигна дългите си крака, кръстоса ги на тънките глезени и ги отпусна върху бедрата на Хенри. Той не каза нищо, но не я и отблъсна. Тя изви глава и погледна към Пето Авеню. Слънцето

зализваше и светлината около тях ставаше алена, мека и младата госпожа започна да усеща, че може би животът им ще продължи да тече, какъвто беше, при това още много дълго време.

ЕПИЛОГ

— Винаги изпитвам облекчение, когато го виждам как се смалява.

Даяна Холанд, късите ѝ къдрици, подивели от вятъра, който брулеше на високата палуба, изви глава към момиче на нейната възраст, което бе добре облечено, но доста грозно и въпреки това задържаше погледа на човек.

— Кое се смалява? — попита Даяна.

— Ню Йорк — отвърна момичето, не грубо, но така, сякаш беше очевидно, и отново погледна към хората, вдигнали високо бели кърпички, чито очертания вече не се различаваха добре, докато корабът се отдалечаваше по реката. След малко Даяна откри, че покрай богатия калейдоскоп от чувства е завладяна и от облекчение. Изпитваше и жужащ възторг, копнеж по Хенри и всичко онова, което беше обичала и от което се беше отказала. Остана загледана в него известно време, докато той стоеше на кея в изисканите си черни дрехи, вдигнал поглед към кораба, все едно някой щеше да му обясни какво е изгубил. Тя бе сигурна, че е все още там, но сега вече нямаше как да разбере, след като той се беше смалил и разпленената бяла диря зад кораба ставаше все по-дълга. Известно време си повтаряше, че всичко щеше да бъде поносимо, ако все още имаше цилиндъра му, но осъзна, че от литературна гледна точка бе много по-добре, дето го е изгубила, при това на кея, а не по-късно, в някоя от идните години, когато щеше да се мести от една мансарда в друга и непрекъснато щеше да губи вещи със сантиментална стойност.

Очаквала я бурни години, наситени с грешки и страст. Разбитото ѝ сърце щеше да се излекува и после да бъде разбито със същата лекота. Щеше да открие, че любовта на отделните мъже е различна и след всеки от тях щеше да се чувства по-възрастна, по-мъдра, с повече желание да предаде преживяното на страниците на тетрадката си. През годините щеше да пише писма на Хенри и макар настойчивостта, с която той я караше да се върне, да ставаше все по-незначителна с

течение на времето, съжалението и желанието му щяха да си останат. Тя не го бе излъгала на кея — той щеше да си остане първата ѝ любов.

Даяна остана в салона за пасажери и погледна имената на пътниците, защото сред тях имаше известни личности, които можеха да я поканят на партита в новия ѝ град, или да събере информация, която да пусне по телеграфа на Дейвис Барнард. Познаваше някои, за други беше чувала. До един имаха по-хубави каюти от нейната. Сред тях беше племенницата на губернатор Рузвелт, Елинор, родена в същата година като Даяна, която пътуваше до Англия, за да довърши образованието си. На същия кораб беше и принцът на Бавария заедно с графиня Периньон и дъщеря ѝ, за която се твърдеше, че била на възрастта на Даяна, и държанието ѝ доста наподобявало това на Пенелопи. Макар Даяна да не изпита никаква радост от факта, се усмихна тъжно. Бившата Пенелопи Хейс си въобразяваше, че е светска дама, но притежаваше американска наивност и бе чудесна клюка: била е дотолкова заслепена от желанието да легне с кралска особа, че беше позволила да се възползват от нея. Беше наистина чудесно, също като края на хубава история. Съдбата на това момиче беше до красивия ѝ съпруг, за когото се бори така настървено на осемнайсет. Двамата никога нямаше да останат верни един на друг, нито пък щяха да се разбират за дълго. Щяха да ходят заедно на партита, от време на време да се посмеят над това или онова, щяха да извършват предателства един спрямо друг още много пъти, докато изпълняваха интересния ритуал на тяхната класа.

Дали заради времето високо над океана, или заради тръпката от онова, което беше сторила, в момента Даяна бе особено чувствителна към всичко наоколо. Беше убедена, че подобен брак не е нейната съдба, и имаше чувството, че е заобиколена от наситени цветове, също като човек, който току-що беше измамил смъртта. Бракът на Елизабет, разбира се, нямаше да е такъв, защото тя беше намерила наистина предан мъж, чиито очи никога нямаше да се въртят настрани и той никога нямаше да изрече дори една жестока дума. Щеше да им се роди дете, Келър Кътинг, а след него още няколко. Щяха да използват парите от петрола на семейство Холанд, за да обзаведат прекрасни домове в Ню Йорк и Нюпорт. Щяха да организират пищни тържества, които да съперничат на партитата на госпожа Скунмейкър, с която госпожа Кътинг щеше да поддържа предпазливо приятелство,

изпълнено с подозрения. Във вестниците щяха да ги наричат домакини съперници, макар госпожа Кътинг никога повече да не прие сериозно живота си на социалната сцена.

С този свят беше свършено. Най-обсъжданите партита през идните години щяха да бъдат организирани от сестрите Брод — Клер и Каролина, чийто скромен произход хората бяха готови да забравят, стига да се лееше шампанско и да организираха екзотични веселби сред антични мебели, които се превръщаха в легенда още в мига, в който се появяваха. Имената като Холанд, Скунмейкър и Хейс вече звучаха старомодно в новата обстановка.

Всичко това предстои да се случи. Градът, в който Даяна беше родена, се смаляваше в далечината, подобно на детска рисунка. Щеше да бъде по-поносимо, ако успееше да опише какво беше видяла и правила там. След време наистина щеше да пренесе на хартия преживяното. Щеше да създаде заплетени романи за предателства във висшето общество и невъзможна любов. Умът ѝ жужеше от многобройните идеи. Денят беше ясен и тя отдалече виждаше с неподправена яснота, че големите къщи са просто временна заблуда, модата е преходна, а огромните шато и палацо, които американските търговци щяха да съборят, за да издигнат на тяхно място универсални магазини, бяха най-обикновена глупава прищявка.

Небето бавно придоби цвета на зюмбуол и виенското колело в увеселителния парк на Кони Айънд заблестя като диамантен пръстен в сумрака. Ню Йорк — градът, направен от каньони между високите здания и натруфени къщи, пълни с блестящи вещи, които можеха да впримчат едно момиче завинаги — бе най-обикновена смаляваща се точкица. Тук въздухът беше кристалночист и тя виждаше великолепно. Единствено тук ѝ ставаше ясно колко е ограничен градът и колко огромен бе станал светът, който я очакваше.

Издание:

Ана Годбърсън. Блясък

Американска. Първо издание

ИК „Ентузиаст“, София, 2010

Редактор: Велислава Вълканова

Коректор: Александра Худякова

ISBN 978-954-865-744-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.